

Εβδομάς

Σ Γ.

ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΑΡ. 117

Λάουρα Λά-Πλάντ

ΑΝΤΙ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣ
ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΑΝΕΥ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΟΣ

CRÈME SIMON

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ
"Concert,"

Αποδίδει εις αφάνταστον έντασιν και διαύγειαν και στοιχίζει λιγώτερον απ' οτι ένας καλός φωνογράφος. Το ραδιόφωνον "Concert," είναι ο απαραίτητος συντροφος κάθε σπιτιού. Πωλείται Γραφείον Π. Τσαγκάρη Αθήναι Λέκκα 21α

Θέλετε να κάμετε οικονομίαν;

Να βάψετε μόνη σας τα πέρσινά σας φορέματα με γερμανικής βαφής μαρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς καινούργια. Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Έμπορικά και φαρμ. της συνεικίας Σας εις 60 μοντέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρη Αθήναι Λέκκα 21α

ΣΛΟΑΝ

Ο χειμώνας θα περάση, χωρίς πόνο, κρυολογήματα, ρευματισμούς και ισχυαλγίας, αν έχετε σπιτι σας ένα φιαλίδιον Σλόανς

Ανδρες και γυναίκες Άνανεωθήτε με τα δισκία **OKASA** Μοναδικόν έναντιον.

Νευρασθενείας πάσης φύσεως, άνικανότητος, άταξίας έμμηνων, ύστερισμού.

Δισκία έπαργυρα δια τους άνδρας, Δισκία έπιχρυσα δια τας γυναίκας. Εδρίσκεται εις όλα τα Φαρμακεία.

Γενική Αντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη: **ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ** Εδωγγελιστριάς 7, ΑΘΗΝΑΙ

Δια Μακεδονίαν — Θράκην: **Ι. ΜΠΗΤΣΟΣ**. Έργομ 21 Θεσ/νίκη. Ζητήσατε οδηγίας.

Είναι δυστυχής!!!
Υποφέρει από ρευματισμούς
Υποφέρει από αρθριτισμόν

Είναι ευτυχής!!!
Εδωραπευδην πλήρως
δια της
Gichticin

Gichticin διοκία και όλοιον **A. HAERING Goldach (Suisse)**

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ - ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΔΗΓΙΑΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: **Φ. ΜΑΡΧ** ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7- ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ: **ΙΩΑΝΝ. ΜΠΙΤΣΟΣ** ΕΡΜΟΥ 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοεμβ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΗΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού Δρχ. 125
Έξωτ. Α. Άγγλιας 1
Έξέμνηοι κατ' άνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2 1/2

Πώς πάμε την άγρη μέρα
στο γραφείο.....

Δέν μπορείτε να είστε ούτε μια μέρα απόλυτα βέβαιος πως θα πάτε στο σπίτι σας ή στο γραφείο σας χωρίς να βρήςτε να σας περιμένουν ένα φακελάκι, ένα τηλεφώνημα, μια επίσκεψη γνωστού σας — ένας τέλος πάντων από τους τρεις αυτούς κινδύνους — για να σας διαβιάσουν το ίδιο πάντα πράγμα: μια πρόσκληση για ένα χορό, για μια συγκέντρωση, για, για... δόξα τω θεώ υπάρχουν πολλές δικαιολογίες γι' αυτούς που θέλουν να σέ προσκαλέσουν.

«Σε μπάλω με προσκάλεσαν...» Έγραφε κάποτε ο Σουρής και διερωτάτο, αν έπρεπε να πάη ή να μη πάη, απαριθμώντας τα καλά και τα κακά μιας τέτοιας προσκλήσεως.

«Σε μάλους με προσκάλεσαν...» θα έγραφαν της ημέρας αυτές τα ένεννηνα έννηα τοίς έκατο — βλέπετε πως αφίνω κι' ένα παραθυράκι για τους αιώνως δυσαρεστημένους — των συμπολιτών και συμπολιτισσών μου και θα εύρισκοντο κι' αυτοί στο ίδιο δίλημμα με τον άξεχαστο ποιητή του να πάνε ή όχι σ' όλους αυτούς τους μάλους ή και ποίον να προτιμήσουν.

Και πιστέψτε με πως οι κακόμοιροι αυτοί άνθρωποι κατατρυανούν πολλές όρες την φαντα ούσιαν του έγκεφάλου των για να πάρουν την άπόφασή τους.

Δέν σας λέω, καλά κι' άγια θα περάση κανένας σ' ένα μπάλω.

Θα γλεντήση, θα χορέψη, θα φάη, θα πιή ένα σωρό πράγματα και στο τέλος ποιος ξέρει, μπορεί ν' άρέση και σε κάποιον κι' έτσι άπάνω στο γλέντι κι' ανάμεσα στους άτμούς του κρασιού και τους καπνούς των τσιγάρων, να τεθη ο θεμέλιος λίθος μιας ευτυχίας αιωνίας ή και έφήμερης.

Άλλά όλα αυτά, θα έλεγαν οι κακόβουλοι, είναι μονάχα υποθέσεις, γιατί μπορεί θαυμάσια μέσα στην παραζάλη του γλεντιού να τον ξεχάσουν ή να μην τον προσέξουν οι οικοδεσπότες, οι σερβιτόροι πάλι να έχουν προηγουμένα μαζι του κι' έτσι να μην του δώσουν τίποτε, να τον αφήσουν άκέραστο, νηστικό και το χειρότερο απ' όλα να μην βρεθη και καμιά ώρα και πολύφερνος δεσποινίς που να αξιώση να του χαρίση έστω και ένα μειδίαμα.

Μα κι' ένα άλλο. Πηγαίνοντας στον μπάλω δημιουργεί κι' ένα σωρό υποχρεώσεις — υποχρεώσεις που μεταφράζονται σε σκληρές πραγματικότητες. Έχεις το δώρο, της φροντίδας για την άψογο εμφάνισή σου — σιδέρωμα του σμόκιν, κάλτσες μεταξωτές, κολλάρο και παγιών της τελευταίας μόδας — το αναγκαστικό μαρτύριο να δέχεται και να διατυπώνης ψεύτικες φιλοφρο-

νήσεις, να άραδιάζης κομπλιμέντα σε ανθρώπους που συχνά χάνονται και που ίσως συμπεριλαμβανονται στον κατάλογο των προσκεκλημένων, να κάθεσαι ή να περιφέρεσαι, ανάμεσα σ' ένα περιβάλλον που είναι δυνατόν να μη σου άρέση, σφηνωμένος μέσα στο φράκο ή στο σμόκιν και το σκληρό κολλάρο, χωρίς να τολμάς να σκύψης, κι' αν ακόμα αισθάνεται ένα άπαίσιο ψύλλω να σου τοιμπαί το πόδι, από φόβο, μήπως ζαρώνση το σιδερωμένο και κολλαριστό πουκάμισο.

Κι' όλα αυτά βέβαια θα μπορούσε κανένας να τα παίξη στην τύχη, να τα ριψοκινδυνέψη, γιατί έδω που τα λέμε, μπορεί νάναι κι' έτσι, μπορεί νάναι κι' άλλοιώς.

Η πρέπει δηλαδή να κλειστής στο σπίτι σου και να άποφασίσης να υποδυής σ' όλη σου την ζωή τον ρόλο του έρημπτου και του μισανθρώπου — οι σόμπι θα έλεγαν έδω του «έκκεντρικού» — όποτε βέβαια σβύνεις με μια μονοκονδυλιά όλες αυτές της «υπέρε» και της «κατά» υποθέσεις, ή όταν θελήσης να άφήσης τον εαυτό σου να λικνιστή μέσα στον στρόβιλο της κοσμικής κινήσεως, τότε άπαραίτητα πρέπει να μην πολυμυψιρίζης τα πράγματα, αλλά να τα δέχεται με σταϊκή καρτερικότητα, αντιμετωπίζοντας εκ των προτέρων την άποψιν ότι είναι ένδεχόμενον να γλεντήσης, να φλερταρή και να φύγης και χορτάτος, αλλά δέν άποκλείεται να μην συμβη τίποτε απ' όλα αυτά και να τρένης την νύκτα γυρεύοντας έστω και μέλανα ξηρόν άρτον δια να διασκεδάσης την πείνα σου. Και όσον άφορα την περίπτωση αυτή σας δίνω μια συμβουλή άπλούστατη: φροντίζετε ή να

φάτε στο σπίτι σας κάτι πριν πάτε στον μπάλω ή έχετε κάτι έτοιμο για την ώραν που θα επανακάμψετε.

Έκείνο όμως, που είτε έτσι είτε αλλιώς δέν μπορείτε να άποφύγετε και δέν επιδέχεται καμιά επανόρθωση είναι: ή προσέλευσίς σας την άλλη μέρα στο γραφείο σας!

Αυτό είναι το μαρτύριο!

Φαντασθήτε πως γυρίζετε σπίτι σας στής έξη το πρωί και στής όκτώ πρέπει να ευπνήσετε να πάτε στο γραφείο σας — κι' αυτό δηλαδή δέν είναι άκατόρθωτο ούτε τόσο δύσκολο, εύτυχώς τα ευπνητήρια δέν κοστίζουν άκριβά — αλλά με τί κεφάλι θα πάτε, σε ποιά ύπερένταση νεύρων θα υποβάλετε τον έαυτό σας για να μπορή να κρατήση τα μάτια του άνοικτά, πως θα άποφύγετε το λάθη και την κατσάδα κατά συνέπειαν του προϊσταμένου σας, πως θα κινήσετε τα ταλαιπωρημένα μέλη του σώματός σας.

Ναι, όλα αυτά είναι το σπουδαίο! Και προς άπόδειξιν, όρίστε και μια σκηνή εκ του φυσικού:

Ο νεαρός κύριος κοιμάται τον βαρύτερον και τον άπολαυστικότερον ύπνον της ζωής του — έγύρισε στής 6 1/2 το πρωί σπιτι του και ή ώρα είναι μόλις όκτώ! — Στην ξεκλείδωτη κρεββατοκάμαρά του εισέρχεται ο πατέρας του.

— Μπρός, σήκω.

Αυτός άνοίγει τα μάτια του. Σιγανομυρμουρίζει εις άκατάληπτον διάλεκτον.

— Μπρός, σήκω.

— Μπρός, σήκω.

Η φράσις αυτή επαναλαμβάνεται αρκετές φορές ως ότου επιτέλους ο νεαρός σηκώνεται τρικλίζων. Ντύνεται και πάει στο γραφείο του — περικτών και προσθέσας ότι σ' όλη την διάρκεια της διαδρομής του τραίνου κοιμάται.

— Πάρε αυτόν τον λογαριασμόν να τον φτιάξης.

Διαταγή βασιλική και τα σκυλιά δέμενα. Ο νεαρός παίρνει τον λογαριασμό και σκύβει. Σε δυό λεπτά τον πήρε ο ύπνος. Δυστυχώς γι' αυτόν δέν τον ξυπνά κανένας γιατί ο παρακαμένος του έχει μεταβληθή εις παρακοιώμενον.

Και τώρα αν ο διευθυντής του πάσχει κι' αυτός από την ίδια ασθένεια της υπνώσεως, πάει καλά, αν όχι, τότε τότε... σας αφίνω να αναλογισθήτε σεις τα έπακόλουθα του μάλου.

Αχι! αυτή ή επάύριον! Αυτή άς έλειπε κι' όλα θάταν έν τάξει, μω έλεγε μισοκοιμισμένα της προάλλες ένας γνωστός μου, και έφυγε για να πάη να κοιμηθώ λίγο.

Και με την αλήθεια την στιγμή εκείνη βρήκα πως είχε πληρέστατο δικηο, και πως αυτό θάταν ή μόνη λύσις για της ημέρας αυτές. Δέν μπορούσα και γώ να κρατηθώ στα πόδια μου. Νύσταζα φοβερά.

W. M. M. M.

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Πόσα όμοια πράγματα μπορεί να σκέφτεται κανείς στην άνομή της ευτυχίας... Μάλιστα, της ευτυχίας, γιατί έτσι κάθε φρόνηση κοπέλλα, φαντάζεται το άγνωστο μέλλον που της υπόσχεται η αλλαγή της ελεύθερης ζωής,

Ο κ. Απ. Ν. Μαγγανάρης

το ποθητό μυστήριο του γάμου. Από παιδάκι ακόμα, που ξέγνοιαστο πηδούσα στις ποδιές και στις γκαλιές των μεγαλύτερων μου, βουνοβία και τη λατρεμένη την γλυκιά αυτή στιγμή, που στην άνομή της μια γλυκιά και τόσο ήδονη αναγλύα άστραψε μέσα μου. Τα είκοσι χρόνια μου, μέστωσαν τώρα πια τέλει το κορμί και τον πόθο μου και η ανάγκη με κυριεύει έπαυσις για την εκπλήρωση της υπέρτατης αυτής χαράς. Κι όμως η ύπνιστος, πως πλημμυρίζουν τη σκέψη μου, πόσο η αμυδρόβλες έριαικά μου σταματούν κάθε διάθεση, για δτι χτες ακόμα ήθελα να πιστεύω σαν μιάν απολύτρωση. Κάποιμα όμως σκυμμένη στο κέντημα μου και μετρώς της δειονίες κάθε στιγμή μου με χωρίζει από κείνη την ώρα.

Ο Τάσος έχει φύγει από προχτές στην πατρίδα του, για να μου φέρει, μαζί με της εύχες της υπέρας του, τα όμοια οικογενειακά κειμήλια που φόρεσε αυτή κι' η δική της μητέρα όταν εφύεθηκαν και κείνες στις ίδιες στιγμές με της δικές μου. Μου έβλεπε φεύγοντας να μη κοιτάζωμια όσο θα λείπει, για να με βοηθώσσει το πρώτο βράδυ, που θα βρεθώμει μόνη στην φονιάς μας. Θυμάμαι πως χαμογέλασε και με κοιτούσε κατάματα όσο μου έλεγε τα λόγια εκείνα και πως έγω είχα κοκκινίσει πολύ στην τόσο τομήρη του εκείνη σύσταση. Είμαι μολαταύτα αναγκασμένη να εργαστώ νυχτομέρα στο διάστημα της απουσίας του, σκυμμένη στα μικροκεντήματα, που έχω μπουστά μου, για την έτοιμασία των ποικαίων. Τα έχω αρχίσει από τότες, που μαθητοῦδι ακόμα, στο μάθημα του εργοχειρίου σε μια γωνία του θαυανίου, φροντίζα με έμπειρία πολλή να κανονίσω της δειονίες μου πάνω στο τελλάρου και γεμάτη συλλογή ανατολόντα τη μακρινή τους χρησιμοποίηση. Τόν Τάσο τόν εγγώριμα αγρότητα, δότερα, σαν ξίνα κοπέλλα κι' είχα τελειώσει το Παρθενωγαγείο. Τόν είχε συμπαθήσει πολύ προτύτερα από μένα η μητέρα μου και μάλιστα τόν προφώριζε για σ' έργο της μεγάλης μου αδελφής. Ξέρω καλά, πως δημογεγήθηκε ολόκληρη σκηνή απογοήτευσής, όταν ο Τάσος έδειξε την προτίμησή του σε μένα. Η Λούλα μας κοίβει τόν κρυφό της καιμό με μεγάλη επιτηδεύτητα κι' όμως τόν ξέρω κι' αυτό, πως δεν έπαυε ούτε λεπτό να τόν συλλογίζεται και να ηλπιεί κρυφά για τη νίκη του. Μάλιστα στις έτοιμασίες μου ούτε λείπει να με βοηθήσει καν, με την πρόφαση

πως την έχει σφιίξει η νευρασθένεια. "Ίσως κι' αυτό να μην είναι ψέμμα, κι' ίσως η κατάστασή της αυτή να είναι συνέπεια της απελπισίας της. "Όσοι φορές μου μιλάει για τόν Τάσο, νομίζεις επιδεικτικά, πως προσέχει τόσο, μήπως τού στερείσει κανένα από τα προτερημάτα του και δεν παύει να μου μιλάει για μια ανεπαφύλακτη ευτυχία, που μάς περιμένει δότερα από την ένωσή μας. Για τόν Τάσο, ξέρω μάλιστα, πως δεν έδωσε ποτέ σημασία στο υποκείμενό της και πως πάντα της εφύεθηκε ξερά, σχεδόν σκληρά και με περιφρόνηση. Την έδωροσε συχνά σαν μια έπαρξη αδικημένη ολότελα από την φύση και δεν είχε καμιά έκτιμηση στις προοδευμένες ιδέες της, που της χαρακτήριζε πάντα τομήρη και ανήθικες. Κι' όμως η Λούλα είναι γεγονός ότι μόνο στην έσωτερική της εμφάνιση ήθελε να δείχνεται ξεση, ενώ κατά βάθος ήταν μια ψυχρή γενναύωση, όσο και σταθερότατη.

Τό περασμένο καλοκαίρι έτυχε κάποτε να μάς συνοδέψει αναγκαστικά σε μια λιγομέρη εκδρομή. Ήταν σ' ένα βουνό σε κάποια σκηνή φιλικού μας σπατιού, που δεν είχε κι' όλες της ευκολίες για την περιποίησή μας. Με τη Λούλα κοιμόμασταν έξω από βλαυθρό, κι' ο Τάσος λίγο παρακάτω κάτω από τα πλατάνια. Της νύχτες συχνά η Λούλα έδειχνε νευρικότητα και ανήθικες για μένα πολύ έννευρικές. Κάθε φορά, που από ένα τυχαίο ίσως, απότομο τοίξιμο, τόν χορταριών έβγαινούσα, την έδλεπα να περιφέρεται μεσόγυμνη προς τόν μέρος που κοιμόταν ο Τάσος. Αυτό δέβαια δεν πρέπει καν να τόν συζητώ, γιατί η προδιάθεση της αφοώστατης της αδελφής μου μάς ήταν γνωστή. Την ημέρα σχεδόν όλη καθότανε πάντα παρακάτω συλλογισμένη. Κι' ο Τάσος όλο κι' αυτός έβρισκε κουραστική την παραμονή μας στο βουνό. Για καλό άρεσκτον δότερα είδα πως κάποια ψυχρότητα κράτησε ανάμεσά τους, της οποίας συνέπεια ως τα σήμερα φαίνεται πως είναι η δέσνηση αυτή της αφοώστατης της αδελφής μου. Μολοντοῦτο έγω σιτάθηκα πάντα στο ύψος μου, πάνω από κάθε ύπνισμα που θα ταπεινώσει τόν γυναικείο έγωισμό μου μετρώς στους άλλους. Και τώρα, που η νίκη πλησιάζει στο θρίαμβό της, τόν κρυφό μαρτύριο της αδελφής μου, που φαντάζει σαν φωτισμένο και σαν τρώπασο στην άορατη ψυχική μάχη που τελειώσει μεταξύ μας.

Μου φαίνονται όλα σαν ψέμμα. "Επί τέλους η αγωνία μου παύει και σε λίγα λεπτά τόν έαυτο μου περισσότερον από κάθε άλλη φορά αδιάφορο για τόν τέλος που έφθασε. Την στιγμή που τα δνείρά μου αρχίζουν να γίνονται πραγματικότητας, αισθάνομαι την ψυχρή μου άδεια από κάθε λογής συγκίνηση. Αυτό λοιπόν ήταν όλο; Τόσο χρόνον έλπίδες, γιατί να καταλήγουν σε μια τόσο πενήν πραγματικότητα; Βλέπω γύρω μου την κίνηση όλων μέσα στο σπίτι κι' αυτές όλες η φασαρίες κι' αφίνονται άμετρη της χαράς για δτι πορεύεται να γίνη. Τώρα που θέλω να ξυπνήσω μέσα μου η ικανοποίηση κάθε μου προσδοκίας, βόσκω την κατάσταση άναυδη και στερημένη τού ένδιαφέροντος που καρτερούσα. Τι θα είναι τόν αθώο; Μά συνορή εδύναν και με άτέλειωτη σειρά κοινών και κουραστικών χρόνων. Πάει λοιπόν η ποίηση; Και τι θα την αντικαταστήσει; "Όλες η ξεροές ιδεολογίες της σύγχρονης φυλακής. Μα γιατί έπαναστατώ στη φύση μου; Μήπως για κάθε γυναίκα δεν είναι γραμμένη η ίδια ιστορία και μήπως όλες μας δεν υποκατατομε στο ίδιο ιδανικό; Η Λούλα είναι που έντιμωμένη με της προοδευτικής της ιδέας. Αυτή δεν υποτάσσεται σε δτι για όλους τούς άλλους η αποτελεί την ευτυχία. Εκείνη άσκειται στη μόνη που της δίνει δ χαρακτήρας κι' η νευρασθένεια της. Έξαιρετικά σήμερα μόνο την

δοίκα να ένδιαφέρεται για τόν γάμο μου. Ρώτησε πολλές φορές αν είμαι έτοιμη για τόν νέο μου στάδιο. Δεν είχε ποτέ να νεται πως είμαι πια έαυνη να σηκώσω κάθε φόνη, αφού και τόν κορμί μου έμεινε. Σε απάντησή μου αυτή, με περιεργάστηκε άναυχο ως κάτω, λες και πρώτη φορά σιμά να με συναντούσε. Έβραχνε με τα χέρια δλα τα μέλη του κορμού μου και καταπνιξε σε δλα μου λέγοντας πάντα:—Θα τόν ποιήσης, θα ευχαριστηθής...
Ήταν τόσο σκληρά τα λόγια της αδελφής μου. Έραγε και τόν Τάσο τόν ένδιαφέρον ήτανε μόνο κι' αυτό; Δεν πιστεύω. Αν έαλλήθεια, γιατί να μην προτίμηση την Λούλα που ήτανε δημοφότερη μου;

Αυτή τη στιγμή άκουω την μητέρα, που χίλιες φορές υποδέχεται τόν πνευματικό, θα τελήσει τόν μυστήριο. Ο Τάσος άρχισε επάνω στο δωμάτιο της Λούλας. Αυτή πρέφθηκε μόνη της να τόν βοηθήσει στο μύ του. Τόν έδωσε και τόν δωμάτιο της για φορέση τα καινούργια μαύρα ρούχα. Άλλες γυναίκες βοηθούσε την μητέρα για τις έμμοσιες της κοίβιας. Και οι προσκεκλημένοι άκουω πως ένας-ένας κι' αυτοί φτάνουν. Μένει μέσα στα νυχτικά μου ζήτησα τότε λιγότερη μοναξιά για να συγκεντρωθώ και να αναπολήσω. Τα κορίτσια όλα της γειτονιάς συγγενισσές μας σιτάθησαν να με βοηθήσει και να με καμαρώσουν μακαρίζοντας με. Που συγκίνησα με λήσαν τα χαρούμενα κι' απονεμένα μαζί πρόσωπα τόν αφέντη μου. Πάει κάμωση ώρα που περμένω. Κι' όμως ο Τάσος θέλω να κατεβή. Πρέπει μόνον

Η Λούλα μετρώμνη με τρελή έκφραση είχε κρεμασμένη στο κορμί του Τάσου.

να μ' ένδιαφέρει η άρροπορία του; Βιάζομαι τόν δώ, πόσο θάνα φράος με τα μαύρα ρούχα! Κι' έπειτα γιατί να μη τελειώσω με δώ; άρχητερα;
Ανεβαίνω από την σκάλα της αλλής για να μη μ' ιδούν η φίλες μου και γελάνουν κι' εγώ τόν τόν δίσω. Είναι λίγο σκοτεινά έξω και τόν φως του δωματίου της Λούλας πέφτει λουριά φως στον κήπο. Ανεβαίνω. Θέλω χτυπήσω τώρα διακριτικά την πόρτα της μου κάνει κατάπληξη γιατί είναι κλειστή. Κούω δυνατές όμιλίες και κάποιος άνοιξε γυναικείως μέσ' στο δωμάτιο. Θέλω να κραστώ καλύτερα για να δεσώσω δτι σιμά να είμαι. Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Έραγε τραγικό θα συμβαίνει πίσω απ' αυτή την πόρτα; Θέλω να έπιβληθώ στον έαυτο μου. Οι λήνοι μένω αποβλακωμένη στη θέση μου. Άπό ποια μοδολογία πινυμένα της Λούλας άρχισαν υποπετώμα. Γιατί; Γιατί; Σέρνομαι πίσω στην σκάλα και προσπαθώ να διακρίνω μέσα από γυγυτές γυγυλίες τόν παρόντο. Θεέ μου, αλλήθεια αυτό π' αντικρίζουν τα μάτια μου. Είλε δυνατόν; Η Λούλα μετρώμνη και με τρελή έκφραση στο πρόσωπό της κρεμασμένη

ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ

Στην Ίσπανία ένας έβραϊός ζητούσε να πουλήσει τόν Άλφονσο, βασιλέα της Αραγκόν, μια εικόνα τού Αγίου Ιωάννου, έναντι τού ποσού των 500 δουκάτων.
—Τό καλοσέφθηκες; τού είπε ο Άλφονσος; είσαι πιά συμφωνολόγος απ' τούς προγόνους σου. Έκείνοι πουλήσαν για 30 άργύρια τόν πρόσωπον τού υιού τού Θεού. Βασιλέως των Έβραίων κι' εσύ ζητάς να πουλήσεις για 500 δουκάτα την εικόνα μονάχα τού δούλου του.

ΘΕΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο Βεσπασιανός, καταλαβαίνοντας ότι τού μένον έλάχιστες ώρες ζωής και εφινανόμενος την μακία τόν Ρωμαίων να θεοποιούν τόν Αυτοκράτορα μετά θάνατον, είπε:—Αισθάνομαι ότι αρχίζω να γίνομαι Θεός!

ΕΘΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ

Στη Νέα Υόρκη, ένας άγγλος δημοσιογράφος στυματά μπροστά τόν άγαλμα τού Ουάσινγκτον, τόν όποιον τού δείχνει ο οδηγός του με πατριωτική περηφάνεια, λέγοντας:—Υπήρξε έξοχος άνθρωπος! Ποτέ δε βγήκε φευτιά από τόν στόμα του.

—Χωρίς άλλο, άπήντησε ο δημοσιογράφος, σαν καλός Αμερικανός, μιλούσε με τη μύτη!

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Στην Μαρία τών Μεδίκων, που ζητούσε τόν καλύτερο τρόπο να μάθι τα μυστικά της βασιλείας της Λαδάρρας, κάποιος είπε:—Γυναίκες είσαστε κι' η δού' καντέτε την να θυμάται και μη θυμώνετε σεις. Τότε κι' μάθετε δτι θέλετε απ' αυτήν, χωρίς να μάθι αυτή τίποτε δικό σας.

ΖΗΤΗΜΑ ΥΨΟΥΣ

Ο Μπουλντινέ θριάμβευε με τή "Αετική κυρία" στην "Όπερά-Κομική" ο Ροσσίνι γνωρίζε τη μεγαλύτερη επιτυχία με την "Σεμίραμνη". Οι οπαδοί τών δύο συνθετών αγωνίζονταν λυσσώδως για τούς έννομενούς των.

Από κακάς έννομενο πατριωτισμό, πολλοί θεωρούσαν τόν γάλλο συνθέτη άνώτερο απ' τόν ιταλό. Ο Μπουλντινέ χαμογέλουσε με της υπερβολές τών θαυμαστών του, δεν παρέλειπε όμως να κάνει πνεύμα. Κάποιος τού έλεγε:—

—Άχ, μάτρε! στεκόσαστε πολύ ψηλότερα απ' αυτόν!...

—Σε ποιόν τόν λέτε; τού άπήντησε ο γάλλος. Μένουμε κι' οι δύο στο ίδιο σπήν' ο Ροσσίνι στο δεύτερο πάτωμα και γώ στο τρίτο!

με τα χέρια στο κορμί τού Τάσου μου. Τόν τραβά ένθω δώς προσπαθώ με όλη τη δύναμη να την αποσπάσω. Άνάμεσα στ' αναφυλλήτο της φτάνουμε καθαρά στ' αυτιά μου η έπαυλίσ της:—

—Όχι, όχι, δεν θα τόν κάνεις αυτό. Έγώ έχω θυσίασε τόν πόν για σένα...

Κι' δότερα στην απελπισία της:—Δεν μπορείς να τόν κάνεις αυτό, Τάσο. Δεν έχεις δικαίωμα να αφήσης την πραγματική σου γυναίκα, την νόμμη από την φύση.

Αυτό εινε πολύ! Μ' έχει νεκρώσει η κατάπληξη για την τραγική και βωμική αυτή από κλήμνη. Είλε δυνατόν; Τρελή απ' τόν πόνό μου και την αγανάκτηση, τραυλίζοντας από την μέση αυτή της απελπισίας μου, προσπαθώ να φτύω μακριά από τόν φριχτό θέμα της ταπεινότητας μου.

Η νύχτα βοηθά τη φυγή μου. Πού πάω; Κι' οι προσκεκλημένοι μέσα στο σπίτι περιμένουν να γλεντήσουν.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ—ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

Στην Βουλή τών Κοινοτήτων της Γαλλίας είναι δεκατρείς. Μοιραίος άριθμός, που δεν κάνει όμως έντύπωση σ' αυτές.

Στο γερμανικό Ράισταγκ είναι τριάντα τρείς. Έβδομήντα τέσσερες γυναίκες έχουν εκλεγεί στα Κρατικά συμβούλια και περίπου εκατόν είκοσι στα Δημοτικά.

Στη Σουηδία, που είναι μολαταύτα φεμινιστικό κράτος, είναι μόνο τρείς βουλευτίνες στη Βουλή, έτι διακοσίων τριάντα μελών, ένθ ήταν έξη πριν.

Η Νορβηγία έχει μια βουλευτίνα και εκατόν ογδόντα έννη δημοτικές συμβούλους. Η Τσεχοσλοβακία δεν είχε καν ύποψητρίους άντιθέτως, σ' ένα χωριό, τόν δημοτικό συμβούλιο άπαρτίζεται μόνο από γυναίκες. "Υπάρχουν κι' άλλες γυναίκες—δημοκράτοι και πάρεδροι.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ... ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ!

Μπροστά τού Παρημελειοδίκειο τού Λονδίνου δικαστήριον δυό δεσποινίδες, η μίς Χάρδελ και η μίς Χίλτον, κατηγορούμενες επί παρονόμω έξασκήσει λατρικού επαγγέλματος.

Ο Εισαγγελέας έκανε την παρατήρησην ότι διευτυώθη έτσι η κατηγορία, γιατί η περίπτωση τόν είναι έντελως πρωτότυπη και δεν την προβλέπει ο νόμος. Η δυν δεσποινίδες είχαν ιδρύσει στο Λονδίνο λατρείο και σανατόριο, όπου τούς εισερχομένους άσθενείς θεράπευε ο άλλοτε διάσημος άγγλος καθηγητής Μπώλ, που πέθανε... προ δεκατρίων έτών! Η έξυπνες δεσποινίδες, ένθως μόλις παρουσιάζονταν πελάτες, επεκαλούντο τόν πνεύμα τού Μπώλ, τόν όποιον έκαμνε την διάγνωση και ύπεδεικνυε τα μέσα της θεραπείας.

Η δυό δεσποινίδες είχαν άλλοτε ύπηρετήσει σε δ Νοσοκομεία ως νοσοκόμοι και η μίς απ' αυτές είχαν εργασία πλησίον ένός ψυχιάτρου τού Λονδίνου. Τό πνεύμα τού Μπώλ μετά την διάγνωση συνθεβούσε στερεότυπα τόν άσθενή να μείνει επί ένα τουλάχιστον μήνα στο σανατόριο "Χάρδελ—Χίλτον".

Η εργασίας πήγαιναν καλά και η δυό δεσποινίδες θα δούλευαν ακόμα καλύτερα αν δεν της ανακάλυπτε κάποιος δημοσιογράφος που ύπεκρίθη τόν άσθενή και έμεινε, κατόπιν συμβουλών τού δόκτορος Μπώλ, δεκαπέντε μέρες στο σανατόριο.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΧΕΛΩΝΑ

Στον Ζωολογικό Κήπο της Νέας-Υόρκης, βρίσκεται μια περιεργή χελώνα.

Όταν την έφεραν στην άσχη, προ δεκαπέντε έτών, ζύγισε 120 μόλις λίβρες, ένθ ζυγίζεται τώρα 310.

Ο διεθυντής τού Ζωολογικού Κήπου λέγει ότι για ν' άποκτήσει αυτό τόν βάρος, η χελώνα έφαγε ως τώρα ολόκληρο κάμπο συλατικά και 20.000 μπανάνες!

Γεννά ένα χοντρό αυγό σαν τούτο τού μπέης, μωάλλ χρώματος έλεφαντοστό τού όποιου άμα χτυπήσει κανείς με μολύβι, άντηχει σαν ταμπούλο. Αυτά τα αυγά διακρίναι σε βάθος 16 εκατοστών μέσα στην άμμο, ο ήλιος θερμαίνει την άμμο και φυσικά τόν τόν αυγό και μετά από δυό μήνες βγαίνει νέα χελώνα.

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΩΝ

"Όλοι νομίζουν ότι ο κοριός είναι ένα ζωόφιο που χάνεται έντολα, ένθ άπεναντίας είναι έντοκτον άνθρωπος.

Φαντασθήτε πως μπορεί να έη ένα και δυό χρόνια χωρίς να φάη τίποτα. Οι κοριοί έχουν τρομερό έντοκτον και μύτη, που μολονότι δεν φαίνεται ούτε έχνος της, είναι άσυναίσθητη στην όσφρηση.

Καθώς ξεροτε, ο κοριός φοιλάει παντού όπου είναι τρώμα και χαράματα. Τό περιεργό είναι ότι τόν ζωόφιο αυτό που είναι μακριά στής γωνίας τών τοίχων και στα ύψη τού τα-

βανού, μόλις δούν τόν πελάτη τους να ξεπλώ-νεται στο κρεβάτι, ορίζονται σαν στρατός έχ-θοικός και' επάνω τού άφου κλείση τα μάτια.

Κι' αν ακόμα θοούν γύρω απ' τόν κρεβάτι μια ζώνη προφυλακτική νερού, παίρνουν δρόμο από τούς τοίχους, άνεβαίνουν στο ταβάνι και έρχόμενοι άκριβώς επάνω απ' τόν κρεβάτι, αφίνονται να πέσουν σαν... άλεξίπτωτα επάνω στο θύμα τών.

ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ!

Η "έντατική ζωή" την όποια ζούμε τώρα κατά τα μεταπολεμικά χρόνια, φαίνεται ότι θα έχη πολύ δυσάρεστα επακόλουθα. Οι ψυχίατροι κορούν τόν κώδωνα τού κινδύνου: η Αμερική θα κατακτήσει άραγε τόν μεγαλύτερο άσυλο φρενοβλαδών τού κόσμου; Διόλου άπίθανον, με την βαθμιαία και καταπληκτική εξέλιξη. Τα κονδύλια, δεν έπαρκοῦν πιά. Στην πόρτα τού νοσοκομείου τών τρελλών τού "Έλντρεϊτς, στην Καλιφορνια, 800 ήλιθοι περιμένουν τη σειρά τους να μπου.

Η στατιστική τού 1910 έσημείωσε 159096 τρελλούς ή ήλιθους: στα 1929, αυτοί έγιναν 250.890. Σε κάθε 500 Αμερικανούς, είναι τούλάχιστον δυό τρελλοί.

Γι' αυτό, η πόλις της Νέας Υόρκης ίδρυσε ένα Ψυχολογικό Κέντρο, για να διδάσκαται τόν πλήθος πως πρέπει να προσφύσσεται από την παραφροσύνη.

ΜΙΑ ΒΑΘΕΙΑ ΤΥΡΠΙΑ

Μέχρι σήμερα, τόν μεγαλύτερον βάθος, προς τα έγκατα της γής, ήταν 2330 μέτρα. και τόν ρεκόρ αυτό ανήκε σ' ένα πηγάδι τού Πίττσμποργκ. Στην Πολιτεία τού "Οράνζ, στην Καλιφορνια, τόν ρεκόρ αυτό τόν βάθος κατερίφθη. Διότι τόν βάθος που έπέτυχαν σ' ένα μεταλλείο, έφθασε τα 2440 μέτρα. Στο βάθος αυτό η θερμοκρασία τού έδάφους ύπερβαίνει τούς 100 βαθμούς.

ΛΕΟΝΤΟΤΡΟΦΕΙΑ

Υπάρχει στην Καλιφορνια ένα κτήμα λιονταριών, δηλαδή κάτι τόν μοναχικό στον κόσμο, όπου τρέφουνε λιοντάρια, όπως θα έ-καγαν για άλλα ή άλλα ζώα. Τό κτήμα είναι περσίπου ένός έκτατου: είναι περικυκλωμένο, καθώς θα μνηστέτε βέβαια, από ψηλούς φράγτες και έδωμάτηα τέσσερα μεγάλα λιον-τάρια ζούν τώρα σ' αυτό τόν περιωρισμένο βα-σίλειο για τούς άρχοντας της έρτης. Τα πε-ρίσσοτερα όμως γεννήθηκαν εκεί και δεν είναι πολύ άγρια.

Κάθε θήλο γέννα τρία ή τέσσερα μικρά τόν χρόνο, κι' αν ύπολογίσουμε ότι ένα λιονταράκι πληρώνεται προς πέντε χιλιάδες φράγκα, κι' ένας λέων ολόκληρη περιουσία, άναλογως με τόν μπόι και την ομορφιά του, θα καταλάβουμε ότι αυτή η επένδυση είναι επικερδής.

Επίσης άλλη πηγή κερδών είναι τόν νοίκια-σμα τών θηρίων στής κινηματογραφικής έται-ρίας. Μια λέαινα, που έπαυσε τελευταία σε μια κινηματική ταινία, πληρώθηκε—δηλαδή πληρώθηκαν τ' άφεντικά της—2.000 δολλά-ρια, περίπου όσα παίρνει ένας άσπής!

Η αλήθεια είναι ότι διακινδυνεύουν πολύ στο ζήτημα της ανατροφής τών μικρών λιον-ταριών, όστι η ανατροφή τους στην βροτική ήλια είναι πολύ λεπτό πράγμα. "Ός έση έδ-δωμάτιον, τόν τρέφουν με υπιπερόν και τόν γάλα μένει μοναδική τροφή τους ως τη στιγμή που τούς δίνουν άλογίστο κρέας.

Οι οίκτοτροποι τού κτήματος καταδραχί-ζουν ένα άλογο κάθε μέρα, εκτός της Δευτέ-ρας, όποτε υποβάλλονται σε μια ύγιεινή διαίτα για ν' άποφεύγουν της πεπτικής ένοχλήσεως.

Νέες επικαιρότητες

ΠΕΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

Ο κ. Ρουζέρι, διευθυντής των αεροπορικών Φαρμών, σκοτώθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1929, στο Τουσσέ-Λε-Νόμπλ (Γαλλία), από το γκρεμισμα μιας άπονηξης. Κατεπλάκηθη κάτω από μια χαλύβδινη πόρτα 7000 χιλιογράμμων. Δύο μέρες πριν απ' το τραγικό δυστύχημα, ένας γάλλος δημοσιογράφος πήγε να του πάρει συνέντευξη για τον τρόπο «άνεστρου πτήσεως» χωρίς εξωτερική ορατότητα του όποιου ήταν εφευρέτης. Δημοσιεύσαμε την συνέντευξη αυτήν, που είναι εξαιρετικού επιστημονικού ενδιαφέροντος.

«Αί προηγουμένως είχα προδοί στην κατασκευή των αεροπορικών μηχανημάτων, επιτέλλον σήμερα την διεύθυνση χωρίς εξωτερική ορατότητα».

Περισσότερα από 40 οο των αεροπορικών δυστυχημάτων προκαλούνται κάθε χρόνο από την ομίχλη.

Γιατί; Καθένας που καταλαβαίνει τον κίνδυνο της προσγειώσεως σε ώρα ομίχλης, θα δικαιολογή λιγότερο τον φόβο που αισθάνονται οι πιλότοι για να μπου σε μια θάλασσα από σύννεφα υπό τας συνθήκες συνθήκας, όταν τους αποκλείεται η εξωτερική ορατότητα. Μήπως δεν έχουν όργανα τα οποία δείχνουν όχι μόνο το ύψος, αλλά και την σταθερότητα του αεροπλάνου; Φυσικά, σ' αληθινά, οι πιλότοι χρησιμοποιούν πολύ λίγο αυτά τα όργανα, εμπιστευόμενοι στον εαυτό τους, επικρίνοντας να «αισθάνονται» το αεροπλάνο τους όπως ένας καβαλλάρης το άλογο.

Ε λοιπόν, πολύ συχνά, η αισθήσεις απάτον. Ποιός πιλότος δεν αισθάνθηκε ποτέ το αεροπλάνο του να κυλιέται δεξιά ή αριστερά καθεώς απ' τη γραμμή της πτήσεως και με αυδούσαν ταχύτητα, γέροντας στις 45 μοίρες, ή προχωρώντας κουλουριστά σαν φέιδι, ενώ εκείνο προχωρούσε με κανονική πτήση στην πιο ευθεία γραμμή;

Η νευρική υπερτάσις μιας πτήσεως ή η κόπωση την οποίαν επιφέρει με τον καιρό, καθιστούν συχνότερες αυτές της απάτης αισθήσεις στους παλιούς πιλότους και πολλοί σκοτώνονται καμιά μέρα, γιατί θέλησαν να διορθώσουν ένα σφάλμα που δεν είχε διαπράξει το αεροπλάνο.

Για να διδάξει στους αεροπόρους τον τρόπο να υπερνικήσουν της αισθήσεις των και ν' ακολουθούν «ευθεία» της οδηγίες των οργάνων, ο κ. Ρουζέρι, ίδρυσε, στο Τουσσέ-Λε-Νόμπλ, μια σχολή διευθύνσεως αεροπλάνων χωρίς εξωτερική ορατότητα.

Ο κ. Ρουζέρι είναι παλιός πιλότος. Πήρε το δίπλωμά του στα 1911, είναι συνεπώς πολύ πεπεισμένος.

Πώς του ήλθε η ιδέα της διευθύνσεως χωρίς την εξωτερική ορατότητα; Ίδού: Μια μέρα, πρό τεσσάρων ή πέντε ετών, που κλείστηκε μέσα σε μια θάλασσα από σύννεφα, συνήκασε να πετάξει με κλειστά μάτια. Η προσπάθειές του για να επαναφέρουν το αεροπλάνο σε ισορροπία επιτάχυναν την πτώσις του. Ο άνεμος φυσούσε δαιμονισμένα στα σκουινιά και το έδαφος πλησίαζε με ταχύτητα άμαυς-στοιχίας. Η καταστροφή φαινόταν αναπόφευκτη, όταν μια ματιά που έβριζε τυχαία στο όργανο της σταθερότητας, του υπέδειξε ότι το αεροπλάνο έβγαζε δεξιά, ενώ ήταν πεπεισμένος ότι η πτώσις γινόταν αριστερά. Έξ' ένστικτου, κανόνισε την πτήσις του, σύμφωνα με το όργανο της σταθερότητας. Το αεροπλάνο αναστάθηκε, σε απόσταση 40 μέτρων από το έδαφος.

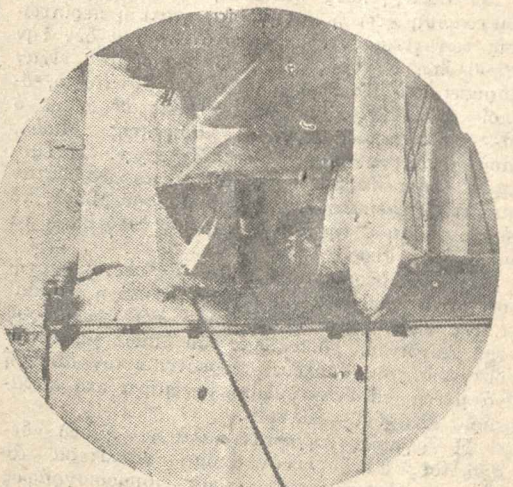
Ο κ. Ρουζέρι απεράσισε από τότε ν' αφιερώσει τη ζωή του στο πρόβλημα της διευθύνσεως του αεροπλάνου, με μόνα τα όργανα.

Είναι λογικό, πράγματι, να σκεφθούμε

ότι ο μηχανικός έλεγχος της πτήσεως ενός αεροπλάνου είναι απαραίτητος, όπως είναι στο δρόμο μιας ατμομηχανής ή ενός βαποριού. Απ' τα πρώτα θέματα της αεροπορίας, μόνη η διεύθυνσις «με το μάτι» ήταν δυνατή, ή τελειοποιήσις των διαφόρων μηχανημάτων επιτρέπει σήμερα μια διεύθυνσις πιο επιστημονική που είναι φυσικόν να ελαττώσει επικίνδυντα τον τρομακτικό αριθμό των δυστυχημάτων που προκαλεί η ομίχλη.

Για να επιτύχουμε όμως αυτό το αποτέλεσμα, πρέπει να καταστήσουμε στον πιλότο την τυφή εμπιστοσύνη της αισθήσεως του. Την συνθήκη να «αισθάνεται» το αεροπλάνο του.

Ένα πείραμα θα μας πείση. Ένας πιλότος που έχει πετάξει άμετρητες φορές, ένας «άσος» της αεροπορίας, μέσα στο μηχανήμα που επενοήσε ο κ. Ρουζέρι, μη έχοντας άλλο τρόπο για να διευθύνει από τα όργανα του, είνε άνηκανος να κυβερνήσει στην αρχή, το

Προτού πετάξει ο πιλότος κατεβάζει μια καπόδα από αλουμινίου που θα του κρύψει κάθε εξωτερική ορατότητα.

αεροπλάνο του σε κανονική πτήσις. Κι' όμως βρίσκεται στις ίδιες συνθήκες που θα βρισκόταν αν πετούσε σε μια ομίχλη αρκετά πυκνή για να κρύβει κάθε εξωτερική ορατότητα. Πολλοί πιλότοι που πήγαν στο Τουσσέ με το χαμόγελο της αμφιβολίας, βεβαιώνοντας ότι μπορούν να διευθύνουν με κλειστά μάτια, βγήκαν ντροπισμένοι απ' το καινούργιο μηχανήμα—άλλα και πεπεισμένοι.

Αντιθέτως με την επικρατούσα γνώμη, είπα ο κ. Ρουζέρι, ένα αεροπλάνο δεν μπορεί να πετά με μόνης της αισθήσεως του πιλότου, αν η εξωτερική ορατότητα δεν υφίσταται και εξ' άλλου τα μηχανήματα που επενοήσαν για να αντικαταστήσουν της εξωτερικής ορατότητας δεν έχουν καμιά χρησιμότητα σε κρίσιμη στιγμή, αν οι πιλότοι έχουν την ίδια πεποίθηση ότι η ατομικές αισθήσεις των είναι η μόνη ακριβής πληροφορία και παραλείποντας την αμφιβολία ακόμα όταν αντικρύονται με της υποδείξεις των οργάνων.

«Χρειάζονται αποτελεσματικά μέθοδοι:

προπονήσεως για να μπορούν οι πιλότοι να διευθύνουν μόνον με τα όργανα, με πλήρη σφάλεια.

Τα αεροπλάνα δεν «τρελλανόνται» στην κρίσιμη στιγμή. Όταν το δεξιό τους όργανο, είναι έθετον ότι είναι φορές στην κα τρελλανόνται ο ίδιος ο πιλότος. Τρελλανέται γιατί δεν έχει εμπιστοσύνη και έτσι την εντύπωσή του—εσφαλμένη έννοια—υπεράνω των οδηγιών των διαφόρων οργάνων. Πρέπει λοιπόν να του δώσουμε, να του επιβάλουμε αυτή την εμπιστοσύνη που του λείπει και που θα τον προφυλάξει. Για να γίνει αυτό, πρέπει να του αποδείξουμε την ακρίβεια εκείνου που λέγουμε, πρέπει να του καταστήσουμε δυνατόν να πετάξει υπό τας συνθήκας που θα συναντούσε από έλλειψη ορατότητας, να τον πείσουμε να κυβερνήσει με τα όργανα, εξασφαλίζοντας του την εμπιστοσύνη που θα είχε σε κανονική πτήσις. Απ' είνε η βάση της μεθόδου μας, που αποτελεί ένα είδος μετακατασκευής των πιλότων.

Σ' αυτό το περίπτερο συγχρονίζονται οι πιλότοι, κατά της ώρας που είνε ελεύθεροι. Σε μια αίθουσα βρίσκεται ένα μηχανήμα που χρησιμεύει στην προπόνησι των μαθητών πριν από την πρώτη πτήσι τους, χωρίς εξωτερική ορατότητα. Είνε ένα κελί που στεγνάνει το κλουβί του πιλότου στο αεροπλάνο. Είνε καμωμένη για να δεχθή δυο ανθρώπους, τον μαθητή και τον προπονητή. Ο πρώτος καθισμένος στο κάθισμά του, βρίσκεται μπροστά του τα όργανα κυβερνήσεως τοποθετημένα όπως θα ήταν στο αεροπλάνο, ο δεύτερος, τοποθετημένος πίσω, μπορεί να κανονίσει τα όργανα, ούτως ώστε να δείχνουν όλες τις ενδείξεις ενός αεροπλάνου στην ομίχλη ή στο σκοτεινά. Ο μαθητής οφείλει να εκτελή τις «μανούβρες» που υπαγορεύουν τα μηχανήματα.

Όταν ο μαθητής υπακούει πλήρως στα μηχανήματα, μπορεί να πετάξει για πρώτη φορά. Το εκπαιδευτικό αεροπλάνο είνε ένα θύμα με διπλή διεύθυνσι. Η πρώτη είνε του μαθητού, κλεισμένη μηχανικά κάτω από έλεγχο από αλουμινίου, που δεν επιτρέπει της εξωτερικής ορατότητας. Η άλλη είνε του προπονητού, ο οποίος θα διορθώσει τα σφάλματα.

Μετά πέντε ή έξη ώρων πτήσι, ένας πιλότος είνε κατά γενικόν κανόνα ικανός ν' απογειωθεί, να διευθυνθή προς ένα σημείο καθορισμένο εκ των προτέρων, να κάνει στροφή επάνω από ένα συμφωνημένο μέρος και ν' αναχωρήσει στο αεροδρόμιο, χωρίς καμιά εξωτερική ορατότητα, συμβουλευόμενος μοναχικά τα όργανά του. Η μετεκατασκευή συμπληρώνεται με μιάς ώρας πτήσι μέσα σε σύννεφα.

Εκδικά μηχανήματα δεν έχουν με την διαφορά ότι τελειοποιήσαμε τα συνθήματα.

Αυτή η τελειοποίησις στην εκπαίδευση των πιλότων άγνωριστή σήμερα ως απαραίτητη από το Υπουργείο της Αεροπορίας και οι στρατιώτες Μπαρρές, Μισό και Γουά θέλησαν να δώσουν το καλό παράδειγμα προπονούμενοι στο Τουσσέ-Λε-Νόμπλ στην χωρίς ορατότητα πτήσι. Η μεγάλης αεροπορικής εταιρείας, είκοσιτρείς ξέναι δυνάμεις, στρατός και το ναυτικό στέλνουν τους πιλότους των να μπουν στο κλειστό κελί το διπλόπτερο.

«Ας τονισθώ, ότι το ζήτημα είνε πολύ πιο σοβαρό γιατί η πτήσις χωρίς εξωτερική ορατότητα, που θα είνε στο εξής πιο σίγουρη από κάθε άλλη, επιτρέπει την χρησιμοποίησιν των νεφών που θα κρύψουν το αεροπλάνο από τα αντιαεροπορικά απόσπασμα του πολεμικού».

Κατά την γνώμη όλων των «άσων» της αεροπορίας, συμπερίνει ο κ. Ρουζέρι, αυτή διευθύνσις είνε η μόνη επιστημονική διεύθυνσις, συνεπώς η διεύθυνσις του μέλλοντος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΥΤΗ!

ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΡΕΚΤΑ

I

[Στα μεγάλα σαλόνια των Ρεκτά είνε συγκεντρωμένος ο καλλίτερος κόσμος του Παρισιού. Οι κύριοι με φράκο και σμόκιν, ή κίτρις με βαρύτερες τουαλέτες.

Ο υποκόμης Ραυμόνδος ντε Λά Πάν, τραντάξον έτών. Υψηλός, λεπτός, έξαιρετικά σίκ. Μάλλον φαλακρός. Τα έλαχιστα όμως μαλλιά του είνε χτενισμένα με μεγάλη φροντίδα. Φοράει μονόκλ. Τέλειος τύπος δανδή.

Μόλις μπαίνει, σταματάει στην πόρτα του μεγάλου σαλονιού, και κοιτάει τριγύρω έρρευνητικά, σαν κάτι να ψάχνει να βρη.]

— Για να δοίμε. . . Στο Πρακτορείο μου είνε: «Πηγαίνετε στον χορό των Ρεκτά. . . εκεί θα βρούμε ένα πρόσωπο της εμπιστοσύνης μας, που θα σας υποδείξει τη νέα. . . Είνε ένα πρόσωπο του κύκλου σας, πολύ γνωστό σας. . . » Πούς νάναι, άραγε; Πρόσωπο του κύκλου μου και γνωστό μου, λέει. . . Και νάναι υπάλληλος του Πρακτορείου Λερετόρ και Σία! Καταπληκτικόν! Τέλος πάντων, θα δοίμε! . . . Φθάνει να μη χαλάσω, Θεέ μου, κι' αυτός ο γάμος, σαν και τους άλλους. . .

Αυτή τη φορά όμως, έλλειψέ πως θα πετύχη. . . Έχω μια τέτοια ιδέα. . . Άνθρωποι που πηγαίνουν κι' απευθύνονται σ' ένα Πρακτορείο, δεν μπορεί νάναι πολύ απαιτητικοί. . . Οι Ζολισάκ, αυτοί, δίνουν ένα εκατομμύριο προίκα στην κόρη τους. . . Δεν είνε και λίγα. . . Τό κορίτσι όμως δεν είνε και τόσο δημοφ, καθώς μοις ή κυρία του Πρακτορείου. . . Θα πάω, λέει, στον χορό των Ρεκτά και θα φορέω μια τουαλέτα ρόζ. . . Διάβολε! Δεν είνε, βέβαια, δύσκολος. Ά! Νά οι Βαλτανάν και ή γρηά δούκισσα ντε Λομπανόντεμ. . . Πρέπει να πάω να τους χαρτίσω. . . Τι αγαρεύει! . . . Δεν υπάρχει όμως τρόπος ν' αποφύγω τη χαμετούρα. . . Με είδαν. . . (Διευθύνεται προς ένα γκρουπί).

Η δούκισσα ντε Λωμπανόντεμ (με μεγάλη φιλοφροσύνη): — Πάντοτε χαριτωμένος, τέλος πάντων, ο υποκόμης. . . Και ευγενικός στις γοηές κυρίες. . . (Η κυρία ντε Βαλτανάν που είνε σαράντα έξι έτών, κατεβάζει τα μούτρα).

Ο υποκόμης (κάνοντας μια βαθειά υποχώρησις): — Κυρία. . .

Η δούκισσα (σπρώχνεται). — Μια που ήσαστε θα με δδηγήσετε στο μπουφρέ. . . Την πάταξε! Τόσο το χειρότερο για σάς! . . . Ο υποκόμης (στενοχωρημένος από μέσα του): — Παλιόγκυμνα! . . . (Δυνατά, προσφέροντας το μπράτσο του): Είμαι πάντοτε στις διαταγές σας, κυρία μου. . . (Απομακρύνεται).

Η δούκισσα (με μητρική στοργή). — Ο μπουφρές, άναγνιτό μου παιδί, δεν ήταν παρά μια πρόφασις. Ήθελα να σάς μιλήσω. . . Γνωρίζετε τί αισθητήματα άγάτης και αφοσίωσης τρέφω για την οικογένειά σας. . . με την ειλικρία, λοιπόν, αυτή. . .

Ο υποκόμης (από μέσα του): — Ά! . . . Θα μοι πη πως έλθμμόντας το πορτοφόλι της. . . έ, μά δχι! . . .

Η δούκισσα (συνεχίζοντας την όμιλία της). — Θα ήθελα να σάς δώ να βγείτε από την στενοχώρη θέσι στην οποίαν βρίσκεστε. . . Και άνέλαια. . . εδέχθηκα. . .

Ο υποκόμης (από μέσα του): — Αυτή είνε! Τι δικάσις που είνε! . . . Έπρεπε να το είχα μαντεύσει! . . . Διάβολε!

Η δούκισσα — Διευκολύνοντας σας να κάμπετε έναν καλό γάμο, φαντάζομαι πως θα σάς δείξω άρεκατά καλά το ενδιαφέρον μου. . .

Ο υποκόμης (από μέσα του). — Προς τόσο τας έκατόν! . . . (Δυνατά). Δεν έσχω, αλήθεια, πως να σάς εκφράσω την ευ-

γνωμοσύνη μου. . . Η δούκισσα. — Ίδού. . . Βλέπετε αυτή τη νέα με τα ρόζ, μαζί με την μητέρα της;

Ο υποκόμης (κοιτάζοντας προσεχτικά): — Ω! . . .

Η δούκισσα. — Δεν είνε βέβαια πολύ δημοφ.

Ο υποκόμης. — Καθόλου μάλιστα, διάβολε!

Η δούκισσα. — Είνε όμως χαριτωμένη. . .

Ο υποκόμης. — Έστω. . . Θα έχετε, λοιπόν, την καλωσύνη να με παρουσιάσετε; . . .

Η δούκισσα. — Όχι. . . Συμφωνήσαμε να μη γίνον συστάσεις. . . Θα δοίμε μόνον, άπλως, αν σάς άρέσει ή νέα, κι' αν άρέσετε στους γονείς. . . Θα προσκαλέσετε, την μηρή, να χορεύετε. . . Προσπαθήστε να φαντήτε ευγλωττος, συναρπαστικός. . . Με έν-

Ο υποκόμης διευθύνεται αποφασιστικά προς το ζεύγος.

νοήσατε; (Ο υποκόμης κινεί καταφατικά το κεφάλι και διευθύνεται αποφασιστικά προς το ζεύγος).

II

(Μετά μια ώρα. Ο υποκόμης χορεύει με τη δεσποινίδα με τα ρόζ).

Ο υποκόμης (από μέσα του): Τι κουτορνή! . . . Θεέ μου! . . . Κι' όταν συλλογίζομαι πως αυτό το κουτορνή έχει ένα μισή εκατομμύριο προίκα! . . .

Η δεσποινίς. — Πώς γλυτράει το πάτωμα! Δεν βρίσκετε και σεις, κύριε;

Ο υποκόμης. — Πώς; Ναι, γλυτράει. . . Γλυτράει τρομερά. . . Μάλιστα, δεσποινίς! . . . Σας άρέσει πολύ ο χορός, δεσποινίς;

Η δεσποινίς. — Όχι κύριε. . . Δηλαδή. . . ναι. . . μ' άρέσει, όταν χορεύω με τον Έορκο, τον Ξάδερόφ μου. . .

Ο υποκόμης. — Ά! . . . Η δεσποινίς. — Κι' εσάς, κύριε σας άρέσει; . . .

Ο υποκόμης. — Ο Ξάδερόφος σας άρέσει; . . . Η δεσποινίς. — Όχι, καλέ! Ο. . . δ

χορός; Ο υποκόμης. — Μέχρι πάθους. . . Πρώ παντός οι παλιοί, αιώνιοι χοροί. . . Τό ταγκό. . .

Η δεσποινίς. — Έμένα, κύριε, μου άπαγορεύουν να χορεύω ταγκό. . . Ο γατερός μου τό άπηγόρευσε. . . γιατί όταν παραχορεύω με πάνει αίμοραγία της μήτης. . . Λίγο φόξ, όμως, χορεύω. . .

Ο υποκόμης (από μέσα του): Διάβολε! Μου την έφερε! . . . Πρέπει να την προσκαλέσω, τώρα. . . Τι να γίνη! . . . (Δυνατά): Δεσποινίς, αφού χορεύετε φόξ, θα μου δώσετε τον έπόμενο χορό;

Η δεσποινίς (κοκκινίζοντας από την χαρά της): Εξαιρετώως, κύριε. . .

Ο υποκόμης (ιδιαιτέρως). Φαίνεται πως της άρέσει. . . (Αναστενάζει). Τέλος πάντων! Τόσο τό καλλίτερο! . . . Γι' αυτό είμαι έδω! . . . (Την καττάζει). Είνα φριχτή! . . .

(Ύστερ από λίγη ώρα. Χορεύουν φόξ). Ο υποκόμης (από μέσα του): Φαίνεται πως άρέσει στους γονείς, αφού την άφισαν να χορεύει μαζί μου δυο χορούς τον ένα πίσω απ' τον άλλον. . . Τρομεροί, αυτοί οι γονείς! . . .

Ο πατέρας μοιάζει σαν άχθοφόρος, κι' ή μητέρα σαν μανδρίσσο! . . . Τι να γίνη όμως. . . Πρέπει να τό υποστώ κι' αυτό. . . Ο Ζάκ κι' ο Άνδρέας με καττάζουν κατάληκτοι. . . Θ' απορουν πως έχω προσκολληθή έτσι σ' αυτό τό τέρας. . .

Η δεσποινίς (από μέσα της). Πολύ ευγενικός αυτός ο κύριος. . . Πρώτη φορά έφρέτος χορεύω φόξ. . . Δεν με προσκαλεί ποτέ κανένας. . . Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. . . Θαρω μάλιστα πως έξέχασα τό δήματα. . . (Χορεύοντας, πατάει τους διπλανούς της)!

Ένας χορευτής. — Ω, ώ! . . . (Ρίχνει μια άγρια ματιά στον υποκόμη). Η δεσποινίς τον έκαπατάει. Άπό της ματιές φράνουν στα λόγια, Άπό τό λόγια έρχονται στα χείρα. Έπεισόδιο. . . Άνταλλάγη έπασηπτηρίων).

Η δεσποινίς (κλαιόντας): Μπαμπά, μπαμπά. . . Ο κύριος από δω μονομαχεί για μένα. . .

Ο πατέρας. — Για σένα; Ο υποκόμης (με μεταφορική) Δεν είνε τιποτέ. . . Άνοησίες. . . Ο πατέρας. — Ά! Κύριε υποκόμη! Είνα μέσα αυτό που έκάνετε. . .

(Σε λίγο: σε μια γωνιά του καπνοστηριού, ο υποκόμης στήζει με τους δυο μιάστιας του):

Ο πατριός μάρτυς. — Δέ μου λέξ!

Τι σ' έπιασε; Δεν είσαι καλά. . .

Ο υποκόμης. — Αυτό δεν σάς ενδιαφέρει. Έχει την εκλογή των διτών. . . διώλεσε τό πιστόλι. . . δικαίωμά του. . .

Ο δεύτερος μάρτυς. — Είσα τρελλός! Νά πως να πεσοκοτης για ένα τέτοιο μόντρο! . . .

Ο υποκόμης. — Ναι, μά. . . ή δεσποινίς Ζολισάκ, αν και δεν είνε πράγματι πολύ άρραία, έχει όμως έναμισή εκατομμύριο προίκα. . .

Ο πατριός μάρτυς. — Τι σχέση έχει ή προίκα της δεσποινίδος Ζολισάκ;

Ο υποκόμης. — Διάβολε! Άσού γ' αυτό την παντρεύομαι! . . .

Ο πατριός μάρτυς. — Τι λές τώρα! Έσύ μάς είπες ποδ δλίγω πως παντρεύοσαι με την άλλη! . . .

Ο υποκόμης. — Ποιάν άλλη; Ο πατριός μάρτυς. — Αυτή με την όποιαν έχόρευσες. . .

Ο υποκόμης. — Έ, μά. . . αυτή είνε! . . . Ο δεύτερος μάρτυς. — Αυτή! . . . Η δεσποινίς Ζολισάκ. . . Δεν είσα καλά, φίλε μου! . . . Την ώρα που τσακωνόσουν για τό τρεατιδίό σου, ή δεσποινίς Ζολισάκ χορεύε μαζί μου! . . .

Ο υποκόμης (μένει κόκκαλο): Δεν ήταν αυτή! . . .

ΖΥΠ

G. de Pawlowski

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΠΑΝΤΑΜΠΟΥΜ

Στον καιρό που δεν είχα ενηλικιωθῆ ἀκόμη και μπορούσα νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ γουστᾶριζε και νὰ συλλάβω τῆς πύθ τρελλῆς ἐμπνεύσεως, ἐβόλα στὸ μυαλό μου νὰ γράψω ἕνα θαυμάσιο ἔργο, τοῦ οποίου ἡ ἀκριβὴ ἰδέα—μπορὼ νὰ τὸ ἐμολογήσω σήμερα—δὲν ἦταν δική μου.

Μοῦ εἶχε ἔλθει ἡ ἰδέα ἀπὸ ἕνα παλὸ παρῶν, τυπωμένο ἀραβικὰ, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει σ' ἕνα υπαίθριο παλαιοδιπλωμάτιο καὶ ποὺ ζήτησα ν' ἀνακαλύψω τὴ σημασία του.

Πρώτα ἀπ' ὅλα εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ μάθω ἀραβικὰ, ἀμέσως ὅμως σκόναψα σὲ ἀναριθμη- τες δυσκολίες. Ἐνας φίλος, στὴν ἀρχή, μ' ἐ- πεξηφώνησε ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτὴ δὲν εἶχε κα- θέλου φωνήεντα, ἔγινε ἄλλος μὲ βεβαιώσει ὅτι καταγενοῦσαν τὰ σύμφωνα, ἕνας τρίτος—σπαρ- ρότερο ἐμπόδιο—μοῦ ὁρίσθηκε ὅτι ἦταν ἀπα- ραίτητο νὰ ἀκολουθῶ μαθηματικά.

Συνεπῶς, προτίμησα νὰ διαλέξω ἕνα πολὺ ἀπλούστερο τρόπο γιὰ νὰ ἐξημερώσω τὸ καί- μένο μου: νὰ βασισθῶ στὴς λεπτομερεστάτες σημειώσεις ποὺ ἕνας προκατοχὸς αὐτοῦ τοῦ πολυτίμου παραμυθιῦ εἶχε γράψει γαλλικὰ στὰ περιθώρια τοῦ βιβλίου.

Ἀμέσως, ἔκανα καταπληκτικὲς ἀνακαλύ- ψεις...

Ἀπ' τὴν ἀρχή, τὸ παραμυθὶ μοῦ φάνηκε ἀπλούστατα θαυμάσιο καὶ, μὲ τὴν εὐκολία ποὺ ἔχουν νὰ φαντάζονται ὅσοι δυσκολεύον- ται νὰ γράψουν, δὲν ἄργησα νὰ στολίσω τὸ σεναρίο του μὲ χίλιες καινούργιες λεπτομέ- ρειες, πρὸ παραδόξου τὴ μιά ἀπὸ τὴν ἀλλή.

Ἐπρόκειτο, στὴν ἀρχή τοῦ βιβλίου, γιὰ μιὰ γοργὰ πριγκίπισσα Μπανταμπούμ ποὺ βρί- σκεται, μετὰ ἀπὸ κάμποσες σελίδες, παντε- μένῃ μ' ἕνα πλοῖο ἐμπορὸ τῆς Βαγδάτης καὶ ἡ ὁποία, στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, ἦταν μόλις πενήντα χρονῶν!

Ἔτσι λοιπόν, ἀπ' τὰ μάγια ἑνὸς θαυματο- ποιῶν ἡ καμιάς συνταγῆς, ἡ πριγκίπισσα Μπανταμπούμ, ἀνατρέποντας ὅλους τοὺς φυ- σικοὺς νόμους δὲν ἔπαυε νὰ ξαναγεννιέται κί ἡ μακροχρόνια ζωὴ της, κατὰ πάσαν πιθανότη- τα, τέλειωνε τὴ στιγμή τῆς γεννήσεώς της.

Ἀρχοῦσε τὸ ὅτι εἶχα διαβάσει τῆς «Χίλις καὶ μὴ νύκτες», γιὰ νὰ μαντεύσω τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ ἀραβὺ συγγραφεὺς θὰ παρο- στείε αὐτὸ τὸ παραμυθὶ, τοῦ οποίου ἡ συμβο- λικὴ μορφή δὲν θὰ διέφευγε ἀπ' τοὺς φίλο- λόγους.

Χωρὶς ἄλλο, προτοῦ σταθῇ στὴ γῆ, τὸ πνεῦμα τῆς πριγκίπισσας Μπανταμπούμ, θὰ εἶχε πῆ ἀπὸ τὰ λόγια τὸν Ἀλλάχ:

—Μεγαλόδυναμι καὶ παντοκράτορα Ἀλ- λάχ! ἀφοῦ ὀφείλω, μὲ τὴν ψυχὴ μου, νὰ δώ- σω ζωὴ κατὰ τὸ διάστημα ποὺ θὰ βρεῖται στὴ γῆ, στὸ κορμὶ μιάς γυναίκας, κάνε μου τὴ χάρι, σὲ ἱκετεύω, νὰ μοῦ ἐπιτρέψεις νὰ ἐκτελέσω τὸν προορισμὸ μου ἀπ' τὴν ἀνάποδη, κί ὅχι ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους πιστοὺς. Κάνε με νὰ γεννηθῶ γοργὰ καὶ δώσε μου τὴν ἄδεια νὰ ξαναγεννιῶ πάντα ὡς τὸ τέ- λος τῆς ζωῆς μου!

—Αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ εἶνε τόσο γελοία, θὰ εἶχε ἀπαντήσει ὁ Ἀλλάχ, ὥστε θὰ κάνω σύμφωνα

μὲ τὴν ἐπιθυμία σου. Ἔθε ὅμως, ψυχὴ μου, νὰ μὴ μετανοήσης γι' αὐτό!

Ἦταν εὐκολο, τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ κατα- λάβω τὸ συμπέρασμα ποὺ ὁ συγγραφεὺς θὰ ἐδύνατο ἀπὸ τὸ παραμυθὶ αὐτό.

Ἡ πριγκίπισσα Μπανταμπούμ, ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ γοργὰ καὶ περιφρονημένη, μὴ ξε- ρώντας οὐτὴ κἀν τῆς ἀπολαύσεως ποὺ μόνῃ ἡ ἀνάμνησις μπορεῖ νὰ χάρισι στὸ γῆρας, θεω- ρουμένη ὡς ἡλίθια ἀπὸ τὸ περὶβάλλον της, ἐξητήθη ἀργότερα εἰς γάμον, μόνον καὶ μόνο γιὰ τὴν ομορφιά της, ἀπὸ ἕνα πλοῖο ἐμ- πορὸ, τὸν περίφημο Ἀλῆ-Τοτῶρ, βασιλεῖα τῆς χώρας τῶν Χουρμῶν, τῇ ὕψιγθ θελήσει τοῦ Ἀλλάχ.

Αὐτὸς ὁ βασιλεῖς, ποὺ εἶχε κάνει πολλὰ λεφτὰ πουλώντας ἀραβικὰ πιστικά καὶ γιάμ- πολν, εἶδε μιὰ φορὰ τὴν πριγκίπισσα Μπαν- ταμπούμ στὸ «σελαμλίκι» — τὸ πρόσκλημα τῆς Παρασκευῆς, ποὺ εἶνε ἡ Κυριακὴ τῶν Μουσουλμάνων — καὶ τὰ μάτια της ποὺ ἔ- λαιαν.

Μοῦ εἶχε ἔλθει ἡ ἰδέα ἀπὸ ἕνα παλὸ παραμυθὶ τυπωμένο ἀραβικὰ ποὺ εἶχα ἀνακαλύψει σ' ἕνα υπαίθριο παλαιοδι- πλωμάτιο.

λαμπαν κάτω ἀπ' τὸ λεπτὸ γιασμάκι, σὰν δύο πολύτιμες πέτρες, τοῦ ἀναψαν τὴν πύθ ἀσφύ- στη ἐρωτικὴ φλόγα.

Ἀπὸ τότε, ὁ Ἀλῆ-Τοτῶρ ξενοχτοῦσε μὲ κι- θάρες καὶ καντάδες κάτω ἀπ' τὰ καφασωτὰ παρὰ τῆς ἀγκυρμένης του, εἶχε λιγνέψει σὰν τὸν ταῖο καὶ ἀσφαλῶς θὰ τῖναζε τὰ μυα- λὰ του σπὸν ἀέρα καμιά μέρα, ἂν δὲν τὸν βοηθοῦσε κάποιος καταφερτζῆς φίλος του νὰ ἐπιτύχῃ τὸ χεῖρ τῆς πριγκίπισσας.

Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν μὲ τὴν πύθ ἀφάντα- στη μεγαλοπρέπεια. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ χαρμό- σουνου γεγονότος, ὁ εὐτυχὴς γαμβρὸς διέταξε νὰ μοιράσουν δύο πόντους πιστικά σποὺς φτω- χούς καὶ δύο χιλιάδες γιάμπολν. Μετὰ, οἱ νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν γιὰ ἕνα γαμήλιο μακρινὸ ταξίδι.

Ἡ καλλονὴ τῆς πριγκίπισσας εἶχε καταν- τῆσαι παρῶνιδοῦς. Σὲ λίγο ὅμως τὰ νεῖδα της ποὺ τὴν ἔκαναν ὁλοένα νὰ... μικραίνῃ τῆς γίνηκαν μεγάλο καὶ βαρὺ φορτίο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξεφορτωθῇ. Κάθε μέρα, τραγυ- ρισμένη ἀπὸ τῆς ἀκολουθίας της, ἔμενε ὥρες

δόλοχρες στὸ χαῖμα καὶ μακρινὰ ἔχον- τὰ πύθ πολύτιμα ψυμῶντα γιὰ νὰ γίνῃ καὶ γοργὰ.

Τὴ καταδίκη καὶ τὴ εἰρωνεία σ' ἑλπίδι ἐνφ' ἡ γυναῖκες κυττάζουν πῶς καὶ τί νὰ πο- λυν ἀπ' τῆς οὐτιδῆς τους, ἀπ' τὰ πρῶτα ἔρ- νια τῶν γυναικῶν ἡ πριγκίπισσα Μπαν- ταμπούμ, ζωντανὴ ἀντίθεσις τῆς φτώχειας, τοῦσε τὸσο νὰ διώξῃ ἡ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ μορφα νειάτα της, τὰ ἀναπόσπαστα τὰ της.

Ἀλλοῖμονο ὅμως! ἡ προσπάθειά της νὰ ἔξιν μάταια καὶ μὲ τὸν καιρὸ, τὸ καὶ πᾶν ἄρχισε νὰ κονταίνῃ: κατὰλαβε μὲ ἀρχὴ ἀπόννησις, ὅτι ἡ στιγμή τῆς γεννήσεως τοῦ δῆλδου τοῦ θανάτου της, πλησιάζει.

Ὁ σύζυγός της φοβόμενος τὴν κηρύσι- σιὰ τῶν συναδέλφων του ἐμπόρων, ποὺ κατηγοροῦσαν στὰ φανε ἂ ἐπὶ τοῦ ἔργου λιγοδείας καὶ τὰ μικρὰ, τὴν παρῶνιδοῦ- λείας κί ἡ δυστυχισμένη Μπανταμπούμ ἄργησε νὰ ξαναμοιρᾶ καὶ νὰ ἐκτελέ- σῃ τὰ ἔργα καὶ ἐλπίσιν, πρώτα στὴν ἀγκυρὰ κί μετὰ τῆς καὶ ὑστερα στὴν Ἀνατολή.

Ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ σκέψῃ τοῦ τοῦ- μαγορικῶν ποιήματος ποὺ μπορούσε νὰ γινῇ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τοῦ παραμυθιῦ, ἀπο- σία νὰ συμβουλευθῇ ἕνα γέρο καθήκοντ ἡ ἀραβικῆς γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ πλὴρῃ μαρτυ- ρίαν τοῦ ἀριστοτελικῶν, περιγράφοντ τῆς ἐντυπώσεως μου.

Ἐρρίξε μὲ διαστειχὴ ματὰ τὸ βιβλί- ον μὲ ῥώτης:

—Εἰστε μελετητῆς τῶν ἀνατολικῶν γί- σων, κύριε;

Μὲ τοῦπέ, στὴν τύχη, ἀπάντησε μου:

—Ἐ λοιπόν! ἐγώ, κύριε, ἐπὶ τῇ πρῶ- τῇ ἐκδοῇ αὐτοῦ τοῦ παραμυθιῦ, ἔγραψα ἕνα- ἕνα ἡλίθιος. Αὐτὴ ἡ πύθ γνώσις ἡ ἀ- ρία—γιατί δὲν πρόκειται περὶ παραμυθιῶ- τῆς πριγκίπισσας Μπανταμπούμ, τῆς τῆς δυναστείας τῶν Ἀλῶ—Μπεν—Κράν—Μπεν (ἀνέφερε καὶ μερικὰ ἄλλα γελοία ὀνόμα- τὰ γιὰ νὰ μὲ ἐκμηδενίσῃ) αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς πριγκίπισσας Μπανταμπούμ ἀπὸ ἕνα ἡλί- θιος ὁ κόσμος» (τόνισε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ γελοία θηριωδία), αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε ἡ τῆς πύθ συνήθειας καὶ δὲν παρουσιάζει τίς χι- σιστον ἐνδιαφέρον.

Ἄλλοι ὅταν κανεὶς ἰσχυρίζεται ὅτι εἶ- μελετητῆς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ποὺ νὰ ἔξερῃ τοῦλάχιστον ὅτι τὰ ἀραβικὰ βιβλῖα διαβάζονται, ἀντίθετα μὲ τὰ δικὰ μας, τὴν ἀνάποδη, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν αἰλιά καὶ εὐρωπαϊοὶ θεωροῦν ὡς τελευταία καὶ ἐλ- λεινόντας στὴν πρώτη.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ πᾶνω κάτω ἔκρινε δὲν ἦταν καμιά ἀνάγκη νὰ μάθω ἀραβί- κί, ἄχιστα νὰ ἐννοῶ ὅτι τὰ παραμυθία ἀ- ἀξιοθάρματα καὶ ὠρῖα μόνον ἔπαι... κατὰλαβαίνῃ κανεὶς.

Γ. ΝΤΕ ΠΑΒΛΟΒΣΚΙ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Σὰν σοῦ ζητῶ γοαμῶν, γιατί
μοῦ κάνεις τὸ κοινὸ αὐτὶ;
Γι' αὐτό... γοαμῶν τὸ τραδὶ εἰς τὴν αὐτὴν

κί ἐπικαλοῦμαι τὰ ἀσθημάτα σου:
«Χρυσὴ μου, μόνο σοῦ ζητῶ
τὸ... «Δώδεκα-δεκαοχτὼ!»
Κί ἂν μοῦ τὸ δώσης, ἐκείνος μικροῦ καὶ
γι' ἀντάλλαγμα, θὰ πάρῃς τὴν καθόλου ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ο ΟΥΓΚΩ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Μία ὄψις τοῦ ἔργου τοῦ Οὐγκώ, ποὺ παρα- μένει ἀγνωστὴ στοὺς πολλοὺς, εἶναι ἡ πολι- τική. Γιὰ τὸν Οὐγκώ ὡς ποιητὴ, ὡς συγγρα- φέα, ὡς δραματογράφου, ἔχουν γραφῇ πολλὰ: γιὰ τὸν Οὐγκώ ὡς ὡς πολιτικόν, ἐλάχι- στες λεπτομέρειες εἶναι γνωστὲς στὸ ἑλληνι- κό κοινόν. Καὶ ὅμως, αὐτὴ εἶναι ἰσως ἡ πύθ ἐνδιαφέρουσα περίοδος ἀπὸ τὴν ταραχὴν ζωὴ τοῦ διατίμου συγγραφέως.

Ὁ Οὐγκώ, ἀπὸ μικρὸς ἦδη αἰσθανόμενος μιὰ κλίση πρὸς τὴν πολιτική. Ἀπὸ τὸ 1843 ὅμως, μετὰ τὴν παταγώδη ἀποτυχία τοῦ δράματος τοῦ «Βυρραβου», ἡ κλίση του αὐτὴ μετεβλήθη σὲ ἑμῶν ἰδέα. Ὡς συγγραφεὺς, ἦταν ἥδη, ἐνδοξος. Τὰ στενὰ δόξα ὅμως τῆς λογοτεχνι- κῆς ἐκδήλωσε, δὲν τοῦ ἦσαν πλέον ἀρκετὰ: γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν πληρεστέραν μὲ τὸν λαόν, τοῦ χρειάζετο ἕνα πραγματικόν «ἔργον», ἕνα «ἔργον» πολιτικόν. Δὲν θὰ ἦταν ἄλλως τε ὁ πρῶτος ποιητῆς ποὺ ὁ ἀνέβαινε στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς. Πῶν ἀπ' αὐτὸν εἶχαν προσηγγι- ῇ ὁ Λαμαρτίνος καὶ ὁ Σατοβριάνδος. Καὶ ὁ Οὐγκώ ἐννοοῦσε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ κατὰ πόδας.

Ὁ Οὐγκώ, καθὼς εἶπαμε, δὲν ἦταν ξένος πρὸς τὴν πολιτική. Ὅταν ἦταν ἔφηδος, ἦταν βασιλόφρων. Τότε εἶχε γράψει τῆς περίφη- μες «Ὠδῆς» του, ποὺ ἐξυμνοῦσαν τὴν παλι- νόρθωσιν τῶν Βουρβόνων, τοὺς ἥρωας τῆς Βαν- δέας, τὰ θύματα τῆς Ἐπανάστασεως. Κατόπιν εἶχε γίνῃ ἐλευθεροφρων καὶ βουναριστής, καὶ ἔγραψε ὡραίατα ποιήματα ἐξυμνόντας τὴν δόξα τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ Λουδοβίκος- Φίλιππος τὸν ἔκαμε, στὰ 1845, ἰσότητι τῆς Γαλλίας. Ἐξ ἑνὸς μίλησε δημοσίᾳ στὴν αἴ- θουσα τῶν ἱστωρίων, συναρπάζοντας μὲ τὴν γοητευτικὴν τοῦ εὐφοδία τοὺς ἀκροατὰς του. Τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός, λοιπόν, τὸ εἶχε λάβει. Ἀκόμα ὅμως δὲν εἶχε ἀνακατεθῇ σὲ μεγά- λες πολιτικὲς διαμάχες ὅπως ἐπιθυμοῦσε.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 ὅ- μως καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Δημοκρατίας, ὁ Οὐγκώ, δημοκρατικὸς πλέον — καὶ παρὰ- μένει τέτοιος μέχρι τῆς τέλους τῆς ζωῆς του — ἔθεσε ὑπερφορτῶν πληρεστέον γιὰ τὴν ἐ- νθουσιάζουσαν καὶ... ἀπέφυγε. Χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκαρδιώθῃ γι' αὐτό, μόλις ἐκπύρηναν νέες συμπληρωματικὲς ἐκλογές, ἐξανέβαλε ὑποψη- φιστὰ. Αὐτὴ τὴν φορὰ κατὰφερε νὰ ἐκλεγῇ. Στὴν ἀρχὴ ἀνῆκε στῆς τάξεως τῆς πλειο- φωνίας—τῶν συντηρητικῶν, νὰ πῶμε δημο- κρατικῶν. Σὲ λίγο ὅμως προσεγγίσεως στὴν ἀριστερά—στὸς σοσιαλιστὰς—ὅπου καὶ παρὰ- μένει μέχρι τῆς διαλύσεως τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐξουσίας του.

Ὁ Οὐγκώ ἐβλεπεν ἔτσι τὰ ριζοδόξα ὄνειρά του νὰ ἐκπληροῦνται... Ἡ δόξα ὅμως τὸν ἐμ- ἔθυσε. Ἐπεξήτησε νὰ γίνῃ Πρόεδρος τῆς Δη- μοκρατίας.

Ἦν ἀπὸ τὴν 1 Ἀπριλίου τοῦ 1848—δὲν εἶχε βάλῃ τὴν πρῶτην του ὑποψηφιότητα ὡς βουλευτὸς, ποὺ ἀπέτυχε—ὁ γυῖος τοῦ Κάρο- λος καὶ οἱ φίλοι τοῦ Αὐγούστου Βακερὸ καὶ Πύλως Μερὶς, εἶχαν ἰδρύσει τὴν ἐφημερίδα «Ἐβενιάν», μὲ σκοπὸ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν πολιτικήν του. Ὅταν ἀργότερα ἐτέθη ἐπὶ τὰ- πους τὸ ζήτημα τῆς προεδρικῆς ἐκλογῆς, τὸ «Ἐβενιάν» ὑποστήριξε τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ προεδροῦ τοῦ Οὐγκώ. Γιὰ νὰ λάβῃται μιὰ ἰδέα τοῦ ρωμαντικῶ ὕψους τῆς ἀπορογραφίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀρκεῖ νὰ παραθέσωμεν ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἕνα προεκλογικὸν κύριο ἄρθρον τοῦ ὁργάνου τοῦ Οὐγκώ:

«Ὁφείλομεν νὰ ἐκλέξωμεν εἰς τὴν ἀνω- τάτην αὐτὴν βαθμίδα τῆς Πολιτείας ἕνα ποι- ητὴν, διότι ὁ Ποιητὴς μόνον ἀνάγει τὸν κό- σμον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ὑπεράνω ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλων τῶν κοινωνικῶν συ- στημάτων ὑπάρχει ὁ Ποιητὴς, ἐκείνος ὅστις προλέγει... Κεφαλὴ καὶ βραχίων συγχρόνως,

καρδία καὶ σκέψις, σπᾶν καὶ λαμπάς, γλυκὺς καὶ ἰσχυρὸς, γλυκὺς διότι εἶναι ἰσχυρὸς, ἰσχυ- ρὸς διότι εἶναι γλυκὺς, κατακτητῆς καὶ νομο- θέτης, βασιλεὺς καὶ προσφῆτης, λόρα καὶ ξί- φος, ἀπόστολος καὶ μεσσίας...»

Τὰ «πυρρῆληγ» αὐτὰ ἄρθρα, ἐν τούτοις, δὲν ἐνθουσίασαν τὸ κοινόν. Καὶ ἀντὶ τοῦ Βι- κτωρος Οὐγκώ, ὁ ὁποῖος συνεκέντρωσε ἐλα- χιστὲς ψήφους, ἐδελῆν Πρόεδρος τῆς Δημο- κρατίας ὁ Ναπολέον Βοναπάρτης.

Στὴν Νομοθετικὴν βουλὴν, στὴν ὁποία ἐξε- λέγη δέκατος ἐπὶ 28 βουλευτῶν τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Οὐγκώ ἐτήρησε πύθ ἀποφασιστικὴν στάση. Ἰδούσε δικὸν του κύμα—τὸ τῶν ἀριστεροῦν- τῶν σοσιαλ-δημοκρατικῶν—καὶ ἀνέλαβε μὲ ζῆση καὶ φανατισμὸν τὴν ὑποστήριξιν ἀπὸ τοῦ βῆματος τῶν δημοκρατικῶν ἰδεωδῶν. Οἱ λόγοι του στὴ Βουλὴν, προκαλοῦσαν τὴν ἰδίαν ἐξε- γερση ποὺ προκαλοῦσαν ἄλλοτε τὰ δράματα του, ὅταν ἐπαιζόντο στὸ θέατρο. Οἱ ἐχθροὶ του

Γελοιογραφία τοῦ Βικτωρος Οὐγκώ κατὰ τὸ 1850.

τὸν διέκοπταν σαρκάζοντας, σφυρίζοντας καὶ φωνάζοντας. Οἱ φίλοι του τὸν ὑπερασπίζον- ταν μὲ τὰ ἴδια μέσα. Καὶ ἡ αἰθούσα τοῦ βου- λευτηρίου μεταβάλλετο πολλές φορές σὲ πε- δῖον πραγματικῆς μάχης.

Ἡ κυριώτερος κοινοβουλευτικὴς μάχη ποὺ διεξήγαγε ὁ Οὐγκώ, ἦταν ὅταν ἐλάβε τὸν λό- γον—σὲ πολλὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς—γιὰ νὰ καυτηριάσῃ τὸν Ναπολέοντα Βοναπάρτην, τὸν ὁποῖον ὑπομίζετοσαν ὅτι βουδοδμοῦσε νὰ καταργήσῃ πραγματικητικὰς τὸν δημοκρατικὸν πολιτισμὸν γιὰ ν' ἀναγορεύσῃ Ἀυτοκρατορίαν— ὅπως, ἄλλως τε κί, ἔγινε. Σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς συ- νεδριάσεως αὐτῆς, πᾶν ὀλίγον νὰ ἱσιποθυμήσῃ, ὅστερα ἀπὸ μιὰ ἀγροσύνη ποὺ εἶχε διακρίσει ἐπὶ ἔξῃ ὅπως συνεχῶς.

(Ἀπόσπασμα τῆς συνεδριάσεως τῆς 17 Ἰ- ουλίου 1851. Μερικοὶ βουλευταὶ τῆς δεξιᾶς,

φίλοι τοῦ Προεδροῦ τῆς Δημοκρατίας Ναπολέ- οντος Βοναπάρτου, ἐπρότειναν τὴν ἀναθεώρη- σιν τοῦ Συντάγματος. Ὁ Οὐγκώ, μαντεύον- τας ὅτι ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ διευκολύνῃ τὸν πραξικόπημα τοῦ Να- πολέοντος, ἀνέβηκε στὸ βῆμα καὶ τὴν ἀπέ- κρουσε. Ἡ συνεδρίασις αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς πύθ ταραχώδεις τῆς γαλλικῆς βουλῆς).

Ὁ ὕψις... Κύριοι... κάποια δολοπλο- κία κρύβεται πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ... Κάποια δολοπλοκία, σὰς λέγω! Ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ ἐρευνησῶ! Καὶ ἐρευνῶ! Ἄς ριζώμεν ἄπλετον φῶς σὲ ὅλα! Δὲν πρέπει νὰ ἐκτενίσῃ ἡ Γαλ- λία ἕνα καλὸ πρῶν, ἔχοντας ἕναν αὐτοκρά- τορα, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί!

Γιατί, δηλαδὴ;... Ἐπειδὴ ἔτυχε κάποιος ἀνθρώπος νὰ κερδίσῃ τὴν μάχην τοῦ Μαρέγιο καὶ νὰ βασίλευσῃ, ἔβλεπε νὰ βασίλευσῃτε εἰς οἱ ὁποῖοι ἔχετε μόνον χάσει μάχας;... (Γε- λώτες).

Ἀπὸ τὴν ἀριστεράν.—Μπράβο!... Φ. Μ. Π. Ρ. Ρ. (ἀργότερα ὁ Ναπολέον, τὸν δώοις γερουσταστὴ μὲ μισθὸ 30,000 φράγκα τὸν χρόνον γιὰ τὴν διακοπὴν τοῦ αὐτοῦ).—Ἐπὶ τρία χρόνια τώρα κερδίζει μιὰ μάχην: τὴν μάχην τῆς τάξεως κατὰ τῆς ἀναρχίας!...

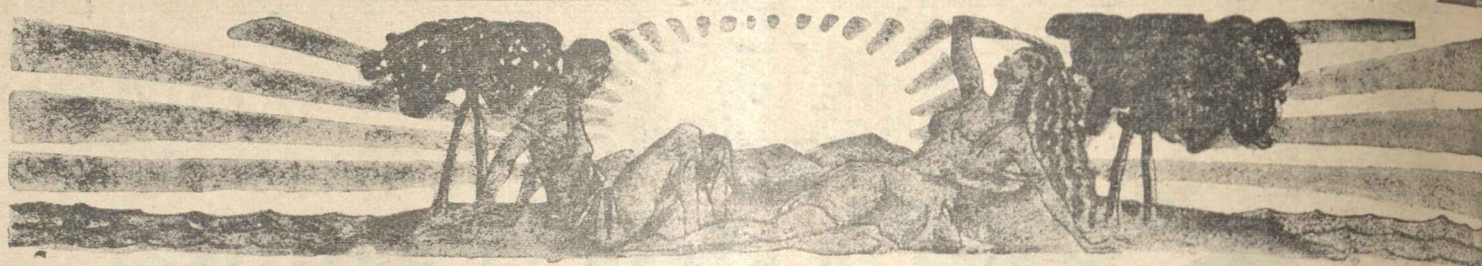
Β. Οὐγκώ (ἐξακολουθεῖ)... Πῶς λοι- πόν! Ἐπειδὴ πρὶν ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες ὁ Καρ- λουάινος, ὅστερ' ἀπὸ σαράντα χρόνια δόξα, ἔφινε νὰ πῆσῃ ἐπὶ τοῦ προσηύοντος τῆς σφαίρας μιὰ σπᾶν κί ἕνα ἀκμήτρο, τόσο τεραστι- α, ποὺ κανεὶς κατόπιν δὲν τόλμησε νὰ τὰ ση- κώσῃ... Ἐπειδὴ ὅστερ' ἀπὸ χίλια χρόνια—γιατί χρειάζεται μιὰ χιλιετηρίδα γιὰ νὰ πα- ρουσιασθῇ ἄλλο τέτοιο πνεῦμα—μιὰ ἄλλη μα- γιστεία ἦρθε καὶ τὰ σήκωσε, ἕνας ἀνθρώπος ποὺ εἶπες σ' ὄνομα τοῦ ὡς συνώνυμου τῆς λέξεως Ἰέννα, Ρίβλιν. Ἐπὶ τῇ, Φρίντλαντ... Ἐπειδὴ, δηλαδὴ, τόλμησε νὰ τὰ σηκώσῃ αὐ- τὸς στὰ γυναικίλια χεῖρα του, τολμάτε νὰ θέ- λετε νὰ τὰ σηκώσετε καὶ σῆς με χεῖρα νά- μως;... Μὰ τί τὰ θέλετε; Τί μοιρεῖτε νὰ τὰ κάνετε; (Παραγώδη γεροκοσμήματα).

Ἔτσι λοιπόν; Ὑστερ' ἀπὸ τὸν Αὐγούστο ὁρ- ῶν ὁ Αὐγουστίνος; Πῶς! Ἐπειδὴ εἶχαμε ἕναν Ναπολέοντα τὸν Μέγα, πρέπει τώρα νὰ ἀποκτήσωμε κί ἕναν Ναπολέοντα τὸν Μι- κρόν;... Ἡ ἀριστερὰ γεροκοσμεῖ, ἡ δεξιὰ κραυγάζει. Πανδαμόνιο. Ἡ συνεδρίασις δια- κόπεται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα).

Ἀπὸ τὴν ἀριστερά.—Κύριε Πρόεδρε, ἐπιβάλετε πύθην στὴν πλειοψηφίαν!

Σα βατὶ—Ταρός.—Στοὺς μεγάλους ὑπὸς ὀρεῖται: σεδάμοις!

Δε πύθ (βουναριστής).—

Edmond Jaloux

ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΠ' ΑΓΑΠΗ

Μετά την 'Ομπλιάν τ' αμάξι μας μύησε σε μια μεγάλη πεδιάδα γεμάτη αμπέλια και φυτεμένη γύρω, γύρω αμυγδαλιές. 'Ασπρος απ' την τριζάτη σκόνη του ο ώριος επαρχιώτης δρόμος απλωνόταν κάτω από έναν οθονό γλυκίστο από της πρώτες δροσιές του 'Οκτωβρίου.

—Ναι, μούλεγε ο Στέφανος ο 'Αρεουφί, ο μάραμπα Τριγκάντης είχε περιέργως ανθρωπος. Σήμερα είναι πενήντα έφτά χρόνων. 'Ακου να δής την ιστορία του, θα καταλάβεις τί πάει να πει Προσηγμανός.

Ο πατέρας του έκανε εμπόριο με την 'Ανατολή. Μικρό ακόμα, σαν τέλειωσε το σχολείο, τον έστειλαν στη Συρία, για να ξετριφτεί στη δουλειά του πατέρα του, μα και για να του περάσει κάποιος έρωτας του. 'Εμεινε τρεις μήνες στη Σμύρνη, στο Μπερούτι και στη Δαμασκό.

Σάν γύρισε τούς δήλωσε όρθα κορτά πως θα παντρευτεί και με ποιά λές; με μια γυναίκα από τα μέρη εκείνα. Τώρα φαντάσου πως ήρθε μια τέτοια είδηση σε Μασσαλιώτες άστους του παλιού καιρού, αόστρους και ποτούς στα πάτρια δσα παίρνει. Την εποχή εκείνη τα συγγενήματα γινόνταν μόνο ανάμεσα σε φιλικά σπία.

Έξη μήνες ο κανγας δεν έπαψε. Στο τέλος ο πατέρας του βαρέθηκε κ' έδωσε πιά την επιθυμητή άδεια.

Κι' έτσι λοιπόν ένα πρωί νά σου και φτάνει ένα άλλοκοτο πλάσμα, μισή γαλλίδα, μισή ιταλίδα, μισή Σύρια και πού ονομαζόταν 'Αϊδα Μελλίνα.

'Ακαμάτια και ψεύτρα προί, της γραμής. Περούσε τον καιρό της να κατινέη τοιγάρα και να τρώη καραμέλλες.

Ο μάραμπα Τριγκάντης δε ήλπιον περούσε την ημέρα του πόντους και θαυμάζοντας την γυναίκα του.

Η παρουσία της μέσα στο σπίτι έβγαζε κάθε μέρα κ' ένα σκάνδαλο. 'Υστερα από μερικά χρόνια πέθανε, στα τελευταία από πληγή.

Ο θεός μου δεν ήταν απ' τούς ανθρωπίνους πού μπορούσαν να ζήσουν μόνοι.

Ξαναπαντρεύθηκε λοιπόν, τώρα όμως όπως δα το θέλανε οι δικόι του, με μια νέα δηλαδή, τη Ζωζεφίνα Ζιρού, πούλ άσχημη, πλούσια όμως, κόρη ενός γνωστού εμπόρου.

Πώς τα πέραςε μαζί της δεν ξέρω καλά. Ξέρω μονάχα πως έκανε ένα άγιοι κ' ένα κορίτσι και πως στα πενήντα του, χήρεψε ακόμη μια.

Την ίδια εποχή ο μάραμπα Τριγκάντης έχασε δια τα λεφτά του από μια μεγάλη Τραπεζα πού τράβηξε γαλλίτο. 'Απ' την ντροπή και το θυμό του πήγε να σκάσει.

Σάν τού πέραςε η πρώτη σύγχυση, σκέφτηκε κάποιος έξοχικό σπίτι, πούχε κάποτε αγοράσει με κάμποσο εκεί τότε. Πήρε την απόφασή του κ' έγινε γεωργός κ' από ξεδεχτής ποίτανε πούν έφτασε να γίνη εξηταβελώνης.

Βιώνοντας κατά μέρος ως και την πεντάρα, τα κατάφερε με δσα του αποφέρνανε η άμυγδαλιές και η έλιές του, να φυτέψη κάμποσα κλήματα κ' έτσι να μεγαλώσει ακόμα το κτήμα του.

Ζούσε ολομόναχος. Ο γυός του μπήκε σε χροή και στο τέλος αυτοκτόνησε η κόρη του είχε πάρει κάποιον καθηγητή και ζούσε με στε-

ρήσεις.

Στο κτήμα του δούλενε μια όμορφη κοπέλλα, μελαχροινή και γελαστή. Στά έζηντα του χρόνι, ο μάραμπα Τριγκάντης, παντρεύεται την νέα τούτη. —Κλάρα την λέγανε, —αφηρώντας τί θα πη ο κόσμος και τί θα του καταμαρτυρήσουν οι δικόι του.

Κι' έτσι με το πείσμα πούβανε να γίνη πλούσιος και να χαρή την ζωή ξαναδοκίμασε, μα φορά ακόμα, την εδνυχία.

Σήμερα είχε πάλι χηρείς. Η κόρη του αρρώστησε και πέθανε. Δεν έχει κανένα να τον κοιτάξει, μα δεν υποφέρει κ' δλως, γιατί ο νους του είχε μονάχα στην έλιές του και στ' αμπέλια του, κ' αν ο χάρος έρχότανε να τον πάρη, αυτός θα τού ζητούσε καμιά ώρα καιρό ακόμα για να ξαναδεί, κ' άλλη μια φορά τούς λογαριαμούς του.

Ο Στέφανος 'Αρεουφί, σόπασε. Το αμάξι άφησε την πεδιάδα και μπήκε σ' ένα ώρατο χωριό με δρόμους σκαρούς, το Ζεμενός.

Ο δρόμος δσο πήγαινε και στένευε, 'Αριστέρα μας, στις πλαγιές του λόφου, σκαρφα-

,'Ο Μάραμπα Τριγκάντης περούσε την ημέρα του πόντους και θαυμάζοντας την γυναίκα του...

λωναν ένα πώο στ' άλλο δέντρο φουντωμένα, πού σου έδιναν την έντύπωση μιας παλιάς ξεθωριασμένης ταπεταρίας, εδω πράσινης ακόμα, άλλου κατακόκκινης και παρατέρα σχεδόν γαλάζιας.

Μπρός σε μια σκούρα ξύλινη πόρτα σταματήσαμε. Ο 'Αρεουφίλ κατέβηκε απ' τ' αμάξι κ' έγώ τόν ακολουθήσα.

Μπήκαμε, περάσαμε μια δεινροστοχία πλατάνους και φτάσαμε σε μια έπαυλη με κόκκινη σκεπή. Ψηφόνταν μέσα στόν ήλιο και είχε πάρει το χρώμα σάσιου πορτοκαλιού.

Στην αλή μάζεσαν το σανό. Γανγίζανε σκύλλοι. Κάποια γυναίκα μάς κοίταξε ενώ μπιάνιμας είχε τα χέρια στους γοφούς, κ' ένα κόκκινο τοιμέτιο στην κεφαλή της.

Από τούς άλλους δουλεπτάδες κάποιος ξεχώρισε και ήρθε κατά μάς. 'Υφος χωρικό, μαύρος λαμοδέτης κ' από πάνω απ' το πού, κάμσο μπλούζα.

—Καλώς τόν άνεμό! έλπε θα μείνεις πολλές μέρες; Έγώ μπάζω το χόρτο μέσα. Φοβήθηκαν βροχή, σήμερα το πρωί... Ξέρεις σάν το χόρτο βροχή...

Ο 'Αρεουφίλ με σύστησε. Μας κάλεσε στ' τραπέζι, προφασιστήκαμε όμως πως θα φάμε με άμεσως, ανάγκη τάχα, για τη Μασσαλία.

—Έρχεστε απ' τα Παρίσια; ρώτησε ο γυός. Δεν μπορεί, λέει, να περπατήση πιά πούτ' εκεί με τα τράμ και με τ' αυτοκίνητα. Μόλις πως κάμιαμε κ' ένα σιδηρόδρομο κάτω απ' τη γη! Θεέ, φύλαγε! 'Αμμ! αυτοί οι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι! 'Α, η επαρχία μας! 'Α, το πράμα, αυτή ναι!... καθαρός αέρας, ανοχτός ορίζοντας κ' ήλιος δσος θέλεις! Μία φορά, πήγα στο Παρίσι, στά έζηντα έφτά χρόνια και τότε, θόρυβος!... Πήρα τα πιάμπρος, πού λές, και γύρισα άρον, άρον!

—Και η ύγεια, φέε; —Κι! Σάν καλά... Λίγους πόνους κάπου κάπου κ' αρχίζω και να βαρυνώ... Σ' άλλα, δόξα νάχη ο Θεός!... Στην τμή στέκουμαι δχτό όρες στο πόδι την πάσα μέρα. Στενοχωριόμια μόνο πδιμια μονάχος μου. 'Αχ, και να ζούσε ακόμα η καμένη η Βαλεντίνα μου!

Βαλεντίνα; Ξαφνιάστηκα. Ο Στέφανος μούκανε λόγο και για τρεις γυναίκες του και με τα ονόματά τους: 'Αϊδα, Ζωζεφίνα, Κλάρα. Ποιά ήταν τούτη πάλι Βαλεντίνα;

—Φίλοι μου, είτε ο μάραμπα Τριγκάντης έλατε να σάς κερώσω ένα ποτηράκι.

Μας έμασε στο σπίτι. 'Εβγαλε απ' τ' άρμαρί ένα μπουνάλι παλιό κρασί και γέμισε το ποτήρια.

—Πάρτε λίγο από τοτό την πάσα μου, και ποτέ σου δε θα πεθάνω! έλπε.

Έπειτα σάν να συγνηθήκαμε μάς έδαξε το παρόνθρο και μάς είπε:

—Νά εδω έχότανε και καιότανε η άμμορη Βαλεντίνα μου, κάθε μέρα πού ξημέρωνε ο Θεός! Τί μωλωμένη πήγαινε, τί γλυκαί! Πώς έγινε και μ' άρρησε ένα μονάχο ο Θεός, τόν τής κακοζύκο! 'Αχ, πώς, πώς!

Σάν ξαναμπήκαμε στ' αμάξι μας να φύγουμε (μ' έσο κ' αν θέλανε να μάς κρατήρη ακόμα ο γέρος, έμεις δεν μάναμε παραπάνω) ρώτησα τόν 'Αρεουφίλ ποιά ήταν τείς

πάντων αυτή η Βαλεντίνα.

—Τόλεια, μού αλάντησε, πως δα σου φανέπαρέξενος ο μάραμπα Τριγκάντης. Δέ σου είπα πως σάν ήτανε μικρός είχε έρωτοχτυπήσει και τόν έστειλαν στη Συρία. 'Ακου λοιπόν νά δής Αλή! π' αγάπησε ήταν μια της ερώτοχτυπίας κ' οι γονοί της άνηθήκαν να συγγενέψουν με μια οικογένεια κατώτερη τους.

Το κορίτσι έγινε καλόγρια κ' ο μάραμπα μου έφυγε, σου είπα, στην 'Αιολία. 'Ε λοιπόν, μ' δσο κ' αν πέραςαν από τότε έδωσαν πού το πέθαναν από τότε, μ' έλα τα δυο παιδιά πύχασε, ο μάραμπας μου δεν έχεσσε, την Βαλεντίνα τον έκελιν η μιλία κάθε μέρα γ' ατήν, την κλίσαι και μονάχα ένεινι σκυλιόμια απ' δλους τούς δικούς του. Το περίεργο είναι πού νομίζε ότι την είχε γυναίκα του και πως ένεινι πέθανε κοντά του, στο σπίτι του.

«Κατά βάδ.ς, συμπέρανε ο Στέφανος. 'Αρεουφίλ, ο μάραμπα Τριγκάντης είναι ένας τρελλός.

—Τρελλοί, έλοι είνε, τού είπα κ' έγώ, πού δεν τόν δείχνουν κ' έλοι!

ENTMON ZALOY

ΜΙΛΑΕΙ Η ΖΑΖΑ

[Τα προηγούμενα.—'Η Ζαζά Μπαρλάνη διηγείται πως άπεφάσισε, δταν ήταν ακόμα μικρή, να παίξη στο θέατρο].

(Η συνέχεια)

Πέρασε κάμποσος καιρός. 'Η εθικαρία δεν παρουσάζοταν. Κ' η μέρες περνούσαν μονότονα, άνιαρά, άργά—σαν μήνες, σαν χρόνια. Έίχα ξαναπάει άλλες δυο φορές στην παραστάσεις του θεάτρου της Εγγαγγελιστίας, στά κρυφά, χωρίς να ύπολογίσω τούς κινδύνους πού διέτρεχα εκ μέρους του έξαγοριμένου πατέρα μου. Το καρδιοχτύπι πού έννοιωθα όταν πλησίαζα στο συνοικιακό θεατράκι, δεν ήταν από φόβο ή από τύψεις: μονάχα απ' τη λαχτάρα να ξαναδώ έκείνο πού μου είχε κάνει τη μεγαλύτερη έντύπωση στη ζωή μου.

Ο πατέρας μου δεν μού κρατούσε κάρμα για την «αρεστροπική μου», όπως είχε χαρακτηρίσει την επανάστασή μου. Φυσικά, είχε πη της μητέρας μου να με προσέχη πολύ και να μη μ' αφήνι να έχω συναναστροφή με κορίτσια μεγαλύτερα από μένα,—ούτε να θγαίνω καθόλου απ' το σπίτι μόνη μου. 'Ετσι, μ' αυτά τα ήμίμετρα ήταν βέβαιος πως θα μούβγαζαν η στραβές ιδέες πού είχα στο μυαλό μου.

Μία μέρα, άρρώστησε ο πατέρας. Στην άρχη, πήρε επιπόλεια το πράγμα, νόμιμα πως ήταν μά έλαφρη άδιαθεσία, γιατί είχε γερή κάρση και δεν φοβόταν από τέτοια. Κανένα μικρό κρύωμα, πού θα περούσε γρήγορα. Κρεβάτιόθηκε, για να τού κόψη η μητέρα μου δειντοξες. Την άλλη μέρα, έκανε να σηκωθεί, δεν μπόρεσε όμως απ' της ζαλάδες και τόν παρέτ. Τότε, άνησυχισε και φώναξε το γιαιτό.

Ένα δλοκλήρο μήνα, ο πατέρας μου έμεινε στο κρεβάτι, κ' η κατάσταση του χειροτέρενε μέρα με την ημέρα. Στο βασανισμένο πρόσωπο της μητέρας μου απ' το ξενύτι και την αγωνία, διάβαζε, με την λεπτή διαίσθηση πού έχουν τα παιδιά, ότι ο γιατρός δεν έπτερε με μεγάλες έλπίδες.

Πόσες φορές, μαζί με τ' αδελφια μου, μαζεύομασε γύρω απ' το προσέφαλο τού πατέρα μου, πού μάς χείδευε και μάς κίτταζε με πολλή λήπη στα μάτια. 'Η μητέρα μας κάθε φορά μάς παράγγελε ενά κάνουμε «ήσυχια» και να καθόμαστε φρόνιμα για να μη τόν άνησυχίσουμε.

Και μια μέρα, μπήκαμε σε μεγάλο πένθος.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

—Κύριε, θέλω να παίξω στο θέατρο! Έίχαν περάσει τέσσερις μήνες απ' το θάνατο τού πατέρα μου. Ντυμένη ακόμα κατά μαύρα, μ' έναν άποφασιστικό όμως τόνο στη φωνή—πού ήταν ζωηρή αντίθεση με το συνεσταλμένο περπάτημα και της δειλές ματιές πού έρχοντα δλόγωνα—στεκόμουν μπροστά στο συνοικιακό μου, πού με κίτταζε περίεργα κ' έξεταστικά.

—'Αλήθεια, πού θροισόμουν; Πώς είχα κατορθώσει να υπερασπίσω τούς λογικούς διαταγούς μου, για να μω στην έντέλειο τού μεγάλου σχεδίου μου; Είλικρινώς, κ' έγω θα ήμουν σε μεγάλη άμνηχανία αν έπρεπε ν' άπαντήσω θετικά.

Στην προκειμεία, δικά στο καιρ-Φότη, ήταν το θεατράκι «'Ιρις» όπου έπαιζαν κάθε τόσο οι μικροθίασμοι (τά μπ.ο.υ.ό.κ.ι.α, όπως λέμε τώρα) ερασιμαία από διάφορες άθηνάϊκές επιθεωρήσεις. Την άραξη αυτού τού μικροθίασου είχα πληροφορηθή από την ίδια ύποχρεωτική φιλένδρα μου, πού μ' άδίκησε στο παρόχθιο θεατράκι τού Μέλητος.

Ενθ, στην άρχη μέσα στην παιδική φαντασία μου είχε χωρηθή η έπιμονή σκέψη να πατήσω το πόδι μου επάνω στο σανίδι της σκηνης για να «φραντάζω», σάν κάτι το ξεχωριστό, να με θαυμάσει ο κόσμος για την τέχνη

μου, τώρα πού είχε πήξει το μυαλό μου και λογάριζα πού σοβαρά, πρόσθετα κ' άλλο ένα «όπερ» στον άρχικό ισολογισμό μου. Δεν ήμουν—δλ και πλουσιοκόριτος κ' έπρεπε, όπως έλα τα κορίτσια της τάξέας μου, να κυττάζω για εργασία. «'Η εργασία δεν είναι ντροπή», έλεγε συχνά ο μακαρίτης ο πατέρας μου. Φυσικά, δεν είχα καθόλου διάθεση να μω σε μοδιστάδικο—κ' ούτε φιλοδοξούσα να μείνω άεργη. 'Απλούστατα έπρεπε, με δλο το θάρρος

'Η Ζαζά ως Πριγκίπισσα τού Τσόντριντς.

και την αυτοπεποίθησή μου να ζητήσω εργασία. Κι' έτσι, ένα μεσημέρι πατούσα το πόδι μου στο θεατράκι «'Ιρις».

Σ' ένα γραφόνι τού καφενείου, ρώτησα αν μπορούσα να μιλίσω στον διευθυντή τού θεάσου και με άδίκησε σ' ένα καμάρδι, στα πλάγια της σκηνής, όπου ήταν η «εισευθητική».

—Τί ζητάς παιδί μου; με ρώτησε ο ψηλός άνδρας πού στεκόταν μπροστά μου.

«'Η απάντησής μου δεν είχε άσφαλως τίποτα το πρωτοφανές. Καθώς άντελήφην άρχότερα, καθέμερα έρχόνταν ένα σωρό κορίτσια, με την ίδια πάνα-κάτω φιλοδοξία πού είχα κ' έγω. Συμμερον στο θιασάκι ήταν να μην άπογοιτην καμιά φιλοδοξία, άπεναντίας δέ να της ένισχυη και να της ύποβάλλη. Κι' αυτό, έπειδή στην παλιά 'Επιθεώρηση—δπως και στην παλιά 'Οπερέττα—χρειάζοταν άπαραιτήτως δσο τού δυνατό πλουσιότερο κώσο, πού έδευορείτο σάν αισθητική διακόσμηση ενός ταμπλώ. Δεν ήταν δέ άπαραίτητο η κορίστες να έχουν φωνή ή έξαρετικά χαρίσματα.

τα,—άρκει να ήξεραν ν' άνοίγουν τó στόμα τους και πού παντός να μη στοιχίζουν πολύ.

—Πόσων χρόνων είσαι; με ρώτησε ο θιασάρχης.

Δεκαπέντε, είπα θασορά, γιατί ήμουν σωματικά άνεπτυγμένη και μπορούσα να προσθέσω δυο χρόνια στην πραγματική μου ηλικία, για να κάνω πού φριγούρα.

«Υστερα, μού έθεσε διάφορες ερωτήσεις για την οικογένειά μου, αν είχα ξαναπαίξη στο θέατρο (!!)—στης όποιες απάντηση προσπαθώντας να μην γεννηθουν έμπόδια στην πρόσληψή μου. Πραγματικά, άφου με άκουσε προσεκτικά, ο διευθυντής μου έπε νάρωθ την έπομένη, για να κάνω πρέβα.

Δεν μούχε πέσει ποτέ ο πρώτος αριθμός τού ισπανικού λαχείου ή το συνήπτεκ της Καλ-κούττας, άσφαλως όμως κ' αν μού συνέβαινε τέτοιο πράγμα, ή χαρά μου δεν θα ήταν τόσο μεγάλη δσο ήταν τη μέρα πού έφυγα απ' τó φτωχικό έκείνο καμαρίν της διευθίνσεως τού θεάτρου «'Ιρις», για να έπιστρέψω την έπομένη.

Ποτέ, στο δρόμο, δεν είχα κυττάξει με τόσο περιφάνεια τούς διαβάτες, σάν να μη λογάριζα τίποτα, από έκείνη τη στιγμή. 'Η μωνα εύτυχισμένη πούλ-πούλ εδνυχισμένη! Τα δυο-τρία ένθαρρυντικά λόγια πού συνέφωσαν έκείνο τó «δοκιμαστικό» άγκαζάρισμά μου, μούκαναν πούλ μεγαλύτερη έντύπωση από εκείνη πού θα μού έκανε τó πού όνειρευτο συμβόλαιο. Και δόγκαν βαθειά άπύχισι μέσ' στην ψυχή μου, σάν μια λογική ίκανοποίησις πού μού άφελόταν.

Γύρισα στο σπίτι κ' έφαγα με τη μεγαλύτερη όρεξη. 'Ημωνα έξαρετικά εδιδάθετη δλη-μέρα, τραγουδούσα, πηδούσα, χόρευα σάν μικρό παιδί κ' η άσυνήπστη αυτή ζωηρότης μου έκανε κατάληψη στη μητέρα μου, πού με ρώτησε την αίτια. Χωρίς ν' άπαντήσω, την άγκάλιασα σφιχτά και τη φιλούσα για πολλή ώρα.

Κι' όμως, στη χαρά μου άναστατεύοταν και μια μελαγχολία, κ' ενθ σαργύωναν στην άγκυλιά της μητέρας μου έννοιωθα ένα παρό-πονο να έμνηκα στη μέλια μου και να θγαίνω τα μάτια μου. Καταλάβαινα ότι ήταν η μεγάλη στιγμή, η κρίσιμη στιγμή, πού παιζόταν το μέλλον μου στην ιδιοτροπία της Τύχης...

Τό όπόμενιο πού ήμουν μοναχή στο σπίτι—γιατί τó παιδί λείπαι στο σχολείο κ' η μητέρα μου είχε πάει σε κάποια συγγενήσά μας—έκρησε της προετοιμασίας μου. Έκανά ένα πύξιο τα φορέματά μου, κ' έβάλα μέσα μια εικονίσσα της Παναγίας για νά με θγαίνει. Αυτό ήταν δλο. Και μ' αυτό τó μύθλο, θά ξαναούσα την άλλη μέρα για να κυνηγήσω την τύχη μου.

Θάφενγα απ' το σπίτι μου! Πολλοί θα κουνήσουν δόσπατα τó κεφάλι τους, διαβάοντας αυτές της γραμμές, και θα γανωλεύσουν με τó καλόγριο της άμφοδίας. Πώς μπορούσα να έχω τόσο πεποίθηση στο δάσος μου; και να μη λογάριζα πού είχα εμπόδια πού θα ξεσπύτρωναν μοναχώς, κ' την πρώτη στιγμή; Πήδω! απ' όλα, τó ζήτημα της διαμονής. Πού θα ήνα, σείγοντας απ' το σπίτι μου; Μα θα πού αν ήθελα να μείνω κοντά σ'αυτός δικούς μου, έπρεπε να διαλέσω τó σχέδιο και τά άνειρά μου πού είχα κάνει και να περαιοσθώ στην σκληρή πραγματικότητα.

Νά γίνω δάφτρα! 'Ε λοιπόν, όχι! Δεν μπορούσα να καταδικάσω τόν έαυτό μου σ' αυτό τόν ήθιμο θάνατο και ποσπιούσα να σιχτώ με τó μούσσο στ' αλγινότερη βροχή, πούλ να καταγύσσει σε κανένα μοδιστάδικο, σκηνιστή δλη-μέρα και κατωφερασμένη πάνω από ένα καπέλλο ή ένα σφοντα, να τρυπώ τó δάχτυλό μου με της δελόνες!

(Η συνέχεια εις τó προσεχές)

‘Η Μαίρη Ντούνχαν είναι ένα από τα παραδοξώτερα άστρα του κινηματογράφου. Κάθε εμφάνισή της είναι και μια αποκάλυψις ενός νέου ανθρώπου, όλωνδιόλου διάφορου με τόν προηγούμενον. Είναι όμως πάντοτε εξαιρετικά χαριτωμένη.

‘Ένας αμερικάνικος γάμος.— ‘Ο Ντόναλντ Μπάρμπακ και η Μάρτζορι Κλίγκερ, εκ Νέας Υόρκης, μετά την γαμήλιο ιεροτελεσσία, πού έγινε εις τούς αιώθερας μέσα σ’ ένα αεροπλάνο, κατέβηκαν στη γη με άλεξιπτωτα, ακολουθούμενοι και από τούς μόνιτρούς των. ‘Η φωτογραφία παριστά τόν πρώτον χαιρετισμόν του ζεύγους μόλις έφθασαν στην γη.

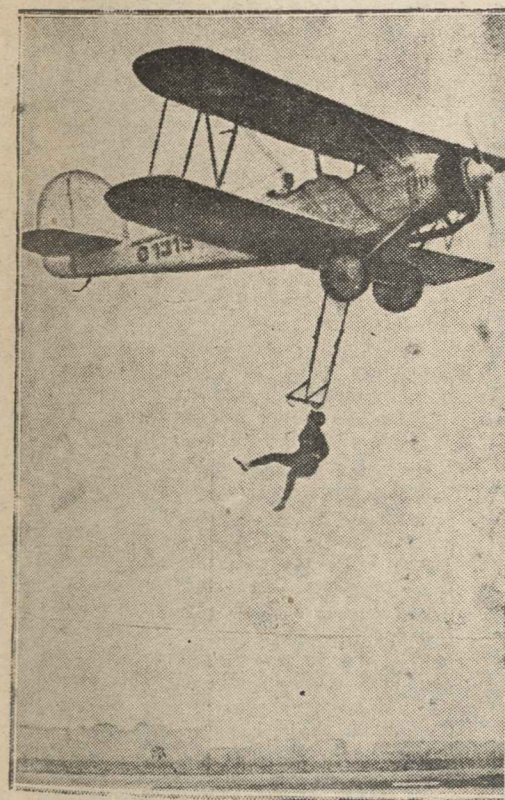
ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εις τὰ άκρα : Σε μια ζωολογική εκπαίδευση διάφορα ζώα πού έμαθαν νά μιμούνται τόν άνθρωπο σάν καλοί ήδονα σκυλλάκια παίρνουν τὸ τοῦ τους, δεξιά, μια καλή μαμά κοιμηθῆ στο κρεβάτι του.
Εις τὸ μέσον : ‘Ένας αμερικανός κινώσο καλές σχέσεις με τὸ μέλισσι του, ὥστε άφίνει τῆς μέλισσες νά του καλύπτει στήθος χωρίς νά τόν τσιμπούν καθόλου.

‘Ο εικοσιτριετής Ριχάρδος Θώμσον είναι ὁ ὑψηλότερος άνθρωπος του ‘Αρκάνζας. ‘Έχει ύψος δύομισι μέτρων, και εξακολουθεῖ νά ὑψηλώνη !

‘Ο γερμανός ακροβάτης Ντίμπελντ κάμνει διάφορα γυμνάσματα στον αέρα, κρεμασμένος από ένα αεροπλάνο.

‘Η Γέησσα
‘Η τελευταία φωτογραφία της Γκλόριας Σβάνσον, παρμένη από τὸ πρώτο της φιλμ τοῦ ὁμιλούντος κινηματογράφου πού γυρίζει τώρα στην ‘Αγγλία, με τίτλο ‘Τὰ περασμένα’.

Τὰ Χριστούγεννα στην ‘Αφρική.— ‘Ένας ξένος ιεραπόστολος ένεφάνισε τὸ ωραιότατο αὐτὸ ταμπλό-βιβάν, όπου ἡ Θεία Οἰκογένεια, ὁ Χριστός και οἱ ποιμένες, ... είναι μαῦροι !

Η ΒΑΛΙΤΖΑ

ΑΥΘΙΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Σε ένα από τους πιο θορυβώδεις σταθμούς της μικρής σιδηροδρομικής γραμμής του Νότου, στο Καβαλιό, το τραίνο μόλις είχε σταματήσει. Ήταν νύχτα.

Ένας ψιλλός νέος με εξωτερικό πολύ ευγενικό, ήλιοκαμμένος, αμούστακος, κατέβηκε με μια βαλίτσα στο χέρι. Από πίσω του, χωρίς εξαιρετική δια, το βαγόνι άδειαζε από τους υπόλοιπους ταξιδιώτες.

Ο ταξιδιώτης έβγαλε με το βλέμμα το αυστηρό του πήγαινε στην «Κρούα», φώναζε τον σωφύ, του παρέδωσε το δελτίον των αποσκευών του και κλείστηκε μέσα σε αυτό για να προφυλαχθεί από τη δροσιά της νύχτας.

Δεν έφτασε επί τέλους στο μέρος που επρόκειτο να μείνει, δεν είχε παρά μια μονάχα επιθυμία, να κοιμηθεί.

Για να έτοιμασε ο Όλιβιέ Ρεβάλ τράβηξε κοντά την βαλίτσα, θέλοντας να πάρει από εκεί μέσα το απαραίτητο πράγμα για την νυχτερινή του τουαλέτα.

«Μπα! έκανε εκπληκτός, αυτό είναι παράδεισο! θάλαγα κανείς πως ξανάνεωσε ή γρηλά συντροφισμός των ταξιδιωτών μου!»

Ανοίξε την άγκυρα. «Καλέ, τί βλέπω!... εδώ μέσα είναι ρούχα γυναικεία!»

Το χέρι του ψαχούλευε με προσοχή, ανοίγοντας μερικά λεπτά ασπίδουρα, γεμάτα κροδελίτες, που ανδάνιναν ένα ανάλαφρο άρωμα. Από κάτω ήταν ένα κομψότατο ντεσσοάι, δυο χειροποίητα παντουφλάκια, έπειτα ένα μικροσκοπικό μακρουλό κάναδάκι, που το άνοιξε μηχανικά.

Ήγλα, πάνω στην πρώτη σειρά, μια διέθυναι: Έβελ Κέλλερ, βίλλα Μάρζορι, Καβαλιό.

Στην άρχη στεναχωρήθηκε, έπειτα άρχισε να διασκεδάει με όλα αυτά, και στο τέλος έπιασε της δροσιάς του.

«Διασκεδαστική περιπέτεια, συλλογίζοταν, με λίγο δυσάρεστη, επειδή είπα να μου φέρουν της βαλίτζας αύριο το πρωί. Τέλος πάντων, δε προσπαθώ να τα καταφέρω όπως-όπως. Πρέπει να προσαρμόζεται κανείς σε όλες της περιπτώσεις».

Χαμογελώντας σε αυτήν την εναντιότητα της τύχης, ο ταξιδιώτης αναγκάστηκε να περθεί στο κρεβάτι, χωρίς να μπορεί να πάρει—και με το δικό του!—από τη γυναίκα βαλιτζούλα κανένα από τα πράγματα που του χρειαζόταν. Αλλά προτού την κλείσει, κράτησε το κανέ.

«Σίγουρα θ' ανακλύω εδώ μέσα, είπε μέσα του, δικαιολογούμενος με αυτό τον τρόπο για την αδιακρισία περιέργειά του, σε απαιτούμενα στοιχεία για να ξανάρθω, αν είναι δυνατόν, τα πράγματά μου και να επιστρέψω την βαλίτσα αυτή στην κάτοχό της. Όστε λοιπόν, η βαλίτσα μου έχει ένα σωστό; Αυτή εδώ είναι απαραιτήτως, λιγότερο «γερασμένη» ως τόσο... Ασφαλώς δεν θαύκα να λάβω αν ήταν μέσα. Ας κοιμηθούμε! Το πρωί θα πληροφορηθώ...».

Με το πούι, ο Όλιβιέ δεν είχε παρά να αμνηστική του όδηγούσε στη βίλλα Μάρζορι. Για τα υπόλοιπα ήταν τελείως πληροφορημένος από την ανάγνωση των χειρογράφων σελίδων που είχε διατρέξει με πολύ ενδιαφέρον.

ρον, ακουμπώντας το χέρι στο μαξιλάρι.

Ο Όλιβιέ Ρεβάλ δεν ήταν παντρεμένος, έχοντας την πρόληψη, πως όταν ένας άνδρας παντρεύεται στην τύχη, είναι μοιραίως από κοροϊδού.

Οπισμένος με την πεποίθησή αυτή, ο Όλιβιέ, ήταν πολύ επιφυλακτικός, κλείνοντας μέσα του την τρυφερότητα της ψυχής του, μολονότι ήταν πολύ εύστοχος αν θα μπορούσε να την τοποθετήσει κάπου. Και νά, που η Θεία Πρόνοια, τον έβαζε κατά πρόσωπο στην εσωψυχική εικόνα μιας νέας υπέρβασης. Μέσα σε αυτές της έντυπώσεως, που της έγραφε μέσα με τη μέρα μόνο για τον εαυτό της, μια ψύχ, ενθουσιώδης και γλυκερά διαγραφόταν: ευγενική, μελαγχολική και υπερήφανη, δειλή στον έρωτα, που της φαινόταν σαν ένας παλαιοκαπελαιός Θεός, που θάρρεπε να τον πλησιάσει κανείς με άπειρες προσυλάξεις.

«Η καρδιά μου, έγραφε η άγνωστος, έχει

Πάνω στην καταρριπτή γλάνη, ο Όλιβιέ της εξομολογήθηκε το σφάλμα του.

να προσφέρει πολλές θέσεις, με έχει να δώσω μόνο μια! Αυτή η προσφορά για όλη τη ζωή είναι τρομακτική! Πώς ν' απορρίψω κανείς της κακοτυχίας».

Πόσες σκέψεις, πόσες ιδέες έμοιες στο διάστημα; πόσοι πόθοι, πόσες ελπίδες απάραλληλτες σαν την δική του, απεχάλυπτε το μικρό σημειωματάριο! Έπρεπε να ανακαλύψει το ταχύτερο αυτή τη γοητευτική Έβελ και να αγαπηθεί απ' αυτήν. Ο Όλιβιέ βιαζόταν πολύ.

—Πώς κύριε, αλλάξαμε της βαλιτζας μας; Δεν το υποπτεύθηκα καθόλου. Στο σπίτι της...

θείας μου, που με φιλοξενεί εδώ κάθε μέρα, εξήγησε εκείνη, άφηνε πάντα τα πράγματα που είναι της πρώτης ανάγκης. Χθές το βράδυ, δεν άνοιξα τίποτα, σ' είπα γι' αυτό για να καταλάβετε πως δεν άνοιξα φθίχρα διόλου την αντικατάστασι.

Λέγοντας στον επισκέπτη να καθήσει, δούνασε για να ζητήσει τη διδωμή βαλίτσα. Τότε μόνον, αφού σκέφθηκε κάτι, η νέα σπασε σε ένα ξαφνικό γέλιο, τόσο νεανικό, τόσο ειλικρινές, που ο Όλιβιέ την κοίταζε. Η Έβελ φαντάστηκε τα μούτρα που έκανε ο άγνωστος σαν αντίκρισε αυτά τα κοίτα, κουρδίζα, κι' εκείνος γέλωσε επίσης για τη την παιχνιδιάρικα ευσμία, της οποίας φορμή ήταν αυτός. Μα ξάφνου η νέα σπασε τρεις και κοκκίνισε. Εκείνος κατάλαβε ότι δέχθηκε μήπως διάβασε το μυστικό σημειωματάριο.

—Ήσυχαστε δεσποινίς, μόλις έβλεπα γιατί κατάλαβα το λάθος μου. Δεν είπα ποτέ. Θάταν κρίμα να χαλάσει κανείς την αρμονία του αρωματισμένου περιστεριού. Χρειάζονται μαγικά χέρια για να το κάνει, ν' αγγίξει της μπατίστες και της καρδιάς, και τ' αντρίκια μου δάχτυλα πέσανε κανε την κομψή απουσία, πρόσθεσε ο νέος γελώντας με την καρδιά του.

Εκείνη ήσυχα, το κανέ που ήταν σε βάθος δεν ανακάλυφθηκε.

—Θα ξαναδώσουμε, κύριε, είπε χαμογελώντας επιχαρίτως η Έβελ, όταν ο Όλιβιέ την απομαρτίωσε, είμαστε γείτονες για τη την εποχή, όπως μου είπατε. Στο Καβαλιό το τέρας ενώνει τους διαμερισματικούς αν έχετε όρεξη...

Μα δεν ήταν μονάχα η σύντομη παρουσία του τέρας που τους ένωσαν. Η μία Κέλλερ τον παρουσίασε στη θεία της και ο Ρεβάλ έγινε ένας από τους πιο τακτικούς επισκέπτες της φιλόξενης βίλλας. Γνωρίζοντας τα μέσα και της προτιμήσεις της νέας, κατόπιν να βρίσκει πάντα κοντά της. Κάνανε με μακρινούς περιπάτους στο άγριο βουνό, το δάσος με τα πεύκα, που κατέβαινε ίσαμε τη ακτή της Κρούα, που ήταν ποιητική και ναυτική. Γνωρίζανε ο αυτό τον τρόπο της αιδίες τους. Ποιν βγή ο γεμινός ήταν από δωνιασμένοι.

Κάποιο ανοιξιάτικο πρωί, πάνω στην καταρριπτή γλάνη, ο Όλιβιέ της εξομολογήθηκε το σφάλμα του.

«Ενα χαμόγελο δειλό και παιχνιδιάρικο παιζε πάνω στα χείλη της Έβελ.

—Όστε, με γνωρίζετε απ' έξω κι' εγώ καταστά, έμφ για μένα είσατε εντελώς άγνωστος; φώναξε εκείνη. Και χωρίς να σκεφτεί χρησιμοποιώντας που σπερσεσθήκατε τα πράγματά μου, θαλήσατε ν' αποκλύψετε σε βάθος την ψυχή μου; Μα θάρρεπε να μην κινίζετε, να ντρέπεστε, κύριε διδάκατε, να με την αλήθεια, δεν σας φαίνεται διόλου; Εκείνος γέλωσε.

—Να ντρέπομαι; Άλλοιμονο! Ομοίως πως όχι, αγαπητή μου Έβελ, γιατί στην άδικη σκέψη σας αγαπώ σήμερα. Αυτή θα περνούσα πλάι από την ευσμία.

—Και η δική μου δεν θα υπήρχε διόλου μουρμούρισε εκείνη, με τότε πεποίθησε που ευσμίας μνηστήρας την έσφιξε με παραμύθια μέσα στην άγκαλιά του.

«Τα στενα τριών τα πρώτα λέγει παραμύθια. Χάρις σε μια κοινή περιπέτεια μιας λαγμέννης βαλιτζας, θα δημιουργηθεί μια της σπάνιας εκείνης ειλικρίνειας, κι' οι νέοι γνωρίζοντας κατά βάθος την ψυχή τους, δεν θα φοβήθουν πια να κάνουν μαζί τον βέβαιον δόξιο της ζωής».

ΚΟΝΤΕΣΣΑ ΚΛΟ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένας νέος έρχεται στην Αθήνα για να κάνει την στρατιωτική θητεία του. Περίμενοντας την κατάταξή του, ενοικιάζει ένα δωμάτιο σε ένα σπίτι της οδού Άχαρων. Αντίκρυ απ' το σπίτι ζουν τρία κορίτσια, η Τατιάνα, η Όλγα και η Κατερίνα με την μητέρα τους και την γκουβερνάντα. Μια νύχτα, ενώ είναι ξαπλωμένοι στην βεράντα του δωματίου του, τον πετούν απ' το άντικρυνο σπίτι μια πετρίτσα με ένα γράμμα. Το δίνουνε ένα ραντεβού. Αυτός πάει, γνωρίζοντας, Όκτω μήνες περνούν από τότε. Μαθαίνει διάφορα πράγματα για τη ζωή τους].

(Η συνέχεια)

Είχε δίκιο ο μάγκερας. Τον πατέρα τους τον είχαν σκοτώσει οι μπολσεβίκοι. Αυτές — ή μάλλον τους δηλαδή, η Τατιάνα, η Όλγα κι' η γορή Γερμανίδα γκουβερνάντα πουχαν— ένας Θεός ξέρει πως σόθηκαν. Αν δεν βρίσκονταν ένας έγγλεος αξιωματικός γνωστός του πατέρα τους, ποιος ξέρει που θα βρισκόνταν σήμερα. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Είχαν πάρει μαζί τους κι' ένα σωρό λεφτά, κι' όλα τα κοσμήματά τους. Όσο για την Κατερίνα, αυτή δεν ήταν στην Ρωσία, τον καιρό της μεγάλης καταστροφής. Ο πατέρας της, ο ναύαρχος Γιουρούσι, Ζαρούσι, δεν θυμάμαι πώς μου τον είπαν πιά, την είχε στείλει σε ένα οικότοφείο στην Αγγλία.

Κι' αυτήνης τον πατέρα τον είχαν σκοτώσει οι μπολσεβίκοι. Λένε μάλιστα, —μα ποιος μπορεί να τα ξέρει αυτά, μάς ήτανε κανένας εκεί— πως τον σκότωσαν οι ίδιοι οι ναύτες του καραβιού του, οι ίδιοι ναύτες που σκοτώσανε κι' όλους τους αξιωματικούς του. Τούχαν σφηνώσει στο μέτωπο τρία μεγάλα καραβιά, κι' έσπερα τον πετάξανε στην θάλασσα. Μπορεί και να νικάθηκε στον αέρα μαζί με το καράβι, ποιος ξέρει; Όταν η Άλλες ήλθαν στην Αθήνα κι' άγοράσαν το σπίτι αυτό που τώρα κάθονται ήσαν και την Κατερίνα από το σχολείο. Είχε κι' η Κατερίνα λίγα λεφτά σε μια τράπεζα. Σαν να τώξερε ο πατέρας της. Κι' έτσι ζούσαν τώρα όλες μαζί. Δεν ζούσαν βέβαια πλούσια, όπως ζούσαν στην Ρωσία. Μα ζούσαν. Ζούσαν κι' αρκετά καλά μάλιστα. Όλα μαζί τάχα κι' η Όλγα. Μόνο που και που την σταματούσε η Κατερίνα για να προσθέσει κι' αυτή κάτι!

Η Τατιάνα ήταν αραβωνιασμένη με έναν γιατρό. Την είχε αραβωνιάσει ο πατέρας της λίγους μήνες πριν απ' την καταστροφή. Αυτή δεν τον ήθελε όμως. Κάθιχε κι' αυτός. Δεν μπόρεσαν από κανέναν να μάθουν τι γίνιχε. Ίσως σκότωσαν. Ίσως πάλι και να ζή με τους μπολσεβίκους. Δεν ξέσω γιατί γεννήθηκε μέσα μου μια τρολλή επιθυμία να γνωρίσω την Τατιάνα. Τόλμησα μάλιστα και τόπα θυμάμαι τότε πως γύρισε η Κατερίνα και θυθόντας, τα μάτια της, δυο μαύρα εδένα μάτια μέσ' στα δικά μου, μοιτε με μια φωνή πικρή, θαρρείς, μέσα της κάποια κακία.

—Δεν σας φτάνει η δική μας ή παρού; Κάτι πήγα να πω με δεν κι' άφρασε η Όλγα. —Οχι! Έκανε γυρνώντας προς το μέρος της, κι' εδω δια τα πράγματα τα παλινε για σε νανε. Ύστερα σαν νάθελε να την δικαιολογήσει συνέχισε σε μένανε. —Μην την άκουτε. Η Κατερίνα θέλει πάντα γι' αυτήν να μιλάνε, εινε το φυσικό της.

Αυτή δεν είχε τίποτε. Δεν είχε τίποτε πια όλο εκείνο το βράδυ. Μόνο την ώρα που με καληνύκτιζε μοιούζε το χέρι πω δυνατά από της Άλλες μέρες.

Κι' ακόμα κάτι. Η Όλγα μοιτε πως θα με προσκαλούσαν μια μέρα σπίτι τους. Κι' όταν έφθ την ρώτησα τι πρόβαθ δίδισκαν γι' αυτό στην μητέρα τους, γύρισε και με κτύπησε ξαφνιασμένη.

—Α! έμεις, φίλε μου, δεν δίνουμε σημασία σε αυτά τα πράγματα. Ζούμε με ελευθέρια από σας. Κι' έπειτα τί; Δεν κάνουμε κανένα κακό. Μήπως δεν είσατε φίλος μας; Δεν μπόρεσα να της απαντήσω τίποτα. Ντράπηκα και χαμήλωσα το κεφάλι.

Η νοικοκυρά μου σήμερα το πρωί μοιούσε μια κόρτα. Λίγα λόγια. «Σας περιμένουμε το απόγευμα να πάρουμε ένα τσαί σπίτι». Κι' από κάτω δυο δνόματα— Κατερίνα—Όλγα.

Ρώτησα την σπιτονοικοκυρά μου τι θάρρεπε να της στείλω. Το σωστότερο απ' όλα, μοιτε θάταν ένα μπουκέτο με λουλούδια. Μοιούσε, μάλιστα και την διευθύνει ενός καλού άνδρα, πολέιου. Βγήκα και πήγα και τα παράγγειλα. Τους είπα να τα στείλουν μισή ώρα πριν να

Ρώτησα τη σπιτονοικοκυρά μου τι θάρρεπε να της στείλω.

πλώ εγώ. «Ετσι θάταν το σωστότερο. Ύστερα πήγα στο κουρείο μου. Πόσο άφοβος, Θεέ μου, να περάσουν οι ώρες.

Και στις πέντε κτιπούσα την πόρτα τους. Μ' άνοιξε μια μικρούλα υπηρέτρια. Σχεδόν ταυτόχρονα ξεπρόβαλε από την μισανοιγμένη τζαμένα πόρτα το διαδόμου το κεφάλι της Όλγας. Με χαρούμενη χαρούμενα, κι' η πρώτη της κουνέτια ήταν να με ευχαιστήρη για τα λουλούδια.

Εγώ κοκκίνασα από ντροπή. Μου φαγόταν τόσο άστειο. Δεν ήξερα τί να πω. Η γλώσσα μου σφιγγόριζε μέσ' στο στόμα μου δυο-τρεις φορές χωρίς να κατανοώσω ν' αρθρώσω μια λέξη. Χαμήλωσα το κεφάλι μου και τα μάτια μου καρφώθηκαν στα λουλουδιένια γούνατα της Όλγας. Αυτή ίσως να κατάλαβε την στενοχωρία μου και θέλοντας να με δώσει απ' την δύσκολη θέση που βρισκόμουν, προσχώρησε κι' άνοιγοντας διάπλατα την πόρτα τον διαδόμου φωνάζε.

—Κατερίνα, Τατιάνα, έλατε λοιπόν... Τι μ' άφρατε μόνι; —Αμέσως, έφτασα, απήντησε από μέσα η φωνή της Κατερίνας και σχεδόν αμέσως φάνηκε στη πόρτα. Προχώρησε προς το μέρος μου με ανάλα-

φρα θέματα και μοιούσε το χέρι της.

—Έλατε λοιπόν, περάστε μέσα... Τι κάθεστε εδώ... Έλατε να σας συστήσωμε και στην Τατιάνα, και προσφέροντας της τελευταίες αυτές λέξεις και πω πολύ τόνωμα της Τατιάνας η φωνή της είχε κάτι το πολύ παράξενο, το άγνωστο, το έξωφρετικό.

Εγώ κάτι μουρμούρισα προσπαθώντας να μην φανερώσω παραπάνω την στενοχωρία που με κρατούσε και την ακολουθούσα.

Μπήκαμε σε ένα κομψό, μικρούλινο δωμάτιο. Στην μια γωνιά υπήρχε ένα πάνο που πάνω του ήταν αραβωνιασμένα ένα σωρό μικρά, μακρούλια πραγματάκια—αγαλματάκια, βαζάκια, μπρούντινες προτομές, μικρές φωτογραφίες με χρυσά πλαίσια όλων των σχημάτων. Απέναντί του στην άλλη γωνιά βρισκόταν ένα ντιβάν σκεπασμένο με ένα μεταξινό λαχούρι. Στα πόδια του ντιβανιού ήταν οριζόμενο ένα δέμα αραβόνας. Ένα στοίβοδο με ένα ταμπλό σκεπασμένο με άσπρο πανί ήταν παραχωμένο κοντά στο παράθυρο. Δύο—τρία μικρά τραπέζια, μαξιλάρια, πολλά πεταμένα στο πάτωμα, και φωτογραφίες και κάντρα, πολλά κάντρα χρεμασμένα στους τοίχους—συστή έθεσε. Αυτή ήταν όλη η επίλωσις της καμαρούλας που μιλούσε.

Α, ξέχασα κάτι! Πάνω σε ένα απ' τα τραπέζια αυτά, σε ένα χρυσάλλινο βάσο ήταν δαμένα τα λουλούδια μου.

Προχώρησα και κάθησα σε ένα ταμπουρέδακι πουταν πλάι στο ντιβάν.

Η Κατερίνα με ένα σάβτο, θαρρείς και δεν πατούσε κίνη την στιγμή στο πάτωμα, κάθησε, καλύτερα ακόμα χόθηκε μέσ' τα μαξιλάρια του ντιβανιού. Η Όλγα στεκότανε στην πόρτα σαν κάτι να περιμένε.

—Λοιπόν, τί νέα θά μάς πητε σήμερα, μουμύρεσε η Κατερίνα διθίζοντας τα μάτια της στα δικά μου.

—Τί νέα; απήντησα εγώ. Τα ίδια και τα ίδια... Τα δικά μου τα νέα τα ξέρετε Άλλοιστε...

—Αξιωματικοί, στρατώνες και παρατήγματα, με δέκοιρε η Κατερίνα και έσπασε στα γέλια.

Γέλισα και γώ. Είχα άρχει να ξεδιορεόμαι. Μιλούσα με ήρεμα. Η σκέψις μου λειτουργούσαν με τακτικά. Δεν φοβόμουνα σαν και πριν.

Η Όλγα ξεκολούθησε να στέκεται στην πόρτα που κουντούσε μισανοιγμένη.

Μα έλα λοιπόν μέσα, τί περιμένεις αυτού, της είπε η Κατερίνα.

—Από λεφτά, άμέσως, μουμύρεσε η Όλγα και βγήκε έξω, κλείνοντας σιγά την πόρτα.

—Οχι! κι' αυτή, συνέχισε η Κατερίνα, δεν υποφέρεται πιά...

—Ποιά; ρώτησα εγώ.

Η Τατιάνα... Μα δεν την ξέρετε σεις τί είναι στην παράξενιά! Σωστή γεροντοκορη. Στο κεφάλι μου άρχισε πάλι να στρογγυφί με μόνο σκέψη, η σκέψη γύρω απ' την Τατιάνα. Αλήθεια γιατί δεν ήθελε να παρουσιασθή; Γιατί δεν έρχότανε; Η Κατερίνα συνέχισε την διμλία της, που άνηκε μέσα στο μικρό δωμάτιο σαν κελιάκι μικρού πουλιού, σαν ψύχρος ανοιξιάτικος αέρας. Εγώ την άκουα χωρίς να μιλά. Την κοιτούσα, την κοιτούσα ήλθα, άφανα, χωρίς να ξέσω γιατί.

Το μικρό ροδινο προσώπιό της, ρόδιε όλο και πω πολύ και τα μάτια της, δυο μαύρα μάτια γεμάτα μυστήριο και μια παράξενη θαρρείς ιδιαιτέα, λέει κι' ήταν ήγος, τόσο πω γυάλιζαν. Το χέλι της μισανοιγτα άφιναν να φαίνονται δυο κατάσπρες γαμμές που άναμσά τους ξεπρόβαλε από καιρό σε καιρό σαν ένα μικρό οξύ τριγωνάκι, η γλυκύτητα της.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ο ΚΟΥΡ-

Η ταινία αυτή της κινηματογραφικής εταιρίας των «Λοκίς» Αποστόλ, είναι παρμένη από το μυθιστόρημα του Ζοζέφ Κονράντ. Εσκηνοθετήθη από τον Έρικ Μπρονν. Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Ρόναντ Κέλλαν (Τόν Λίγκαρντ), η Λίλυ Νταμντά (Εντί Τράνερ), ο Άλφρεντ Ίκμαν (Μαρ. Τράνερ), ο Τζων Ντάβιντσον (Χασίμ), ο Χάρου Κόννιγκ (Μπελάρμπ), ο Σόζιν (Νταμν) και ο Καρανιόου (Ζαφίρ).

Η υπόθεση έχει ως εξής: Στην θάλασσα της Τάβας, ανάμεσα στα πολλά νησάκια, ο λευκός άνθρωπος εκλύεται από τον αντικατοπτρισμό ωραίων περιπετειών. Ο Τόν Λίγκαρντ, άσπρος πολύ τα μέρη αυτά, γιατί δεν μπορούσε να μείνει στον ίδιο τόπο. Ταξίδευε στη θάλασσα αυτή, σ' όλες της διευθύνσεις, με το ιστιοφόρο του, το «Αλ-Ινιγκ» έχοντας ως μόνο σκοπό σ' αυτόν τον κόσμο να διασκεδάσει.

Οι Ιθαγενείς τον γνώριζαν και είχε γίνει ο φίλος του μαχαργιά του Μπελάρμπ. Φανταζόταν πως τίποτε το έκτακτο δεν μπορούσε να συμβεί, αν να είχε κάνει συμβόλαιο με την τύχη. Έν τούτοις, μία μέρα ο Τόν κατάλαβε τι αφοσίωση μπορούσαν να είναι η άκτες των νησιών. Ταξίδευε με το ιστιοφόρο του, όπως συνήθιζε, και βλέποντας μία καινούργια γι' αυτόν ακτή, αποφάσισε να σταματήσει για να προμηθευθεί νερό.

Έδωσε λοιπόν διαταγή στον πλοίαρχο να διευθύνει το «Αλ-Ινιγκ» σ' έναν όρμο, όπου απέδιδε στήλη με τους άνδρες του πληρώματος. Καταγινώτανε με τους ναύτες του να αντίληψη νερό, όταν ξαφνα παρουσιάστησαν πολλοί Ιθαγενείς, οι οποίοι επέτρεψαν κατά το Τόν Λίγκαρντ και των ολίγων ναυτών του, και άσφαλως ο πλοίαρχος και εκκεντρικός αυτός άνθρωπος, που γύρευε περιπέτειες, θα γνώριζε την ημέρα εκείνη την τελευταία περιπέτειά του, αν ο μαχαργιάς του τύπου, ονομαζόμενος Χασίμ, δεν επανέβαινε για να σώσει τη ζωή του, καθώς και των ανδρών του.

Η καλή αυτή πράξη, έμειλε άλλως τε να στοιχίσει τον θρόνο του στόν μαχαργιά Χασίμ. Πραγματικά, οι Ιθαγενείς, εξω φρενών, που είδαν τον βασιλιά των να παίρνει την υπερασπίση ενός λευκού, επαναστάτησαν, και ο μαχαργιάς αναγκάστηκε να δεσμευτεί από το νησί του με την αδελφή του, την πριγκίπισσα Ίμντα, και τον Ζαφίρ, ένα υπηρέτη, οι οποίες ήταν πολύ άρραστοί στον βασιλιά και κύριο του.

Όπως φαντάζεστε βέβαια, οι τρεις φηγάδες κατέφυγαν στο ιστιοφόρο του Λίγκαρντ, ο οποίος τους δέχθηκε πρόθυμα και καθώς ο μαχαργιάς ευχριστόνως θερμά τον τυχονόκη, ο τελευταίος του είπε:

—Ποιό όλιγο σώσατε τη ζωή μου, τώρα είναι η σειρά μου να σας δείξω την ευγνωμοσύνη μου: θα σας αποδώσω το βασίλειό το οποίον έχετε.

Το γινώτ τράβηξε προς το Μπελάρμπ. Τό ταξίδι έγινε χωρίς δυσκολίες, φθάνοντας όμως στην αποβάθρα, ο Λίγκαρντ παρατήρησε ένα καινούργιο στρατόπεδο. Συνέλαβε κάτι το άνωμαλο και ο Τόν διεκρίνε κάποιο κίνδυνο. Ήταν όμως πολύ αργά για να αποσπαστούν: ήταν προτιμότερο να βγούν στη στεριά και να συζητήσουν με τους ανθρώπους που βρίσκονταν εκεί. Ο αρχηγός του στρατοπέδου ήταν κάποιος ονομαζόμενος Νταμν, και είχε στρατοπεδεύσει με την συμμορία του, με την πρόθεση να ζήσει εκεί. Ήταν αρχηγός πειρατών, από τους οποίους οι περισσότεροι ήταν για κοίμασμα.

Μόλις απέδιδε ο Λίγκαρντ, πήγε ίσια στον Νταμν και τον ρώτησε, χωρίς πολλές περιστροφές:

—Θέλεις να κερδίσεις χίλια χρυσά νομίσματα;

—Πάντα είμαι έτοιμος γι' αυτή τη δουλειά, αποκρίθηκε ο Νταμν μ' ένα σκληρό μειδίαμα. Τό πάλι όμως είχε να ξέρουμε τί πρόθεση να κάνουμε για να πάρουμε αυτά τα λεφτά.

—Νά, είπε ο Λίγκαρντ, δάνεισέ μου τους άνδρες σου για να ξανακατακτήσω το βασίλειό του μαχαργιά Χασίμ, κι' η χίλιες λίρες είναι δικές σου.

Η συμφωνία έγινε. Ο Λίγκαρντ, αφού άφησε τους προστατευμένους του στο Μπελάρμπ, έφυγε με το γινώτ για την Σιγκαπούρη για να αγοράσει κινόια και πολυμορφία, τα οποία του χρειαζόντο για την εκστρατεία του. Όταν γύρισε, με μεγάλη εκπλήξη είδε ότι κοντά στην ακτή βρισκόταν ένα άλλο γινώτ, κτισμένο στην άμμο. Ο ιδιοκτήτης ζήτησε βέβαια για να εγκαθίσουν το πλοίο του.

Ο ιδιοκτήτης ήταν ένας γέρος λόρδος, ο οποίος ονομαζόταν κ. Τράνερ. Ο λόρδος υπέδειξε τον Λίγκαρντ με πολλή υπερηφάνεια, γιατί οι Ιθαγενείς του είχαν πη πολλά κακά για τον τυχοδιώκτη.

Ο Τόν Λίγκαρντ δεν έδωσε προσοχή σ' αυτή την στάση του λόρδου, αλλά πρότεινε να πάει σ' ένα γινώτ που είχαν να κάνουν ένα περίπατο στη στεριά και αυτός δέχτηκε.

Κάνοντας αυτή την πρόταση, ο Τόν Λίγκαρντ, είχε άπλωσε στο νου του σ' απάλλαξη από έναν ανοήλικό μάρτυρα, αφήνοντας στην ακτή τον γέρο λόρδο. Ο κ. Τράνερ ανεχώρησε με ένα από τους επιβάτες που φιλοξενούσε στο γινώτ.

Εκείνη τη στιγμή ο Τόν, είδε επάνω στο γινώτ την γυναίκα του Άγγλου, την κ. Τράνερ, και πραγματικός ο Τόν Λίγκαρντ, σ' όλη του την περιπετειώδη και τυχοδιωκτική ζωή, δεν είχε συναντήσει ποτέ του τέτοια γοητευτική γυναίκα.

Η κ. Τράνερ είχε ένα μειδίαμα αληθινά αγνηντικό κι' η ματιά της είχαν κάνει μεγάλη εντύπωση στον Τόν. Ήταν μόνη και δεν έδειχνε τον φόβο της, αλλά ο Τόν της

Επί κεφαλής των ανδρών, ο Τόν ετοιμάζεται να πολεμήσει.

Σ ΑΡΟ

ωρίστηκε να προστατεύει και να βάλει σε τάξη τα πράγματα. Ο κ. Τράνερ φίλος του, και τον περίπατο του χαλκωστήρα τον Νταμν, χιγόν των και όταν ο Λίγκαρντ

έφερε την θλιβερή και μοιραία αυτή στην κ. Τράνερ, αυτή του υπενθύμισε πόσες φορές, που είχε πη ότι θα καίγεται για να την υπερασπιστεί, αλλά ο Τόν σταμάτησε. Έπρεπε πραγματικά να φύγει από λίγες ώρες, για μία εκστρατεία. Έμειλε να αποδώσει τον θρόνο του μαχαργιά Χασίμ.

Η κ. Τράνερ άρχισε να κλαίει, αλλά μόνη την τύχη που περιέμενε τον Νταμν και φώναζε με αγωνία:

—Λοιπόν μ' εγκαταλείπετε; Ο Τόν, βλέποντας την γυναίκα, πάλι ν' άγαπά, να κλαίει, συγκινήθηκε και έρεσε ν' ανήξει περισσότερο στα βήματα ωραίων ματιών της γοητευτικής.

—Θα πάμε μαζί, είπε στην κ. Τράνερ, βρούμε τον μαχαργιά του Μπελάρμπ, ποιος είναι φίλος μου. Αυτός κρατάει τη στιγμή αιχμαλώτους τον χιγόν πλοίο του. Θα τον παρακλώσω να φύγει ελεύθερος.

Ο Τόν απέδιδε στο νησί και στο παλάτι του μαχαργιά. Ο φίλος μαχαργιάς στην αρχή φάνηκε ανέναντος, ο Τόν τον παρακλώσε θερμά, του υπέδειξε πολλά δώρα και στο τέλος κατέφυγε με την τύχη την απελευθέρωση των αιχμαλώτων.

—Ερείς, του είπε ο μαχαργιάς, την διαταγή της απελευθέρωσης, ότι έρω να σου άρνηθώ τίποτε. Νά, τώρα λευκούς ελεύθερους, με ένα όμοιο ανάλαβες την υποχρέωση να τους δώσω δύο Άγγλους για να θανατωθούν, νένας από τους δικούς τους επισήμους των Ιθαγενών.

Ο Τόν έδωσε την υπόσχεση αυτή με δύο Άγγλους απελευθερώσαν.

Ο Τόν τώρα βρισκόταν σ' ένα πλοίο, λεύμα και δεν ήξερε τί να κάνει και πορσίση.

Αφ' ενός είχε υποσχεθεί στους φίλους να κάνει εκστρατεία για να ανακατακτήσει το βασίλειό τους και από το άλλο ο Τόν αισθανόταν για την ώρα λείδη φλογερός. Ώστε δεν αποφάσισε να εγκαταλείψει την κ. Τράνερ.

Αυτή, από μέρους της, ληρμόνως δεν ήταν ελεύθερη, άρχισε τον νου να σι τα ερωτικά αισθήματα που έτρεπε στον Τόν. «Αλλ' ένα επεισόδιο τα χάλασε όλα».

Ο πλοίαρχος του γινώτ του κ. Τράνερ, ποντας ένα σιολίσκο που του φανταζόταν, να διευθύνεται στο πλοίο, φανταζόταν ότι οι Ιθαγενείς μετανοήσαντες για την λευθέρωση του λόρδου, είχαν να τον ναπαρούν. Διέταξε λοιπόν να παραβεί της βάρκες των Ιθαγενών. Δύο άνδρες τώθηκαν: ήταν απλούστατα δύο Μπελάρμπ. «Υστερα απ' αυτό το επεισόδιο».

Ο πλοίαρχος, αντιληφθείς το λάθος προτίμησε να βάλει φωτιά στη μαχαργιά να πεταχθεί στον αέρα με το πλοίο να παραδοθεί. Ο μαχαργιάς του Μπελάρμπ, ο Λίγκαρντ από την ακτή έγιναν να της καταστροφής, χωρίς να μπορούν να νουν τίποτε. Ο κ. Τράνερ, ο οποίος σπρόψε στο πλοίο του, σκοτώθηκε με το μαχί με το άλλο πλήρωμα από την πυρκαγιά.

Η λείδη Τράνερ, που έμεινε κοντά Λίγκαρντ, έκανε σχέδια για το μέλλον, την τύχη της. «Αλλ' ο Τόν είχε ελπίσει, είχε προσκαλέσει τον αδικο θάνατο του Λίγκαρντ, έκανε σχέδια για το μέλλον».

—Η ευτυχία μας είναι αδύνατο να ποιοτηθί: είναι προτιμότερο να μείνουμε ανάνητοι του άγνωστου ως ο φάρος

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Η έορτες είναι πάντα κοροστικές, γιατί έχουμε να κάμουμε έποικύνσεις, προσπαθούμε να σκεφθούμε ποιο είναι το καταλληλότερο δώρο και όλα αυτά κατανοούν να μας κουράσουν στο τέλος. Για τον λόγο αυτό με κάποια ανάσχεση είπαμε της γιορτής να περύνουν.

Αυτό όμως μου θυμίζει τα παιδικά μου χρόνια που με τόσο χαρά έπεριμένα της γιορτής και δεν μπορούσα ποτέ να καταλάβω γιατί εκείνο που τόσο χαρά έδιδε σ' έμένα έκούραζε τους μεγάλους.

Πόσα πράγματα δεν μπορούσαν να καταλάβουν τα παιδιά! Γι' αυτό όταν άκουσα πολλούς να λένε πως ήθελαν να ξαναγινόντουσαν αν παιδιά, δεν συμφώνησα ποτέ με τους, γιατί κι' αν γινόταν αυτό μήπως θα είμαστε ποτέ σε θέση να το εκπληρώσουμε; Θα είμεθα ικανοί να καταλάβουμε πόσο πολύτιμο πράγμα είναι η ξενισσία των παιδικών χρόνων; Όσο κι' αν έξηγοι οι μεγάλοι στα παιδιά πόσο μεγάλη είναι η ευτυχία τους δεν μπορούν να το νοιώσουν. Η ξένη πείρα δεν μπορεί ποτέ. Γι' αυτό ο τίποτε δεν θα μάς έφερναι να ξαναγινόνταμε παιδιά γιατί θα μάς στενοχωρούσαν ένα σωρό μικροπράγματα χωρίς σημασία: Ίσως μια κοίτλα που δεν υποσέμασε ν' αγοράσουμε, ίσως ένα μάθημα που έχομε να μελετήσουμε, μια πλάκα σοκολάτα που δεν υποσέμασε να αποκτήσουμε.

Καμένα παιδιά που δεν ξέρετε την ευτυχία σας!

Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η είδηση του μακρύματος της φούφας ανστάσε στον τον ώραόκοσμον, διότι δεν είναι εύκολο πράγμα να μακρύνει ένα φόρεμα όταν δεν έχουμε διόλου θραύσμα από το ίδιο και για τον λόγο αυτόν η μόδα που σκέπτεται πάντοτε για όλα επιτρέπει ένα σωρό συνδυασμούς ύφασματων που υποβοηθούν το απροσδόκητο αυτό μακρυσμα.

Η κνίς που έχουν ώραίο ανάστημα χαίρονται γι' αυτή την άποψη της έρετικής μόδας, διότι η μακρής φούφας πηγαίνουν πολύ στη ψηλότητα, αλλά η κοντή τί κάμνουν; Απλοστάτα θα συμμορφωθούν, είτε τās κολακεύει είτε τās άδικει ή νέα αυτή άποψη της μόδας.

Κάτι άλλο έπαισι που έρχεται να αναστατώσει τον γυναικείο κόσμο είναι το μακρυσμα των μαλλιών, αλλά ως προς αυτό δεν νομίζω ότι θα παρατηρήσει ή ίδια ύποταξη εκ μέρους των παδών της γυναικείας θεότητας.

Η κνίς δεν θα αποχωρισθούν εύκολα την εύκολία των κομμένων μαλλιών. Τό πολύ-πολύ να τās άρρουν λίγο μακρύτερα και να παρουσιάζουν ένα πίσω κεφαλιού μοναχέ.

Πάντως ή μόδα του μακρύματος των μαλλιών είναι άμφιβολή και δεν μπορεί κανείς να προβλέψει τί μάς επιφυλάσσει το μέλλον.

Εν πάση περιπτώσει είτε μακρύνει μαλλιά, είτε κοντά έχει μια γυναίκα, ως λαμβάνει πάντοτε υπ' όψιν της ότι πρέπει να τās έχη περιποιημένα, διότι ή περιποίηση είναι ή πρώτη δημοφιλία των μαλλιών.

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Πρέπει να μακιγιάρεται μια γυναίκα;

Η γνώμη της Αίνας Καβαλίου είναι νά, αλλά το μακιγιάρισμα να είναι κατά τοιοτον τρόπον καμωμένο, ώστε να πλησιάζει την φύση. Τό να τώνη κανείς λίγο τα διάφορα χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι καλαισθητό, αλλά προσοχή να μη φθάνη την υπερβολήν, διότι τότε το πράγμα γίνεται αντίσκη-νικό.

Έπειτα το μακιγιάρισμα πρέπει να είναι πάντοτε ανάλογο, δηλαδή να μη διαλέγη ποτέ μια κορμία κάμωτο κτυπητό χρώμα διά να βάρη

τά χείλη της, να μη κοκκινίη τās παρειάς της υπέρ το δέον και να έχη υπ' όψιν της ότι την ημέρα έν γένει το μακιγιάρισμα πρέπει να είναι πλέον διακριτικό άφ' ότι είναι την νύκτα. Μη μακιγιάρετε ποτέ τα κάτω ματωσίονορα αλλά μόνον τα επάνω, διότι το κάτω μακιγιάρισμα στρογγυλίζει αντίσκηνακά τα μάτια. Βάζετε λίγο κόκκινο στους λοβούς των αυτιών σας, διότι αυτό δίνει φρεσκάδα και ζωηρότητα εις το πρόσωπον.

Αυτά είναι γενικά όδηγία, αλλά κάθε μία σας μόνη της θα δει ποιο είναι ακριβώς το μακιγιάρισμα που πηγαίνει εις τον τύπον της δημοφιλίας της.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Κάτι που πάζει μεγάλον όβλον στην συνουμία είναι ο τόνος της φωνής, αλλά φυσικά ή φωνή είναι χάρισμα έμφυτο.

Εν τούτοις μπορεί να διορθώση κανείς την φωνή του και άν δεν την έχη εκ φύσεως γλυκειά και δημοφιλή, φθάνει να προσέχη λίγο στον ύμνη.

Στην συζήτηση μη ύψωνετε ποτέ τον τόνο της φωνής σας και όσο δίκαιο και άν έχετε μη παίρνετε ύφος έπιτακτικό και δογματικό. Πάντοτε θα γίνη περισσότερο σεβαστή ή γνώμη σας άν ξεφύρετε να την υποστηρίξετε καλά και με σχετική μετριοφροσύνη.

Είναι αξιοί ιδιαιτέρου θαυμασμού εκείνοι που ξεδοί να συζητή χωρίς να εξάπτεται, χωρίς να θυμώνη και χωρίς να παύη να είναι ευγενής. Αυτό είναι ένα προσόν που ελάχιστοι Έλληνες έχομε, διότι είναι παραδεγμένο ότι δεν ξεφύρετε να συζητούμε ήρεμα.

Αν μηποτε σε ένα σαλόνι που συζητούν θα άκούσετε ένα πανομήμον και θα περάσει πολλή ώρα όσπου να καταλάβετε περί τίος πρόκειται, διότι βλοι μιλούν συγχρόνως και δεν άκουει διόλου ο ένας τα λεγόμενα του άλλου.

Ελ α τ τ ο μ α τ ι κ ή ν.—Πολύ απελπίε-σθε διά τιποτένα πράγματα. Όλα όσα μου γράφετε είναι μικροεπιτομείρια που περνούν άπαρατήρητοι εις τους άλλους φθάνει να διατηρήσετε το πρόσωπό σας άνθηρό και ζωρό. Κορημοποιήσατε καμμά καλή κρέμα έν άνάγκη και τεχνικών μακιγιάρισμα.

Τ α κ τ ι κ ή ν Μ. Χανιά.—Σας αντιστώ να φρετε πάντοτε σφικτόν στηφδόκομον. Τίποτε άλλο δεν ύπάρχει.

Τ α κ τ ι κ ή ν Άγαγνώστου αν Κροκέας.—Υπάχει εις τα καλά κομωτήρια.

Α τ ο κ η ν.—Σχέδια εκτελούνται μόνον επί παραγγελίας και άδυνατώ να σας εύχαριστήσω.

Δ ε υ κ ο βό δ ο ν.—Χορημοποιήσατε τακτικά το εύρωπαϊόν φάρμακον.

Μ α ρ τ ο υ Ο ι κ.—Δέν έλαβον έπιστολήν σας. Λυπούμαι, διότι θα ήμην πρόθυμος να σας εξηγητήσω.

Σ η μ.—Απάντησεις ιδιαιτέρως στέλλω, δόκις μου στέλλεται χαρτί, φακέλλος και γραμμάτισμον.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ

Σβίγγοιτο ού Σουλι-τ ά ν ο υ.—Δουλέψετε μαζί 250 γρ. φρίνα κοσμη-σμένη με έλαιο ανάλογη σύμφωνα με το γούστο σας, με μια πορέα άλάτι και δυό κοκκίους αιώων. Προσθέστε λίγο νερό ζεστό για να άρωάσετε λίγο την ζύμη και ρίξτε ύστερα 120 γρ. προζύμη ψωμιού. Αφού δουλέψετε λίγο, σκεπάστε και αφήστε να άνε-

δη έως διου ή ζύμη διπλασιασθή. Τότε ξανα-δουλέψετε, να κρύνση και έπειτα κάμοντας μικρές μπαλίτσες μέγεθος καρδιού της ρίχνετε σε καυτό λάδι και όταν ροδίσουν λίγο της βάζετε να στραγγί-ξουν και έμα κρύνουν της ξαναβάλετε στο λάδι να σκουρήνη το χρώμα τους. Όταν στραγγίξουν της περύνετε με σιρόφι άρωματισμένο του γούστου σας. Οι σβίγγοι αυτοί είναι λεπτότατοι.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τό φως έπιδρά πολύ επί του δέρματος ή μάλλον επί του χρώματος της έπιδερμίδος, γι' αυτό θα έχετε βέβαια παρατηρήσει πόσο άλλο-ότιω χρώμα έπιδερμίδος έχουν οι χωροί ή έν γένει όσοι ζούν εκτεθειμένοι διαρκώς στον ήλιο.

Λέγουν ότι γενομένων πειραμάτων παρατηρήθη ότι ακόμη και οι άράνηδες δεν θα είχαν τόσον σκούρο δέρμα άν δεν εξετίθεντο ποτέ εις τον ήλιο. Παρατηρήσατε τους έργάτας μεταλλείων πόσο λεκό δέρμα έχουν. Διατί; Διότι δεν τους βλέπει ποτέ το ήλιο το φως.

Τό ήλιακό φως έπιδρά πολύ επί μερικόν δερ-μάτων και ύπάρχουν δέρματα που μακρύνουν έστω και άν εκτεθούν ολίγας ώρας εις τον ή-λιον.

Και τό ήλεκτρικό φως επηρεάζει τό δέρμα όταν είναι πολύ δυνατό. Δεν τό μαυρίζει, αλλά μπορεί να τό κοκκινίση.

Αποφύγετε λοιπόν τό πολύ φως είτε ήλια-κό, είτε ήλεκτρικό και προτιμήστε πάντοτε τό ήμικφως. Δηγούνται για την Νύκτον ντε Λαν-κλό ότι στο σπίτι της είχε πάντοτε ήμικφως και έφρουσε διαρκώς γάντια.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φ ί λ η ν.—Η συνταγή σας δεν είναι διό-λου καλή, ούτε παραδέχομαι ότι είναι του Ίν-στιτούτου Κάμερ. Τό μουάξ δεν φέρνει ποτέ χιανό, μόνον αποφεύγετε την βαλάνη. Όλί-γα σταγόνες βενζίνης εις τό νερό σας που πλύνετε τό πρόσωπον ύφελούν.

Ε λ α τ τ ο μ α τ ι κ ή ν.—Πολύ απελπίε-σθε διά τιποτένα πράγματα. Όλα όσα μου γράφετε είναι μικροεπιτομείρια που περνούν άπαρατήρητοι εις τους άλλους φθάνει να διατηρήσετε το πρόσωπό σας άνθηρό και ζωρό. Κορημοποιήσατε καμμά καλή κρέμα έν άνάγκη και τεχνικών μακιγιάρισμα.

Τ α κ τ ι κ ή ν Μ. Χανιά.—Σας αντιστώ να φρετε πάντοτε σφικτόν στηφδόκομον. Τίποτε άλλο δεν ύπάρχει.

Τ α κ τ ι κ ή ν Άγαγνώστου αν Κροκέας.—Υπάχει εις τα καλά κομωτήρια.

Α τ ο κ η ν.—Σχέδια εκτελούνται μόνον επί παραγγελίας και άδυνατώ να σας εύχαριστήσω.

Δ ε υ κ ο βό δ ο ν.—Χορημοποιήσατε τακτικά το εύρωπαϊόν φάρμακον.

Μ α ρ τ ο υ Ο ι κ.—Δέν έλαβον έπιστολήν σας. Λυπούμαι, διότι θα ήμην πρόθυμος να σας εξηγητήσω.

Σ η μ.—Απάντησεις ιδιαιτέρως στέλλω, δόκις μου στέλλεται χαρτί, φακέλλος και γραμμάτισμον.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΙΚΟΝΙΑ

Έκείνο το βράδυ έμεινα στο άρχοντικό του βοϊτόδα Στεπάνοβιτς. Όταν αποφάγαμε παρακαλέσαμε την κερά 'Αγγέλικα να μάς πη την ιστορία της περιφημής της ώρας Εικόνας, που την έφερε δολοκλήρη ή Σερβία, και που η κερά 'Αγγέλικα διηγείται τόσο δημοφιλώς. Εκείνη άρχισε :

«Ο πασάς της Ζαγόρια γράφει ένα σύντομο γράμμα και το στέλνει κατά την κοιλάδα του Γκράχοβο, στον Κνέζ Μιλούτιν.

«Μιλούτιν, Κνέζ (Κνέζ=Άρχοντας) του Γκράχοβο, έτοιμάσε μου ένα πλουσιότατο σπίτι και ταχυποιοίς τριάντα κάμαρες για τους τριάντα γενναίους μου. Βρές μου έπειτα γι' αυτούς τριάντα παρθένας, και δώσε τους κάθε μία από της τριάντα κάμαρες. Για μένα πρόσχησε της άρκας των ρούχων τους, θέ να δώσετε τ' άστραφτερά τους άρματα και θέ να τους προσφέρετε κρασί και φαΐ.

«Από χέρια σέ χέρια, το γράμμα έφτασε στην κοιλάδα του Γκράχοβο, στον Κνέζ Μιλούτιν. Έκείνος διάβασε

και τὰ δάκρυα κυλούσαν από τὰ μάτια του. Η κόρη του Εικόνα βλέποντας τον έτσι, τον ρώτησε ταπεινά :

— «Ω, πατέρα μου, Κνέζ Μιλούτιν, από ποῦθε έρχεται τοῦτο τὸ μήνυμα, πὸν νὰ τὸ φέρῃ ἡ φωτιά, ἀφοῦ διαβάζοντάς το χί νεις δάκρυα, καὶ ποῖο θλιβερό νέο σοῦ φέρνει πάλι ;

— «Κόρη μου, δημοφιλὲς Εικόνα, ἀποκρίνεται ὁ Κνέζ, τὸ μήνυμα έρχεται ἀπὸ τὸν καταραμένο πασά της κοιλάδας της Ζαγόρια. Θέλει νὰ σὲ ἀποφάγει.

«Θέλει νὰ σὲ ἀποφάγει ἔδω : μὲς ζῆται τριάντα κάμαρες με τριάντα κοπέλλες γιὰ τὰ τριάντα τὸν παλληκάρια. Οὐ σο γιὰ σένα, θέλει νὰ σ' ἔχη στὸ λεῖκο πύργο, γιὰ νὰ σοῦ δώσει ἐκεῖ μέσα τὰ χάρδια του, ἐνῷ ἐγὼ εἶδα ἀκόμα !

«Νὰ γιατί ἀναστενάζω καὶ χύνω δάκρυα. Μὰ ἡ ὡραία Εικόνα τοῦ ἀποκρίνεται ἀμέσως :

— «Ω, πατέρα μου, Κνέζ Μιλούτιν, πὲς νὰ καθαρίσουνε τῆς τριάντα κάμαρες καὶ πὲς νὰ ἐτοιμάσουνε ἕνα ἀρχοντικό γεῖμα. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχίσεις γιὰ τὰ κορίτσια : ἐγὼ θέ νὰ δώθω τριάντα φίλενάδες, καὶ ἐγὼ θέ νάμαι ἡ ἰδία στὸ ἄσπρο κάστρο.

«Καὶ ἀφοῦ ὁμίλησαν ἔτσι τὸν πατέρα της, ἡ Εικόνα πῆρε καλαμάρι καὶ χαρτί καὶ ἔγραψε πάνω στὸ γόνυ της στὸν ξάδερφό της τὸν Γκρουίτζα Νοβακόβιτς τοῦτο τὸ σύντομο μήνυμα :

«Ἀδερφέ, μὲς φτάσαν στὰ χέρια σου τοῦτα τὰ ψηλὰ γράμματα, διὰλέξε μέσα στὴ συντροφιά σου τριάντα νέα παλληκάρια, δημοφιλῶς παρθένας, καὶ ἔλα μαζί τους κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ Γκράχοβο, στὸ λεῖκο μας σπίτι.

«Καὶ ἀμέσως στάλθηκε, διαστακά τὸ γράμμα τοῦτο στὸν Γκρουίτζα Νοβακόβιτς.

Μόλις τὴλαβε, ὁ νέος Χαϊντοῦν (Χαϊντοῦν=ἀρματωλὸς) τὸ μήνυμα, ἔκανε μὰ κλήσι στὴ συντροφιά του καὶ μάζεψε τριάντα νέους συντρόφους, ποὺ ἦταν ὅλοι τοὺς παῖδες δημοφίλους καὶ ἀπὸ παρθένας, καὶ παίρνοντας τὸ ἑλαιοφύτο του ντοφρέ, ἄρχισε νὰ βαδίζει κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ Γκράχοβο, καὶ μὲ τὸ βασίλειο τοῦ ἡλίου, φτάνει στὸ σπίτι τοῦ Κνέζ Μιλούτιν.

«Ὁ νέος Γκρουίτζα τοὺς λέγει πρωτύτερα. «Ἀδερφί, σὲς ποῦ εἰσαπτε ὅλοι συντρόφοι μου, θέ μείνῃ ὁ καθένας σας στὴν κάμαρά του. Σὰν ἔρθουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πασά, θέ νὰ προσκινήσετε τῆς ἄρκας τῶν ρούχων τους, θέ νὰ δώσετε τ' ἀστραφτερά τους ἄρματα καὶ θέ νὰ τους προσφέρετε κρασί καὶ φαΐ.

«Μὰ ἀποδὲς καλὰ τὸ ντοφρέ μου, Σὰν ἔρθῃ ἔμμεσα στὸν ἄσπρο πύργο, θέ πῇ πὸς σκότωσα τὸν πασά. Ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς τότες,

Μὰ ὁ Χαϊντοῦν δὲν ἦταν καμωμένος τέτοια ἀστεία. Νὰ τὸν ποῦ πῶς πῶς νὰ νάλαφρά του πόδια, νὰ ἀδράξῃ τὸν πατέρα τ' ἄσπρα τὸν γένεα, καὶ ἀρξῇ νὰ λέγῃ με σιγανὴ φωνή :

— «Σταμάτησε, παραλίμνη ! Στάσε, τῆς Ζαγόρια ! Δὲν ἔχεις μισοῦσά σου τὸ μοῖρο Εικόνα, μὰ κατὰ καλὰ τὸν Γκρουίτζα Νοβακόβιτς !

«Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὸ σελή του μὲ τὴν τριπίδα μ' αὐτὴ τὸν πασά, ἔπειτα τῆς παραβῆκε τοῦ κάστρου, καὶ τραβῶν ἀπὸ τὸν φεμῆς, δίνοντας ἔτσι τὸ σήμα στὸν τῶν τῶν τῶν.

Μόλις ἀκούσανε τῆς ντοφρέας, οἱ Χαιντοῦν ἀδράχοντες τὰ κορτερά σπαθία τους, πῶνουνε τοὺς τριάντα γενναίους, παίρνουνε πολὺ τιμὴν ἔχοντες ἀπάνω τους καὶ τρέχουνε δροῖντες τὸν νεαρό ἀρχηγό τους, τὸν Γκρουίτζα Νοβακόβιτς, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἀπάνω μὲ τὸν πασά τῆς Ζαγόρια.

«Λοιπὸν, τὸν εἶχε σκοτώσει καὶ καθάρισε τὸν κάστρο ἀπὸ τὸν κακὸν καὶ τὸν κακὸν τῆς Εικόνας.

Σὰν φτάσανε, οἱ Χαϊντοῦν, βγάζουνε τὰ ριπίστια φορεμάτια τους καὶ ξαναποῦν τὰ ρούχα τους, ἔπειτα πῶνουν καὶ μισοστὰ ὅς ἕνα τραπέζι ποὺ τοὺς ἔχονε μὲς καὶ ποὺ ἦταν σεβασμένο στὴν ἔνδοξο καὶ φράγανε ἕνα ἑξάστον γεῖμα.

Μὰ νὰ ποῦ ἔρχεται κοντὰ τοὺς ὁ Κνέζ Μιλούτιν, κρατώντας πεντακάσια δοῦναι, τὰ δίνει στὸν Γκρουίτζα Νοβακόβιτς.

— «Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

«Πάρε, γιὰ μένα, καὶ μὲς ἕνα δοῦναι καὶ τὰ μὲς γιὰ τοὺς συντρόφους σου ὅσο ὅσοι ποῦ με συντρέξατε στὴν ἀντίστασιν σου.

ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΣΑΝ ΞΑΝΑΝΘΙΣΟΥΝ...

ΚΑΠΟΙΑ ΝΥΧΤΑ

Ήταν μιά νύχτα σκοτεινή πολύ καὶ ἦσαν λίγα φύλλα στὰ κλωνάρια, ὁρνούσαν κάποια μακρὸν βροχὶ— ἦσαν μιά νύχτα σκοτεινὴ πολύ— καὶ ἀργόσθουν τοῦ δρόμου τὰ φανάρια.

Διαβάναν κάποιον—ἀρὰ—περαστικοὶ καὶ σπύσε κάθε ὄμμα τους σὰ στονὸς μὲς στὴ γαλήνη τὴν ἑσπαστική. — Διαβάναν κάποιον—ἀρὰ—περαστικοὶ — καὶ στὴν καρδιά του στάλαζε ἕνας πόνος...

Ὅτε καὶ γὰρ δὲν ἔξω τὸ γιατί, ἐνῷ ἀπὸ χρόνια σ' ἔχω λησμονήσει, τὸ βράδυ ἐκείνο, στὸ βαμτὸ στρατὶ, —ὅτε καὶ γὰρ δὲν ἔξω τὸ γιατί— ἡ θύμησί σου μ' εἶχε πλημμυρίσει...

ΝΙΚΟΣ ΦΑΜΕΛΙΑΡΗΣ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ

Πέρασα ἀπ' τὸ πάρκο μὲ τὰ ξωτικά τὰ δέντρα, χτές—προχτές ἀκόμα. Κανείς δὲν εἶν' ἐκεῖ νὰ τὸ φυλάξῃ. Ἔρημο εἶνε...

Τὰ κάγκελα ποὺ τὸ φράσσον εἶνε σαπισμένα ἀπ' τῆς πολλῆς νεροποντῆς καὶ γκρεμισμένα ἀπ' τὸν ἀέρα. Καὶ τὰ γιγάντια, τὰ ξωτικά του δέντρα, φαντάζονταν σὰν μαγεμένα. Στὸ κεντραμένο φύλλωμα τους τὰ πουλάκια δὲν κελαιδούσαν πιά, μὲν ὁ ὁριζὸς τοῖς ἀνέμους τοὺς στριγγιλιάρικο τραγουδοῦ τοῦ.

Ὅρες πολλῆς, μὲς στὰ στενὰ δρομάκια τοῦ περικυβερτήθηκα τὰ ἐρημικά—π' οὐτ' ἕνα λουλούδι τὰ σπύζει μὲς μὴ βαρετὰ μελαγχολία εἶνε ἀπλωμένη πᾶνθεῖς τους. Κοντὰ στὴ λυμνοῦλα στάθηκε κάποια στιγμή, μὰ τὰ χρυσόφανα τῆς, σ' ἀντίκρουσμά μου, κρύφτηκαν στὴν ἀνέλικας σπηλιές τους.

Ὁ ἔρωτας στὸ βάθος του, μισόγυμνος τουρούς μὲς στὴ φριγὴ τοῦ ἐγκαταλείπει—ἀπ' τὸ κρῶ—καὶ μὲς στὸ βλέμμα του διάβαζε μὴν ἀμετρητὴ θλίψη. Τὴ φρεστέρα του κατὶ στὸ χῶμα, τὴν βρήκα τσακισμένη, καὶ τὸ τῶς του—μαυρισμένο καὶ σκουριασμένο—κάταγε ἀκόμα στὰ μελανιασμένα χερσάκια του, προσπαθώντας, τοῦ κάκου, νὰ ρίξῃ τὴν τελευταία του σαϊτιά.

Καὶ τὸ παγκάκι ἐκεῖ κοντὰ—ποῖος ἔφερε πῶς εὐτυχημένα ζευγάρια νὰ καθίσαν πάνω του—σάπιο καὶ χαλασμένο, ρημάδι καὶ αὐτὸ κάποια κοσμογυλασία.

Χτές—προχτές ἀκόμα πέρασα ἀπ' τὸ πάρκο. Κανείς δὲν εἶν' ἐκεῖ νὰ τὸ φυλάξῃ. Κι' ἡ ἐρημιά βασιλεύει παντοῦ.

ΣΩΤΟΣ Δ. ΓΙΩΡΓΑΝ

ΑΠΟΨΕ...

Ἀπόψε πάλι τὸ φεγγάρι δὲν θὰ βγῇ καὶ οὐτ' ἄσπερα ἀπὸψε θὰ φωτίσουνε... βαρὺ σκοτάδι θὲ ν' ἀπλώνεται στὴ γῆ καὶ ἡ θλίψη μοναχῆς τους θὰ μιλήσουνε...

Μὰ θὰ στερεφῇ πιά τῆς πίκρας ἡ πηγή, καὶ ἡ ἐλπίδες θὰ βάλουν βάλσαμο νὰ χύσουν; ἢ στὴν πηλὴ θὰ γίνῃ καὶ ἄλλη μιά πηλὴ καὶ ὅλες τους τὴ ζωὴ θὰ μὲς ραγίσουνε;

Ἄς δοῦμε! Πόσο θὰ βαστάξῃ; ἢ χαρῶν θὰ φάσῃ κάποτε στὴ δύστυχη τῇ γῇ καὶ τότες τὰ σκοτάδια θὰ διαλύσουνε...

Κι' ἡ μουσικὴ πᾶν τῆς ψυχῆς ἡ χτεσινῆ, σὲ πλείον ὥς ριγμένη πιά δὲ θὰ πονῇ. —Κι' ἐλπίδες τότες μύριες θ' ἀναζήσουνε...

Ι. ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ

Ἄς δοῦμε! Πόσο θὰ βαστάξῃ; ἢ χαρῶν θὰ φάσῃ κάποτε στὴ δύστυχη τῇ γῇ καὶ τότες τὰ σκοτάδια θὰ διαλύσουνε...

Κι' ἡ μουσικὴ πᾶν τῆς ψυχῆς ἡ χτεσινῆ, σὲ πλείον ὥς ριγμένη πιά δὲ θὰ πονῇ. —Κι' ἐλπίδες τότες μύριες θ' ἀναζήσουνε...

Ι. ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ

Ἄς δοῦμε! Πόσο θὰ βαστάξῃ; ἢ χαρῶν θὰ φάσῃ κάποτε στὴ δύστυχη τῇ γῇ καὶ τότες τὰ σκοτάδια θὰ διαλύσουνε...

Κι' ἡ μουσικὴ πᾶν τῆς ψυχῆς ἡ χτεσινῆ, σὲ πλείον ὥς ριγμένη πιά δὲ θὰ πονῇ. —Κι' ἐλπίδες τότες μύριες θ' ἀναζήσουνε...

Τὸ χιονόμωρο πέφτει ἀδιάκοπα καὶ ὁ βορρῆς εξακολουθεῖ νὰ σφυρίζει μὲ μανία... Σὰν μακρὸν καὶ ἀπόκοσμο οὐρανό, ἀκούγεται ὁ ὁρῶν τῶν ἀριεμένων κορυφῶν, πρὸς τὸν πᾶν στὰ βράχια, ἐνῷ τὰ μολύβινα σύννεφα, βαρετὰ, κατασκότεινα, σωρίζονται σὸν τρικυμιασμένο οὐρανὸν!

Στενάζουν τὰ ἐγερνωμένα δέντρα σὸν δυαντὸ μαστίγωμα τοῦ ἀνέμου, στενάζει καὶ τὸ νέο κορίτσι, ποὺ μόνο μὲς στὸ σαλονάκι του, μὲ συντροφιά τὸν πόνο καὶ τὴν μελαγχολία του, ἀφίνει νωσταλικά τὴν σκέψιν του νὰ πετάξῃ κάμποσα χρόνια πίσω, γιὰ νὰ ξαναθυμῇ μιά παλαιὰ ιστορία, γιὰ ὅλους πιά λησμονημένη, ὅχι ὅμως καὶ γι' αὐτήν...

Ὅταν ὡς εἶκοσι χρονῶν ὅταν γνωρίσθηκε μὲ τὸ Νίκο, τ' ὅμορφον καὶ αἰσθηματικὸν παλληκάρι, ποὺ τότες τῆς ἔχαιρε ἡδονικὰς στιγμῆς ἀπ' τὴν στιγμὴν ποὺ ἐσκέπασε ἀλύτρωτα τὴν καρδιά της!

Κάποιο βράδυ, ποὺ τῆς εἶχε αὐτὸς μιλήσει τρυφερά, ἐκείνη τὸν ἀκούσε πρόθυμα. Γνωρίσθηκαν.

Ὅς ἔδω ἡ ἀγάπη τους ἀκολουθοῦσε πιστὰ τὸ δρόμον ποὺ παίρνουν ὅλες ἡ παρόμοιες ιστορίες... Μὰ μόνο ἕως ἔδω...

Δὲν ἔχον καλὰ-καλὰ περάσει δύο μῆνες, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁλοτελὴ ἀρραβωνήθηκαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον ὅταν τὸ πρῶτον μετὰ φάνηκε ἑαυθίκα νὰ σκοτεινιάσῃ τὸν οὐρανὸν τῆς εὐτυχίας τους... Κάποιος πλούσιος Ἀλεξανδρινὸς ζήτησε σὰ γάμον τὴ νέα, μὰ αὐτὴ ἀνέχθηκε μὲ πείσμα, τόσο, ποὺ οἱ δικοὶ τῆς παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴν ποῦδεναν στὴν ἀρχὴ, ὑπεχώρησαν...

Ἀκούγεται τότε ἐνθουσιασμένη, ποὺ γλῶσσος ἀπ' τὸν κίνδυνον νὰ στερεθῇ ἔκείνην, ριχτῆκε μὲ περισσότερον πάθος στὴν Ἀγάπην της...

Μ' ἄλλοιμονο!... Κάποιος εἰδοποίησε τὸν ἀδελφὸν τῆς γιὰ τῆς σχέσεως της μὲ τὸ Νίκο, καὶ ἐκείνος, θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ ἂν εἶνε ἀληθινὰ ὅσα ἔμαθε, τὴν παρακολοῦθει, καὶ, δυστυχῶς, παύεται... Ἡ ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος τὸν τυφλώνουν...

Σὰν τρελλὸς ὄρεξ στὸ δαιμόνιο, σπου τοὺς ἀντικρὺς ἀγκαλιασμένους, μεθυσμένους ἀπ' τὸ κρασί τῆς ἀγάπης των...

Τὸ αἷμα μὲ μῖα μαζεῦεται σὲ κεφάλι του. Θολώνει ἡ σκέψιν του, δὲν ἔχει τί κανεῖ...

Ἀφίνει μιά τρυφερὴ βοήθεια κατὰ τῆς ἀδελφῆς του, ἐνῷ ταυτόχρονα βγάζοντας τὴν πιστόλιν του, σημαδεύει τὸν νεὸν!

... Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπαιναν τὸν δολοφόνον ἀδελφὸν, ἐνῷ τὸ νέο κορίτσι, μισοτρελλὰ, εἶχε οἰχτ' καὶ ἀγκαλιάσει τὸ ματωμένο κορμὶ ποὺ σπάραι ἀκόμη στὸ πάτωμα!

... Πέρασ' ἀπὸ τότε καιρὸς, πολλὸς καιρὸς... Ὅτε ξανάγινε λόγος γιὰ τὸ δρώμα αὐτὸ, ποὺ λησμονήθηκε στὸ δρομικὸν πέρασμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ χρόνου!

Μόνο μερικοὶ λένε πὺς γι' ἀρκετὸ διάστημα, κάμποια νέα, μὲ πένθημα ρούχα, πῆγαν τακτικά καὶ ἔδιναν μ' ἄρθρα λουλούδια τὸν τάφο τοῦ παλληκάριου ποὺ σκοτώθηκε ἀπ' τὸν ἀδελφὸν τῆς καλῆς του...

Ἔτσι εἶχαν νὰ ποῖν μερικοὶ ποῦ τὴν ἐβλεπαν... Ὑστερὰ ἔπαψε πια νὰ πηγαίνει... Μὰ πάντα ὅμως, ὅταν σὰν σήμερ ἡ φύσι γύρω της στενάζει, ἡ θάλασσα βογγᾷ καὶ ὁ οὐρανὸς βαρυχέει, αὐτὴ μὲ σπαργμὸν θυμάτων τὸν φτωχὸ Νίκο, τὸ ὄμμα τῆς μαρτυρικῆς του ἀγάπης!

... Ὅπως τὸ χιονόμωρο εξακολουθοῦσε νὰ πέφτει, καὶ μὲ τὸ πέπλο τοῦ πόνου, ποὺ βράβαινε τὴν ψυχὴν της!... Τὰ καπνιστὰ... στ' ἄλλο, ἐνῷ σὰ μακρὸν καὶ ἀπόκομην ἡ χῶ ἀκούγονταν ἡ ἄγρια βοὴ τοῦ μανιασμένου πελάγου...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

Ἄς δοῦμε! Πόσο θὰ βαστάξῃ; ἢ χαρῶν θὰ φάσῃ κάποτε στὴ δύστυχη τῇ γῇ καὶ τότες τὰ σκοτάδια θὰ διαλύσουνε...

Κι' ἡ μουσικὴ πᾶν τῆς ψυχῆς ἡ χτεσινῆ, σὲ πλείον ὥς ριγμένη πιά δὲ θὰ πονῇ. —Κι' ἐλπίδες τότες μύριες θ' ἀναζήσουνε...

Ἄς δοῦμε! Πόσο θὰ βαστάξῃ; ἢ χαρῶν θὰ φάσῃ κάποτε στὴ δύστυχη τῇ γῇ καὶ τότες τὰ σκοτάδια θὰ διαλύσουνε...

Κι' ἡ μουσικὴ πᾶν τῆς ψυχῆς ἡ χτεσινῆ, σὲ πλείον ὥς ριγμένη πιά δὲ θὰ πονῇ. —Κι' ἐλπίδες τότες μύριες θ' ἀναζήσουνε...

Ἄς δοῦμε! Πόσο θὰ βαστάξῃ; ἢ χαρῶν θὰ φάσῃ κάποτε στὴ δύστυχη τῇ γῇ καὶ τότες τὰ σκοτάδια θὰ διαλύσουνε...

Κι' ἡ μουσικὴ πᾶν τῆς ψυχῆς ἡ χτεσινῆ, σὲ πλείον ὥς ριγμένη πιά δὲ θὰ πονῇ. —Κι' ἐλπίδες τότες μύριες θ' ἀναζήσουνε...

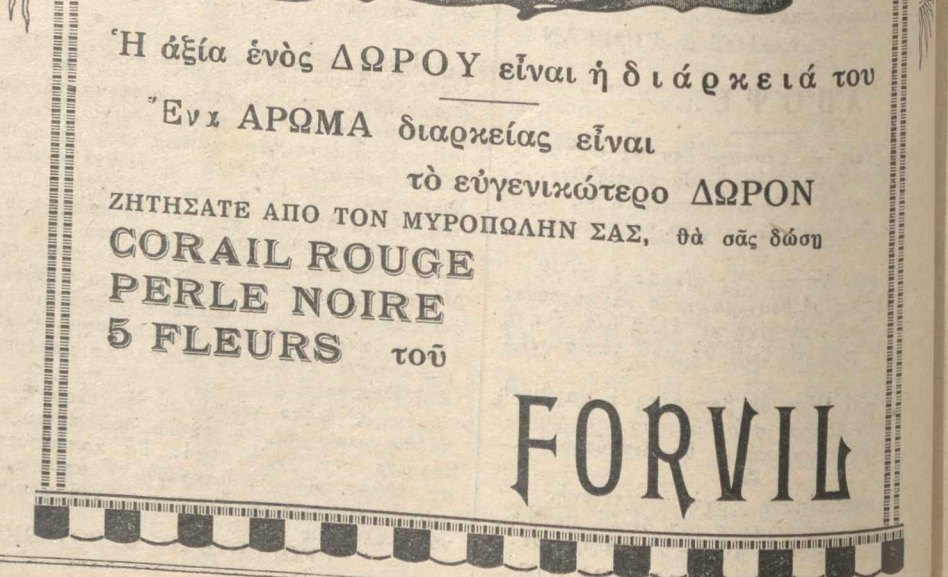
Ἄς δοῦμε! Πόσο θὰ βαστάξῃ; ἢ χαρῶν θὰ φάσῃ κάποτε στὴ δύστυχη τῇ γῇ καὶ τότες τὰ σκοτάδια θὰ διαλύσουνε...

Κι' ἡ μουσικὴ πᾶν τῆς ψυχῆς ἡ χτεσινῆ, σὲ πλείον ὥς ριγμένη πιά δὲ θὰ πονῇ. —Κι' ἐλπίδες τότες μύριες θ' ἀναζήσουνε...

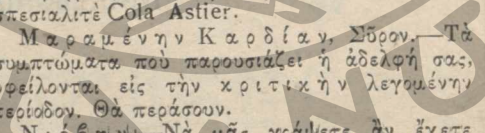
Σὰν καὶ πάλι ἀνοίξουν τὰ λουλούδια, σὰν ξανατραγουδήσουν τὰ πουλιά τὰ γλυκὰ τους τραγούδια, σὰν ἡ φύσις ἀποσταμένη ἀπὸ τὴν βαρυμετωπία πετάξουν τὸν βαρὺ τους τὸν πέπλο καὶ ἀνοίξουν ὁλόκληρες στὴ χαρὰ τῆς φύσεως. Τότε ἴσως καὶ σὺ μικροῦλα καρδιά μου νὰ πετάξῃς τὸ βαρὺ πέπλο ποὺ σε σφυγχοδένει. ἴ

ORVILLE

κατὰ τὰ διαλείμματα Τυχέροι ὑπῆξαν οἱ κ.
κ. Θ. Καριπίδης, Περδικίου καὶ Κ. Κυριακίδης.
Γ. Θ. ΚΑΡΙΠΙΑΝΣ

18

Άλλας εκδηλώσεις, εκτός από τον πονοκέφαλο.
Εύστράτιον Ροδόσον, Ένταθα.—
Νά κάμνετε εντρίδας στα μαλλιά σας διε πής
εβδομάδας, χωρίζοντας τας γραμμάς των με
sulfure de carbon soufré 8 ολό(χρησις εξωτερ-
ική). Νά τὸ χρησιμοποιήτε με λαβίδα καὶ
βαμβάκι. Προσοχή διότι εἶνε εὐφλεκτόν. Τὸ
τσούξιμο ποὺ προκαλεῖ εἶνε στιγμιαίον καὶ κα-
τὰ φύσιν.

Ο λ. Σαρόρ, Ένταθα.—Νά ἐπαλείψετε
πρὶν καὶ μετὰ τῆς χιονίστρας μετὰ τὴν κάτωθι
ἀλοιφήν: Camphre pulvérisé 1 gr. Oxyde
de zinc 15 gr. Vaseline 25 gr. Lanoline 10 gr.
Γ. Δ., Πειραιᾶ.—Νά κάμνετε ψυχρολουσίαν
καὶ νά παίρνετε bromure de potassium 10,0
eau de fleurs d'oranges 160,0 καθ' ἡμέραν
ἕνα κοιλίον σούπας εἰς ἕνα φλυτζάνι τι-
λίον. Καλὸν θὰ εἶνε νά νομψευθῆτε.

Α γ γ Μ. Κ.—Νά κάμνετε ὅτι γράφω εἰς
τὸν Γ. Δ. ἀνωτέρω.

Διλήν.—Νά πάρτε τὸ φάρμακον ποὺ
γράφω εἰς τὸν Γ. Δ. ἀνωτέρω. Νά κάμνετε
ψυχρολουσίαν. Νά παίρνετε Sirop iodure de fer
300 γρμ. 1,5 κοιλίον σούπας μεσημέρι καὶ
βράδυ. Ἰδίως δε φροντίσατε νά παντρευθῆτε.

Συμμετοχὸς ὕλαν.—Διὰ τὸ πάχος νά
κάμνετε λίγη γυμναστική. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τοί-
νιστρα, ἡ βαζελίνη δὲν κάνει τίποτε. Ἡ πολλὴ
κρέμας βλέπουν τὸ πόσωπον.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΙΚΗΤΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ὁδὸς Νοταρᾶ 60

(ΟΠΙΣΘΕΝ ΔΗΜΟΤ. ΘΕΑΤΡΟΥ)

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἀναλαμβάνει
ὑποθέσεις Κοινοβου-
δικίου Πειραιῶς, Ναυτο-
δικίου, Πλημμελειοδικίου
καὶ ἀνακριτικῶν τμημά-
των.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Κομνί, Ἀργεοστόλιον. Ἡ σελὶς διὰ
τὴν ὁσίαν μὲς γράφετε ἤλλαξε ἀπὸ τὸν
Π. Χριστοδουλόν, Αἰγυπτὸν. Πρέπει νὰ ἂ
περιγράψετε εἰς τὴν διεύθυνσιν ποὺ ἀναφέρει
ἡ εἰσελκτική.—Κ. Παπαδόπουλον, Νεμέαν, Γ.
Θεσσαλίαν, Κωνσταντίνον, Δημοσθένιον ἀντα-
ποκρίσεις μόνον τῶν ἀνταποκριτῶν μας.—Κ.
Καλτσουγιάννην, Βόλον, Ε. Κομνί, Μ. Κέ-
κον, Πάτρας, Εὐχαριστοῦμεν θερμότητα.—
Φ. Καραλάν, Καστορίαν, Εὐχαριστοῦμεν. Ἡ
ἀιτήσις σας θὰ ἐνεργηθῇ συντόμως.—Μ. Τσι-
γαλάκη, Γέθειον, Εὐχαριστοῦμεν. Ἡ αἰτήσις
σας διεβλήθη ἀμοδιῶς.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Α. Μπασιλάκη, Λεσχινά, Μ. Βελεγράσην,
Ἡράκλειον, Β. Παπαγεωργίου, Ἐλάτειον, Γ.
Καραπιδὸν, Κιλίκι, Εὐχαριστοῦμεν θερμότητα.
Γ. Βερεσνὴ, Ἀργεον, Εὐχαριστοῦμεν θερ-
μῶς δι' ἐνεργείας σας.—Σ. Κωστάκη, Κέκον,
Σ. Μαϊδουλίον, Θεοῦ ὁσίαν. Ἡ καθυ-
στέρησις τῆς δημοσίευσος προήλθεν ἐκ τῆς
συνδρομῆς πολλῶν ἀνταποκρισέων.—Α. Μαυρό-
μανην, Πύλον. Διὰ τὴν καθυστέρησιν ἐνη-
γισμὸν τὰ δέοντα. Ἀναμένομεν ἀκόμη ἀπο-
τελέσματα ἐνεργειῶν σας.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α.

Πλησίον Σταθμοῦ Ὀμονοίας

Ζῶναι Ἐλαστικά-μαίλα

Κορσέδες Clavierie

Ζῶναι λατρικά διὰ
Κυρίου καὶ Κυρίας

Κάλτσαι Ἐλαστικά Clavierie

Προσωπίδες Καλλόνες

Κηλεπίδεςμοι

Α.Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

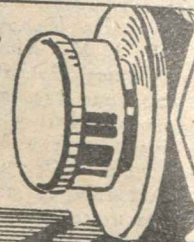
ΕΒΔΟΜΑΣ

- Τὰ προηγούμενα φύλλα μας
τιμῶνται δρ. 2,50 ἕκαστον.
- Παλαιοὶ τόμοι Α' καὶ Β' ἔτους
δρ. 100 ἕκαστος.
- Ἐάν ἐμβασμά δέον νά ἀπευ-
θῇται εἰς τὸν διαχειριστήν
κ. Κ. Σοφισανούδη.

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ

ΜΕ
ΤΟ

EUGALAN
Frostsalbe
Wortzeichen gesch

ΕΥΓΚΑΛΑΝ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φ. ΜΑΡΧ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7 ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΘΡΑΚΗΣ Ι. ΜΠΙΤΣΟΣ ΕΡΜΟΥ 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

**ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ**

Ἡ καλλιτέρα σκευασία πρὸς
καλλωπισμὸν τοῦ προσώπου καὶ
πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων
(δὲν εἶναι λιπαρά).

Τὸ μυστικὸν τῆς εὐμορφίας
Πωλεῖται παντοῦ.

VITAMIN

Τὸ καλλίτερο χειμωνιάτικο φάρμακον τῶν
παιδιῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων ὁργανισμῶν
(χοιραδικοί, νευρασθενικοί, προφυματι-
κοὶ κ. λ. π.

Ἐνφως Μουρουνελαίου, Βιταμινῶν
καὶ Φωσφορικών Ἀλάτων. Ἡ τελευ-
ταία λέξις τῆς Ἐπιστήμης.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(ὈΜΟΝΟΙΑ)

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας
τῆς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι
ὑποφέρουν ἐνεκα τῆς ἀταξίας
τῆς περιόδου τῶν. Καθυσ-
χάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ
κανονίζει τελείως τὰ χρονικά
διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦν-
ται.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Νέον Γαλ. φάρμακον
ΥΣΤΑΝθεραπεύει τὴν χρο-
νίαν Κυσιτίδα καὶ βλε-
νόρροϊαν.

Διὰ νὰ κάμετε μόνοι σας τὰ

LIQUEURS

τῆς οἰκογενείας σας, μεταχειρι-
σθε τὰ **Extraits NEKTAR**.
Με μεγάλην εὐκολίαν καὶ με
ἐλαχίστην δαπάνην ἔχετε τὰ
διάφορα γνωστὰ Εὐρωπαϊκά

Liqueurs.

Πωλοῦνται εἰς τὸ

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὀμόνοια

ΤΜΗΜΑ ΟΠΤΙΚΟΝ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Τὸ καλλίτερο δῶρον διὰ τὰς ἐορτὰς
εἶναι μία φωτογραφικὴ μηχανή. Θὰ
εὗρετε πλουσιωτάτην συλλογὴν ὅλων
τῶν οἰκῶν καὶ ὅλων τῶν τιμῶν εἰς
τὸ Φωτογραφικὸν τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγχε-
χυμμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς
Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων

Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ. Ἐπιστημονικαὶ
ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ Φωτίῳ Μοσχούλῳ, Ἀθήναι,

Ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρεῖον

Χαριλάου Τρικούπη 14, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΤΤΑΙΕΤΕ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ

Τὰ υαλληυντιυά
δέν ἐπαναφέρουν στοῦ δέρμα τήν ζωηρότητα
ποῦ ἔχασε ἀπό διάφορα δηλητήρια.

Δέρμα χωρίς ζωή σὺν ζῆρῳ ἢ
σὺν γῆραρῳ, ἀδιάδοχη γῆρῶσα, ὡ-
χρὰ μάγουλα εἶναι ἔξα σημεῖα, ὅ-
τι σὸν ὀργανισμόν σας
ἔχουν μαγευθῆ σὺν δη-
λητήρια. Μὴν ἀφίετε
τὴν ἐπιμύνην αὐτὴν κα-
τάστασι νὰ ἐξαιουοῦν δὴ
ση. Αἰχρίσατε νὰ σέρν-
τε ἀπὸ αὐτοῦ τὸ σπῶν

τὴν ἀνθηρότητα τὸ μυστικὸν τῆς εὐμορφίας.

ENO'S "FRUIT SALT"

Eno's "Fruit Salt" Τὸ Eno, τὸ
ὁσοῖον εἶναι τὸ ἀσφαφέστερον καὶ
τὸ ἑλὸν εὐχάριστον σπορηστικόν
τῆς δύουσιότητος, καὶ
οἶμι τὸν ὀργανισμόν ἀπο-
ἔξα αὐτὰ τὰ δηλητήρια
καὶ βουδεῖ τὴν φύσιν νὰ
εὐτερεῖ τὴν σημαρ-
κὴν αὐτὴν λειτουργίαν ὡ-
σπιδόν στοῦ προσώπου

